

**DŽEK
SLEJD**

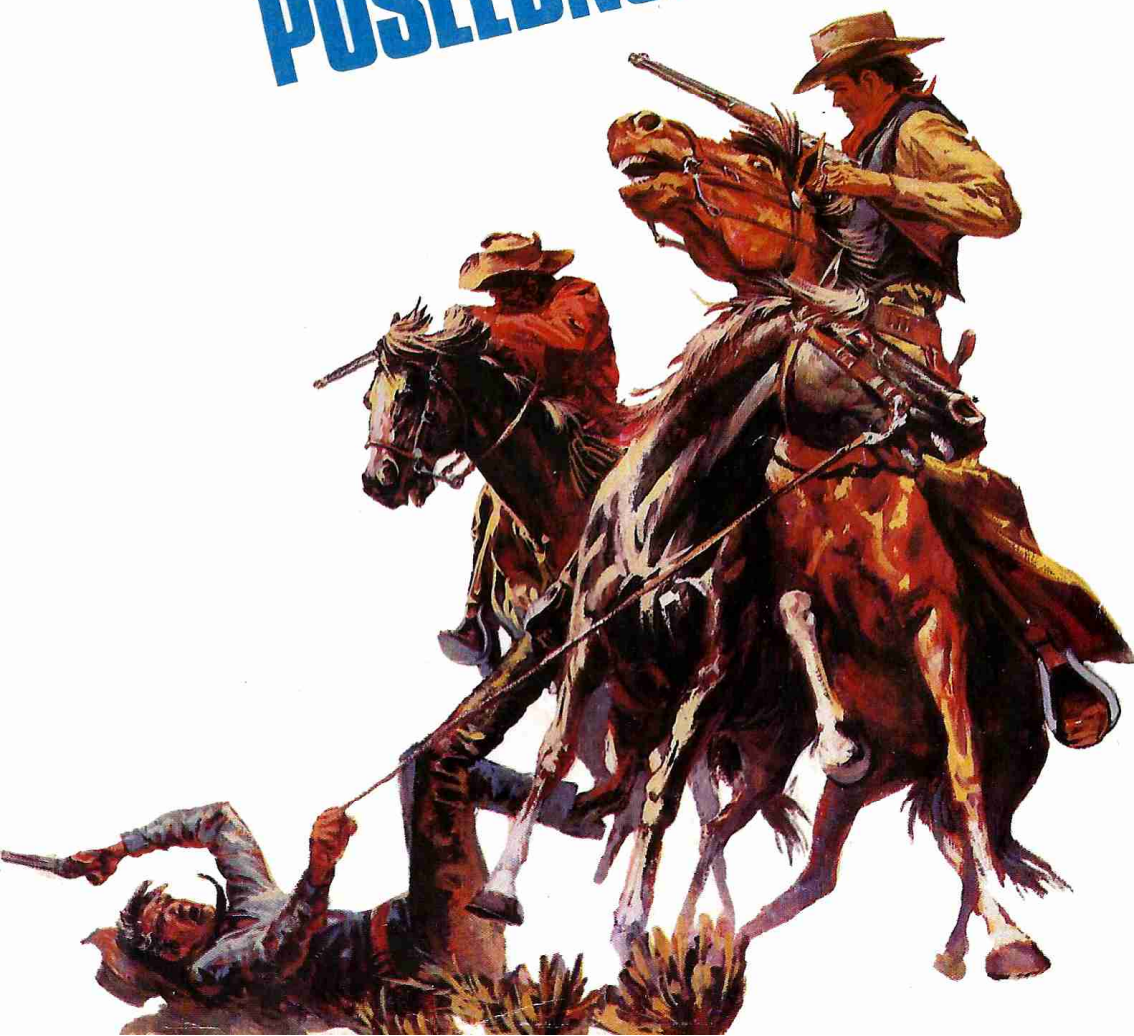
**BROJ
53**

**CENA
40 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

POSLEDNJI METAK

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

**POSLEDNJI
METAK**

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 53

Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE LAST BULLET

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija.
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana PAP
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 5. X 1983.
Tržište: 16. X 1983

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE LAST BULLET. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn privuče ljupku Meksikanku čvrsto uz svoje telo. Pri-
pili su se zajedno uz strmu stenu. Bandolerosi su se pojavlji-
vali sa svih strana, kao da iz zemlje niču.

O bekstvu se više nije moglo ni sanjati. Ti nitkovi prime-
tili su Zapadnjaka mnogo ranije nego on njih. I, sve to samo
zahvaljujući ovoj maloj nestašnoj devojci koja je bila zaljub-
ljena do ušiju u njega, visokog Amerikanca.

A, sada je drhtala kao prut u njegovim rukama. On oseti
gorak ukus u ustima.

— Ne boj se draga! — šaputao je Šejn nežno. — Još nam
nisu sve lađe potonule.

Bandolerosi odjednom stadoše na pedesetak jardi od njih.
Napred je izašao Dijego, vođa bandita, debe- i bradat čovek.
Njegovo čelo orošeno znojem presijavalo se na vrelini zracima
sunca, a široki obodi sombrera od slame bacali su tamnu senku
preplanulog lica.

— He, amigo — viknu on veselo. — A, šta ćemo sada? Naš
si! Okreni se i pogledaj unaokolo. Svuda čuče moji ljudi s
uperenim cevima pravo u tvoje srce.

Svojim kratkim debelim rukama napravio je krug.

— I, moji ljudi će od tebe za tren oka napraviti leš samo
ako im dam znak — nastavi debeljko. — Zato, pamet u glavu,
i predaj se! A, daćeš nam i tu čurkicu. Mi smo ljudi i željni
smo ženske ljubavi, a ne samo ti da uživaš, gringo, he!

Preplašena Agedin podiže svoj pogled prema Zapadnjaku
i strese se od užasa.

— He, gringo! Šta sad tu čutiš? — isceri se debeli Meksi-
kanac. — Nisi valjda poludeo? Da nisi možda odlučio da budeš
upucan kao prerijski zec? Kad budeš mrtav čovek onda nećeš
više piti vina, gringo. Iza tebe biće samo mrkla noć. Neće više
biti bacanja četvrtastih kockica niti ćaskanja sa prijateljima.
Ništa! A, tek ljubav? Ništa više od toga, gringo! Sve će biti
tamno! Mrak, he!

Debeljko se smejao podrugljivo.

Zapadnjak odavno nije dozvolio da mu se neko ovako dr-
sko ceri u lice. Ali, ovog puta nije imao drugog izlaza. Nedo-
stajala mu je municija da ispraši ove bitange. U njegovom re-
volveru nalazilo se jedno jedino zrno, a „vinčesterku” je već
odavno mogao da upotrebi samo kao batinu.

— Šta je, zašto čutiš, amigo? — doviknu vođa bandita i
priđe nekoliko koraka bliže Zapadnjaku. — Srce ti je sišlo u

pete, he? Plašiš nas se? Ne boj se! Ja sam Dijego, prijatelj svih gringoa. Dakle, stvar je sasvim jednostavna, baci oružje i predaj se!

Zapadnjak je vrteo revolver oko svog prsta. Ostao je još samo jedan jedini metak. Kome da ga nameni? Ovom debelom vodi bandolerosa ili samom sebi da probuši glavu? Ali, možda postoji još neki drugi izlaz, bar dotle dok u meni tinja i najmanja iskra života.

— A, šta će biti s devojkom? — upita Zapadnjak. — Hoću to unapred da znam. Ona je još uvek tako mlada i nežna.

Debeli Meksikanac se grohotom smejao.

— Ne brini, amigo! — dobaci on. — Nećemo je povrediti sigurno. Nešto drugo će biti s njom.

— Ako hoćete da je pustite da ode u selo — zagrme Zapadnjak — onda ja pristajem da se predam.

Dobročudne crte na licu vode bandolerosa postadoše krute. Gledao je u Zapadnjaka otrovnim pogledom.

— Ti se usuđuješ još da mi postavljaš i uslove? — grmnu debeljko. — Zar meni, velikom Dijegu! Ti stvarno nemaš pojma ko sam ja, mućaćo?

Šejn odjednom munjevito odgurnu devojkicu i uspravi se koliko god je dug. Sada je njegov revolver đavolski opasno bio uperen u glavu debelog Meksikanca.

Vođa bande zakoluta očima.

— Amigo, narediću da te upucaju! — kriknuo je debeljko piskavim glasom. — Bićeš mrtav čovek dok si okom trepnuo.

— Ali ćeš ti prethodno krenuti u večna lovišta — viknu Zapadnjak. — Morate pustiti devojkicu da zbriše, inače borba se nastavlja, je li vam jasno? A, prvi kome ću metak prosvirati kroz glavu bićeš ti, kućkin sine.

— Nazvao si svog amiga kućkinim sinom, he — krkljao je debeli Meksikanac.

— Ako si moj amigo — brundao je Zapadnjak — onda moraš pustiti devojkicu da uhvati maglu i izgubi se odavde. Ali, odlučuj brzo, inače pritiskam obarač do kraja!

Debeli Meksikanac se smejao.

— Amigo mio! — uzviknu on. — Tvoja želja će se ispuniti. Pustite neka devojkica ode, mućaćos! — dobaci debeljko bandolerosima. — Nemojte pucati u tu ptičicu!

Agedin je treptala očima od straha. Nije znala šta da radi. Zapadnjak joj se osmehnu.

— Hajde, mala! — naredi on. — Hvataj maglu što brže možeš. Uzmi mog konja.

— A, šta će biti s tobom, Šejne? — mucala je ona. — Taj Dijego je jedan surovi ubica.

— Pa šta je sada, amigo? — kreštao je vođa bande. — Zar ta ćurkica neće da te napusti, ili ne veruje nama da smo dogovorili da ode?

Zapadnjak lagano gurnu Meksikanku nogom u butinu.

— Hajde, gubi se mala! — šaputao je on. — Budi pametna i nestani što pre, draga.

— Ali, Sejne! Ja ne mogu...

— Gubi se odavde, sto mu gromova — viknu on besno. — I nauči već jednom da slušaš ono što ti ja naredim! Zar ti nije jasno da više ne mogu da se oduprem tim banditima?

Skočila je kao oparena i pritrčala prema njegovom konju. Za tren oka bila je već u sedlu i odjahala.

Zapadnjak i banditi ispratili su je čežnjivim pogledima. Ona je brzo galopirala i uskoro je bila izvan njihovih pogleda. Samo je topot konjskih kopita izvesno vreme odjekivao između strmih stena.

Šejn pusti „kolt“ da padne na zemlju i baci „vinčesterku“ u stranu. Iscerio se i podigao ruke uvis.

Bandolerosi se ustremiše prema njemu kao gladne životinje željne plena. Više od desetak đavolski opasno uperenih cevi vrebalo je i bilo spremno da svakog trenutka prospe svoju vatru u telo Zapadnjaka.

Voda bande sagnu se nekako nespretno ispred njega i stisnu debele pesnice. Niz njegovo bradato lice slivao se znoj. Iza toga treptao je ljubazan, ali i lukav osmeh.

— Je li ti sada jasno, amigo? Tako ti je to u životu. A, sada ćemo ti mirno skinuti glavu s ramena.

Zapadnjak se smeškao.

— A, zašto to da uradite, amigo? — upita on. — Od toga nećete imati nikakve koristi, ama baš ništa.

Pored visokog stranca fijuknu nešto đavolski opasno. Jedan od bandita bacio je mačetu. Nije bila namenjena njemu, ali možda je trebalo da ga zaplaši.

Debeljko se isceri zadovoljno. Njegovo okruglo lice ličilo je na mesec.

— Mačeta me neće zastrašiti — doviknu Zapadnjak. — A, ako me ne smaknete, ja ću da vam pomognem da postanete bogati ljudi, verujte mi, amigos.

— Ja sam dovoljno bogat — odvrati debeli Meksikanac.

— Koliko žena imaš? — upita Zapadnjak brzo.

— Nijednu. Mi se nalazimo u jednom logoru gde stanuju sami muškarci.

Šejn se grohotom smejao.

— Onda ne znaš šta je to bogatstvo — grmeo je on. — Ti si obična debela krmača. Jedan čovek takvog ugleda morao bi imati bar četiri žene. Ali, za to ti je potrebno dosta novca. Te bestije stvarno koštaju mnogo.

U očima vođe bandolerosa sevnula je vatra.

— Četiri žene? — upita on i pređe rukom preko svojih usana. — Nema takvog čoveka na ovom svetu koji može da hrani četiri žene. Bar ne ovde, amigo. Zamislite samo koliko bi tu bilo dece, pa svi gladni, he!

— Baš o tome sađa i govorim — odvrati Šejn. — Mislim da tebi nedostaje novac. Sve se vrti oko toga, amigo. A, da ti kažem, ja znam gde se on može naći. A, kad njega imaš, onda će žene oko tebe lepršati kao leptirići. Ah, eto, što ja to tebi pričam?

— I, te žene će biti samo moje, zar ne? — upita debeli Meksikanac. Njegove oči su sijale kac dve upaljene sveće u mraku.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Kako da ne, amigo — mrmijao je on. — Sve te žene ima da predu oko tebe kao mačke pored tople peći. Naravno, ti ćeš morati da se brineš o njihovoj ishrani i odeći, ali zato će ti biti na raspolaganju u svakom trenutku. Zamisli, lepe, nežne, punačke i pored svega samo tvoje!

Kod vođe bandolerosa se nešto kuvalo u glavi. Ipak, to nije loše! Debeli Meksikanac je ispitivački posmatrao visokog Amerikanca. Ali, odjednom kao da se vođa bandita strašno naljutio.

— Ti lažeš, prokleti pasji sine! — kriknu debeli Meksikanac uzbuđeno.

— Možda je tako, a možda i nije! odvrati Šejn.

Meksikanac podiže obrve. Uporno je gledao u Zapadnjaka.

— Ti konjokradico — režao je on — zar imaš toliko hrabrosti da priznaš da lažeš?

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ništa ja tu ne mislim da dodam — reče on. — Samo sam hteo da te upozorim da jako mnogo rizikuješ. Uostalom, ti ne možeš ništa izgubiti, samo možeš da dobiješ. A, ako ja lažem to možeš vrlo brzo da saznaš, i onda će moja glava odleteti s ramena, sasvim sigurno, ako je tako, amigo? Ali, ispašćeš velika budala ako dozvoliš da me tvoji mornici upucaju, to je sigurno.

Debeljko je prevrtao svoje usne.

— Hajde, odaj mi tajnu, amigo — reče vođa bande tiho.

— Odjahaćemo u Aldamo — reče Zapadnjak.

Vođa bandolerosa se ponovo uozbilji. Svojom rukom prešao je preko naboranog čela.

— Aldamo, he? To je zamak u sijeri, zar ne?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Da možda tamo negde nisi sakrio to blago? — upita vođa bandita.

Šejn ponovo potvrdno klimnu glavom.

— Zar u tom zamku? — raspitivao se.

— Pokazaću ti to mestašce — odvrati Zapadnjak, izbegavajući direktan odgovor.

Dijego je napravio grimasu na licu.

— A, koliko ima toga? — upita on.

— Koliko god ti srce želi — objasni Zapadnjak. — Zlato i milioni. Biće potrebno bar desetak magaraca da se natovari to ogromno bogatstvo.

Meksikanac ga je posmatrao s podozrenjem. Izgleda da nije verovao u ono što visoki čovek priča.

— To je tamo negde zakopano? — hteo je da sazna debeljko.

— Već sam rekao.

— A, kako nisi pomislio da bih ja to zlato mogao da pronađem i bez tebe, stranče?

— Mnogi su već pokušali da nađu to zlato, ali bez uspeha — reče Zapadnjak odmahnuvši glavom. — Mnogi odlaze gore u sijeru i vraćaju se praznih šaka. Većina njih traži to ogromno blago baš u zamku. Jer, ta ogromna zgrada kao da je jako pogodna da se tu nešto sakrije.

Sejn je zastao i nasmešio se.

— Ovde — nastavi on, pokazujući prstom na svoje čelo. — Ovde je ucrtan ceo plan gde se bogatstvo skriva.

— A, da li si ti već video to zlato? — upita debeli Meksikanac piskavim glasom. U njegovim očima ponovo se ogledala pohlepa za novcem.

— Jesam! — odvrati Zapadnjak odlučno! Ako treba mogu i da se zakunem u to.

— Ha! — dreknu vođa bandolerosa. — Sada sam te upecao, ti lažovčino belosvetska. A, zašto se ono još uvek nalazi tamo, he? Kako to da ga ti nisi zgrabio i poneo sa sobom? Nemoj da da mi pričaš priču o tome da se nisi bojao da će ga pronaći neko drugi i odneti!

Zapadnjak sleže ramenima.

— Nisam tada imao desetak magaraca — promrmljao je on. — Da budem iskren, nisam imao nijednog. Uspeo sam samo da napunim svoje džepove.

Vođa bandolerosa namignu. Četvorica snažnih momaka skočiše i izvrnuše njegove džepove.

Našli su samo tri zlatna novčića. Nisu mu uzeli ništa drugo. Novčiće su dali vođi bandolerosa koji ih je stavio na ruku i dugo gledao u njih. Radilo se o novcu koji je štampan 1748. godine.

— Nemaš neke veće komade? — upita debeli Meksikanac. Uzeo je jedan novčić i zagrizao ga zubima oprezno.

— Ostalo sam već prodao! — tvrdio je Zapadnjak.

Vođa bandolerosa stavio je novčiće u džep.

— Jašemo za Aldamo! — viknu on odlučno. — I to odmah! Hajde, vežite ovog gringoa i posadite ga na jednu mazgu.

— Aldamo je u oblasti koja pripada Santa Sorinu — oglasio se jedan mladi momak.

Bandolerosi namrštiše lice.

Dijego se smejaio.

— Te ogromne stene Aldama, trava i drveće koje se nalazi tamo, da! — odvrati vođa bandolerosa piskavo. — Možda to isto može da se kaže i za plodove koji zru na drveću. Ali, nikako ono što se nalazi pod zemljom. A, zlato je zakopano u zemlji, amigos, he?

Pogledao je pažljivo u Zapadnjaka.

Šejn bez reči potvrdi klimanjem glave.

— Adelante — napred! — kriknu debeli Meksikanac.

Dvojica bandolerosa zgrabiše Zapadnjaka sa jedne i druge strane. Visoki čovek istrže svoje ruke.

— He! — viknu vođa bandita. — Zar ti amigo ne želiš da kreneš s nama?

— Ne želim, ako me vodite kao zarobljenika — odvrati Zapadnjak osorno. — Čini mi se da se nismo tako dogovorili, zar ne?

— Završili smo razgovor! — objavi vođa bandolerosa svečanim glasom. — Biće onako kako je veliki Dijego naredio.

Zapadnjak je pogledao oko sebe. Desetak bandolerosa bili su spremni da svakog trenutka ako zatreba skoče na njega.

Jasno, svaki otpor bio bi glupost. Zato je i pristao da sve bude po njihovoj volji.

Bandolerosi ga odvedoše do mesta gde su se nalazili konji. Već uz put su mu brzo vezali ruke na leđima. Odveli su ga do jedne mazge i pomogli mu da uzjaše. Zatim su mu vezali i noge kako bi bili sigurniji da im neće umaći.

Ubrzo je dat znak da se krene. Bandolerosi su jahali s njim prema zapadu. Bio je to put koji je ta tamnokosa devojka Agedin predložila i kojim su krenuli ona i Šejn.

Ona je upoznala Zapadnjaka tamo u krčmi njenog sela i odmah se zaljubila u njega. Razumljivo da je ona bila ta koja je ponudila da mu pokaže put prema Aldamu.

Zapadnjaku bi bilo mnogo prijatnije da je nastavio put s njom. Ali, ono glavno se ipak ostvaruje, da je nastavio put. Možda je čak i bolje što će u oblast Santa Sorina ući sa ovim naoružanim momcima, nego li sa jednom krhkom mladom Meksikankom. Doduše, opasnost je bila veća, jer će ih ovako lakše otkriti, ali još nije sve bilo odlučeno. Biće dana za obračun, sigurno.

Jahali su ceo dan prema zapadu i za to vreme su se sve više i više penjali uz sijeru.

II

Kad je sunce na zapadu nestalo iza brda i noć polako počela da spušta svoja tamna krila na zemlju bandolerosi se odlučise da zanoće. Zapadnjak je morao da sedne pored Dijega. Dvojica momaka skidoše mu lisice.

— Pričaj mi malo o tom zlatu — zahtevao je vođa bandolerosa, dok su njegovi ljudi palili vatru i spremali večeru. Hrane su imali dovoljno. Uz to i jedno burence brendija i nekoliko mešina od kozje kože napunjenih vinom.

— Mnogo je tu zlata — poče Zapadnjak. — A, najvažnije je to što je ono tako dobro sakriveno. Ja sam o tom blagu čuo prvi put pre četiri godine, a otada su mnogi krenuli u potragu za njim.

— I, sigurno ga nisu pronašli? — upita vođa bandolerosa, osmehnuvši se zadovoljno.

— Ipak, jedan je uspeo — odvrati Zapadnjak. — Ali, i on je prošao slično kao i ja. Nije imao ni konja ni magaraca i ostalo mu je samo to da napuni džepove zlatom.

— I? — upita debeli Meksikanac radoznalo.

— Nema „i“ — odgovori Zapadnjak brzo. — Smakli su ga.

— Njegova greška, he! — cerio se vođa bandolerosa.

— Njegova, ne! — odvrati Zapadnjak odmahnuvši glavom.

— Taj koji ga je smaknuo bio je velika budala. Umesto da se s njim udruži i da zajedno dođu do ogromnog bogatstva, on ga je ubio zbog nekoliko zlatnih novčića. Ali, mrtva usta ne govore. Izgubio je milione zbog tih nekoliko zlatnika. Taj je kasnije umro kao bednik, koliko sam čuo.

Debeli Meksikanac je izvadio novčiće iz džepa i zamišljeno ih posmatrao.

— He ti si u svojim džepovima imao samo tri novčića — reče on i nakašlja se. Vratio je ponovo zlatnike u svoj džep. — Mislim da sam razumeo šta hoćeš da mi kažeš, gringo. Samo, ne brini. Ja ću tebi zavrnuti šiju samo u tom slučaju ako se uverim da si me lagao. Jer ako si to učinio onda te neće spasiti ni sam đavo lično.

Sedeli su i pili vino. Zapadnjak je takođe dobio svoj deo. Posle toga su ga ponovo vezali i on je legao na zemlju.

Bandolerosi su idućeg jutra krenuli rano. Sunce još nije bilo ni promolilo svoje prve zrake. Zapadnjak je jahao s njima na kraju povorke okružen četvoricom ljudi koji ga ni trenutka nisu ispuštali iz vida.

Tek kada su u smiraj dana rešili da zanoće, vođa bandolerosa je naredio da Zapadnjak dođe k njemu.

— Ti sigurno znaš i neke druge priče koje kruže o tom blagu, zar ne? — upita debeli Meksikanac. — Pričaj, amigo!

Zapadnjak podiže pogled.

— Ja sam naišao slučajno na zasedu — reče on. — Izgubio sam konja i dva dana sam pešačio. Imao sam skupoceno sedlo i banditi su mi stalno bili za petama.

— To su ljudi Santa Sorina, sigurno!

— Nisam to znao! A, zar Santa Sorino nije nekadašnji carev general?

— Jeste, to je taj! — odvrati vođa bandolerosa. — A, pošto sada Meksiko nema cara to kopile želi da postane car.

Debeli Meksikanac se grohotom smejao.

— Car — nastavio je on — koji će naređivati i meni, velikom Dijegu, he! Ali, ja verujem da njega više nema u Meksiku. Policija i vojska su ga sigurno proterali iz ove zemlje zajedno sa njegovim nitkovima. Ali, pričaj mi dalje.

Jedan bandoleros bio je ispekao ovčtinu na ražnju. Zapadnjak je s apetitom počeo da jede.

— Nema više šta da se priča — reče Šejn, podigavši obrve. — Ja sam se sakrio u jednu rupu u steni. Kad sam čuo da se ti ljudi približavaju, zavukao sam se još dublje u kamenu pukotinu. Bilo je tamno kao u rogu.

— A, kako si onda mogao da vidiš blago? — upita vođa radoznalo. Svi su se bili pretvorili u uho.

— Nešto je pucketalo pri svakom mom koraku — nastavio je Zapadnjak mirno svoju priču. — Upalio sam šibicu i s užasom primetio da gazim po skeletima ubijenih ljudi. Setio sam se priče o odvažnim momcima koji su krenuli da pronađu blago i kada su ga stvarno pronašli, među njima je izbila svađa. Svaako je hteo više zlata od ostalih. Međusobno su se ubijali i na kraju je ostao samo jedan. Ali, i on je bio teško ranjen i izdahnuo je nekoliko časova kasnije od trenutka kad su ga pronašli. Danima je pre toga lutao brdima i nije uopšte znao gde se nalazi. Ispričao je o tome kako su se dogodila sva ubistva, ali nije mogao da opiše kojim putem treba ići da bi se došlo do blaga.

— Ostala je samo priča — nastavio je Zapadnjak posle kratke pauze. — Mnogi ljudi su krenuli da pronađu blago, jedan od onih koji su nešto malo kasnije krenuli sam i ja. Tražio sam dugo i pronašao sam grobnicu sa skeletima. Bila je to dopola otvorena, pošto su se ti momci posvađali odmah kad su ugledali zlato. Sačekao sam dok su moji gonici otišli. Napunio sam džepove žutim komadićima i izašao iz skloništa. Ali, ja sam dobro osmotrio okolinu i upamtio gde se to mesto nalazi, jer hteo sam da se ponovo vratim.

— Da li ćeš moći ponovo da ga pronađeš? — upita vođa bandolerosa.

Zapadnjak je potvrdno klimnuo glavom. Njegov pogled prešao je lagano preko lica svih bandolerosa.

— Ne znam da li bih i ja morao da strepim za svoj život? — upita on. — Da li ćete se vi isto tako međusobno poubijati zbog žutih komadića?

Bandolerosi su gledali u zemlju. Nijedan od njih nije rekao ni reč.

— Mi smo kompanjerosi, a ja sam vođa — reče debeli Meksikanac posle izvesnog vremena. — Uvek smo sve pošteno delili. Među nama neće biti svađe. A, ako ti imaš još neku tako stravičnu priču onda je možeš zadržati za sebe. Jasno, he?

— Ima još jedna priča koju biste morali čuti! — navaljivao je Zapadnjak.

— Ne, danas nikako! — kriknu vođa bandolerosa.

Zapadnjak je bio uporan.

Šlog leta.

— Jako je kratka — pravdao se on. — A, odigrala se pro-

Bandolerosi su s nestrpljenjem uperili svoje poglede u Zapadnjaka.

— Jedan Amerikanac — nastavio je Šejn, kao da se ništa nije dogodilo — godinama je sakupljao priče o sakrivenom blagu i sve što je čuo pažljivo je zapisao i najzad je pomislio da je rešio zagonetku gde se blago krije. Krenuo je na daleki put. Najpre je zalutao, ali zatim se uputio baš tamo gde se krije to ogromno bogatstvo. Međutim, uz put je naišao na grupu odbeglih robijaša koji su ga naterali da i njih povede sa sobom. U blizini Aldama naišli su na konjanike. Bila je to policija i oni nisu mogli da pobegnu. Robijaši su ponudili da stari Amerikanac, koji je znao gde se nalazi to čuveno blago, pokaže put policajcima, a njih da puste da odmagle u nepoznatom pravcu. Policajci su se u početku kolebali, ali izgleda da nisu poverovali u priču koja im je ispričana. Smaknuli su i Amerikanca i robijaše čim su se pojavili na brisanom prostoru.

Nastala je tišina.

Najzad se oglasio vođa bandolerosa.

— Mislim da smo razumeli na šta ciljaš. Šejne — reče on. — Nas policajci neće ščepati, sigurno. Ti ne treba da se bojiš ničega. Osim, ako si nas slagao. E, onda ćeš se provesti kao bos po trnju. U tom slučaju poslaćemo te u večna lovišta. A, ako nađemo zlato, ti ćeš postati naš amigo i dobićeš svoj deo kao i ostali.

— Tako i ja mislim — promrmlja Zapadnjak.

— Spavanje! — naredi vođa bandolerosa piskavim glasom. — Vežite Šejna!

Jedan bandoleros ustade prvi. Zvao se Peskado. Bio je to visok vitak čovek od oko četrdesetak godina. Njegove crte lica odavale su čoveka vesele naravi.

— Da li ovog gringoa smatramo kao da je naš? — upita on, obrativši se vođi. — Ako nas razočara i noćas pobegne, onda ćemo biti načisto s kim imamo posla. Mislim da ćemo ga lako uhvatiti, ako se to desi. I, obesićemo ga o najbliže drvo. Meni se čini da je stvarno suviše opasno da krenemo u oblast Santa Sorina sa nepoznatim čovekom koji priča da zna kako negde u Aldamu postoji zakopano blago. To je jako rizičan korak i možemo krenuti samo ako budemo sigurni da se to zlato stvarno tamo i nalazi.

Ljudi su bez daha gledali u Zapadnjaka. Debeli Meksikanac je ispitivački gledao u visokog čoveka.

— Šejne, zakuni se da govoriš istinu! — kriknu vođa bandolerosa.

— Pa, ja sam se jednom već zakleo — reče Zapadnjak mirno. — Zar moram to stalno da ponavljam? Osim toga, čini mi se da je Peskarov predlog stvarno razuman.

— Nemojte ga vezivati! — naredi vođa bandolerosa.

Zapadnjak je odmah legao. Bandolerosi se takođe uviše u čebad. Vatra je još uvek pucketala.

Dan je već uveliko svitao i kada je Peskado probudio Zapadnjaka. Visoki čovek protrlja oči i skloni čebe u stranu. Iza Peskada stajao je Dijego sa ostalim bandolerosima. Cerili su se zadovoljno. Izgleda da je najzadovoljniji bio Peskado kome je od srca bilo drago što Šejn preko noći nije uhvatio maglu i nestao bez traga i glasa.

— Amigo mio — doviknu on. — Ustaj, krećemo dalje!

Pružio je ruku i pomogao Zapadnjaku da ustane.

Niko više nije progovorio nijednu reč.

Osedlali su konje i krenuli. Zapadnjak je jahao na čelu između Dijega i Peskada.

Teren je postao sve teži i teži. Podne je još bilo daleko kad su morali da sjašu i nastave put pešice, vodeći za uzde životinje. Bilo im je potrebno još nekoliko časova dok su stigle do vrha jednog brega koji su već od ranog jutra videli pred sobom. Vreme je već daleko bilo odmaklo.

Dijego se osvrnuo na sve strane. Tražio je mesto za logor. Hladan povetarac lelujaao je lišće okolnog drveća.

Iznenada su u daljini primetili jahače.

Ljudi su zgrabili oružje.

— Mora da su to policajci, Rualese — primeti Peskado odmerivši Dijega mračnim pogledom.

— Šta ti je, amigo, napunio si gaće! — režao je debeli vođa bandolerosa. — Ne boj se. Uostalom ima ih samo šest.

— Najbolje je da im se uklonimo s puta — predloži Peskado vrteći glavom.

— Verovatno su to ti kućkinci sinovi Santa Sorina, šta onda? — upita Dijego ljutito.

— I u tom slučaju je bolje da se ne upuštamo u borbu, jer njima će sigurno neko priskočiti u pomoć — odvrati Peskado. — A, ko će nama pomoći.

Dijego pljunu u stranu.

— Izgleda da tebe ne interesuje zlato? — upita on.

— Interesuje me, ali neću da budem zaslepljen i da ne vidim ništa osim toga, kao ti — objasni Peskado.

Debeli Meksikanac ošinu Peskada svojim pogledom kao bičem. Stegao je usne i udaljio se.

Zapadnjak nije skidao pogled s jahača. Prema onim izveštajima koji su mu bili na raspolaganju u Vašingtonu, ovde su mogli naići samo na ljude Santa Sorina. Ipak, to nije nikome rekao.

Šestorica jahača ponovo iščezoše, kao da ih je zemlja progutala. Pomogao im je u tome žbunovit predeo na istočnoj strani brda.

Samo jedan sat kasnije Zapadnjak je osetio zadovoljstvo što se nalazi među dvanaesticom bandolerosa koji su bili do zuba naoružani.

Tek što je logor bio napravljen i vatra zapaljena kad se jahači odjednom ponovo pojaviše, kao da su iz zemlje iznikli. Međutim, sada ih je bilo deset. Rastojanje od logora jedva da je iznosilo četiristo jardi.

Stražar je opalio metak i dao znak za uzbunu. Ali, jahači su izgleda već primetili vatru koja je plamtela.

Bandolerosi skočiše kao opareni. Vikali su i psovali. Potrčali su prema zaklonima.

Odjeknuše pucnji na sve strane. Grmelo je i sevalo.

Zapadnjak nije dobio svoje oružje koje su mu bandolerosi uzeli i zato je požurio u zaklon.

Ubrzo su bandolerosi imali trojicu mrtvih. Ali, i broj napadača koji su galopirali prema logoru se smanjio. Njihova formacija u obliku klina ubrzo se razredila. Okrenuli su konje natrag i nestali.

Pucnjava umuknu.

Dijego i neki njegovi ljudi potrčaše napred kako bi mogli da ispale još koji metak ali teren je bio i suviše nepregledan, a i mrak je već bio poprilično spustio svoja krila, tako da se nije moglo videti tako daleko.

Vođa bandolerosa je krenuo krupnim koracima prema logoru. Psovao je ljutito.

U logoru je sve bilo ispreturano kao da je sam đavo lično svojim prstima sve pomešao. Jedan bandoleros je pokušavao da sakupi komade drveta i ponovo zapali vatru.

— Nisu to bili ni policajci, a ni vojnici — grmeo je Dijego. — Jer, oni bi nas najpre pozvali i rekli nam nešto. Ovo je mogla biti samo neka horda Santa Sorinove bande.

— Sasvim je sigurno da su to bili ti nitkovi tu nema sumnje — potvrdi Paskado. — I sad su nas ti krvoločni psi otkrili. Mnogo ranije nego što smo mogli i da sanjamo. A, sada nas je trojica manje.

— Neće proći ni dva dana, a mi ćemo biti u Aldamu — grmnu Dijego odlučno. — Moramo pojužiriti. Pazite da ne ostavljamo tragove za sobom.

— O tome je trebalo još mnogo ranije da vodimo računa — odbrusi Paskado.

— Ti kučkini sinovi nas nisu otkrili zato što smo ostavljali tragove za sobom već su sasvim slučajno nabasali na nas — vikao je Dijego besno. Bio je sav crven u licu. — Filipe je bio na straži, tvoj ljubimac. Mora da je spavao kao top, jer su ta kopilad primetila njega pre nego što je on njih.

— Sada ne vredi o tome da se priča — mrmljao je Paskado sebi u bradu. — Filipe više nije među živim ljudima. Uostalom, ti si ga primio u naše redove.

Dijegovo okruglo lice se smračilo kao zlo vreme. Izgledalo je da će skočiti na Paskada.

Zapadnjak ustade i odjednom se stvori ispred dvojice razljućenih bandolerosa.

— Ne vredi da se svađate — reče on mirno. — Imamo prećih stvari. Ja mislim Dijego da treba da se pakujemo i uhvatimo put pod noge, inače ćemo se ujutru naći u gadnom sosu. Opoljeni sa svih strana kao u nekom kavezu.

Dijego ga je radoznalo posmatrao.

— A, zašto ti nisi pucao? — upita on. — I tvoj život je bio u opasnosti.

Zapadnjak se grohotom smejao.

— Mogao sam jedino kamenjem da ih gađam — grmeo je visoki čovek.

— Nisi mu vratio oružje, čime da puca? — viknuo je Paskado.

— Ostajemo ovde gde smo! — povika Dijego odlučno. — Ili možda želite da polomimo vratove u ovom mraku gde se ni prst pred nosom ne vidi? Sutra ćemo biti na nogama čim se malo razdani. Ugledaćemo te pasje sinove pre nego što mogu da nam se približe. Paskado, postavi dvostruku stražu! Ako momci ponovo zaspe tebe ću direktno otpratiti u pakao. Daj Šejnu oružje i municiju i neka i on učestvuje kao stražar.

Dijego se okrenuo besno i vratio se prema svom mestu. Vatra je sada bila mnogo jača i osvetljavala je skoro ceo logor.

Paskado je odredio stražu. On i Zapadnjak trebalo je da budu poslednji, pred svitanje novog dana.

III

Bilo je tamno kao u rogu kad je Paskado probudio Šejna.

— Mi smo na redu, amigo — reče Meksikanac tiho.

Zapadnjak je odmah skočio, jer bio je već budan čim je čuo da se Paskado približava.

Paskado mu pruži „vinčesterku” i „kolt” sa potrebnom municijom.

— Jedno zrno je bilo u „koltu” kad smo ga uzeli od tebe — mrmljao je on. — To znači da si lagao. kopile jedno kad si

tvrdio da će se borba nastaviti. Znači tako? Možda je to bilo zato što si bio uplašen da ćeš izgubiti život Nemoj ništa da kažeš! Jer, ako si onda lagao slagao i sada. Čuj, amigo, ako je ta stvar sa zlatom isto tako laž, onda ovog trenutka hvataj maglu zajedno sa oružjem i municijom koju sam ti dao. U tom slučaju mi bismo znali na čemu smo i pokušali bismo da se izvučemo iz ovog pakla. Bar ja nemam nameru da rizikujem svoj život zbog jedne laži.

Zapadnjak napuni „kolt” i stavi ga u futrolu. „Vinčesterku” je držao u rukama. Polako je stavljao metke dok je Peskado pokušavao da uhvati pogled visokog čoveka.

— Ti ćeš stražariti kod konja — reče Meksikanac podigavši obrve. Krenuo je prema severnoj strani da tamo bude na straži. Bojao se Santa Sorina, a hteo je Zapadnjaku da omogući bekstvo.

Zapadnjak je prišao tamo gde su bili konji, mazge i margarci. Seo je na jedan kamen. Bilo je hladno. Podigao je kragu svoje jakne. Sa puškom u rukama napregnuto je osluškivao, trudeći se da raspozna i najmanji šum. Ipak, ništa se nije čulo. Ali, uprkos svemu on je osetio da se ljudi Santa Sorina nalaze negde u blizini i čekaju da počne da sviće.

Kada je jutro već počelo stidljivo da najavljuje dolazak novog dana odjednom se ispred Zapadnjaka stvori Peskado. Kao da je iz zemlje iznikao. Meksikanac je gledao visokom čoveku pravo u oči.

— Tu su — reče Zapadnjak kratko.

— Zar si samo zato ostao ovde i nisi uhvatio maglu?

— Čoveku se može pružiti prilika i drugi put da pobegne.

— Idem da probudim Dijega! — šaputao je Peskado. Ubrzo je nestao.

Sve se odigralo brzo i bez ikakvog šuma. Zapadnjak je video da je Peskado probudio ceo logor i da Dijego izdaje neka naređenja tek onda kad su četvorica bandolerosa došla do njega i rasporedili se unaokolo.

Šejn siđe sa kamena i kleče pored njega, držeći oružje u rukama.

Svitalo je brzo i bandolerosi su se još više priljubili uz stene koje su služile kao odličan zaklon. Vatra u logoru je još tinjala i Zapadnjak je primetio da su pokrivači bandolerosa ostali u istom položaju kao ranije. Izgledalo je da ljudi još uvek spavaju.

Izenada prasnu pucanj. Zapadnjaku se učini da tlo pod njegovim nogama podrhtava.

Logor bandolerosa bio je zasut granatama iz „makine”. Ugašeno ognjište odlete u vazduh. Gusti dim prekri nebo. Odjeknula je još jedna eksplozija, pa još jedna. Bandolerosi bi svakako već posle treće granate otputovali na onaj svet da su bili tamo gde su spavali. Ali, tu nije bilo ni jedne jedine duše.

Prasak granata odjednom prestade. Iznad logora odjeknu zvuk trube. Čulo se nadaleko preko brda. Istog trenutka sa svih strana pojaviše se ljudi Santa Sorina u njihovim zelenim uniformama i pojuriše prema logoru kako bi likvidirali te uljeze koji su se usudili da prodru u njihovu teritoriju.

Bio je to napad u stilu pravih vojnika. Ali, oni nisu bili ništa drugo nego obični banditi.

Zapadnjak je došao u iskušenje, da puca, jer bilo ih je tako mnogo da mu se učinilo da će za tren oka pregaziti logor. Ali, niko od bandolerosa nije pucao i zato se Šejn uzdržao.

Dijego, debeli Meksikanac, bio je stvarno iskusan čovek i njegovi ljudi su to jako dobro znali. Svako od njih je slepo verovala da će njihov vođa učiniti ono što je najpametnije.

I, stvarno, tako je i bilo. Sačekao je dok napadači nisu dospeli tako blizu da „makina” više nije mogla da bljuje granate iz svoje cevi, a da pri tom ne povredi svoje sopstvene ljude. Tek tada je skočio iznenada pored logora i podigao mačetu uvis.

— Pali! — viknu on. — Smaknite ih, te proklete kućkine sinove.

Bandolerosi su bili odlično naoružani. Doduše nisu imali „makinu”, ali zato su njihove „vinčesterke” i „koltovi” đavolski opasno ciljali u napadače koji su bili naoružani karabinima sa samo jednim ili pet metaka.

Vatra iz „vinčesterki” brzo je slomila prvi napad zelenih uniformi. Ljudi su se bacili na zemlju i počela da puze nazad. Pucnjava je jenjavala.

Međutim, nekoliko trenutaka kasnije oglasila se ponovo „makina”. Odjek rasprsnutih zrna probijao je uši. Pogađala je stenu gde su se bandolerosi nalazili u zaklonu. Morali su da se povuku još dublje u zaklon da bi izbegli đavolski opasnu vatru tog ubilačkog oružja.

Taj pasji sin koji je rukovao „makinom” nije samo pucao, nego je imao pregled čitave situacije.

Tu negde pored glava bandolerosa granate su se rasprskavale i na njihove glave padala je čitava gomila kamenja i zemlje. Dim i čitavi oblaci prašine ostali su posle rasprskavanja granata.

Nijedan od bandolerosa nije mogao da mrdne, a da se pri tom ne izloži opasnosti da bude pogođen.

Peskado je oprezno dopuzio do Zapadnjaka. Na njegovom licu ogledao se strah.

— Ti i tvoje proketo zlato — viknu on piskavim glasom. — Šta ćemo imati od toga? Ovi kućkine sinovi će nas upucati kao zečeve.

— Ali, ja nisam znao da se u vašoj bandi nalaze samo tako sitni lopovi koji krađu kokoške i džeparoši — brundao je Šejn. — Sigurno si primetio da se „makina” nalazi onamo preko na uzvišenju. Zašto je ne otmete?

Peskado je buljio u visokog čoveka, kao da je pred sobom ugledao neko vanzemaljsko biće.

— Ti ljudi se i sami užasno boje „makine” — nastavio je Zapadnjak. — Sve dotle dok ona puca nema potrebe da se bojimo Santa Sorininih ljudi, osim onih koji tako đavolski precizno gađaju iz te proklete pucaljke. A, njih je samo dvojica.

Peskado je oprezno osmatrao na sve strane, saginjući povremeno glavu da ga kamenje, koje se survavalo posle rasprskavanja granata, ne bi povredilo.

Zapadnjak je lagano izvukao noge i već sledećeg trenutka munjevito iskočio iz svog zaklona i stao iza visoke stene koja se nalazila tu na dva-tri metara pored njega. Jedva da je uspeo da se sagne, a prasak granate je skoro istog trenutka odjeknuo kao da se nebo prolomilo. Šejn je stavio ruke preko glave da bi se zaštitio. Odlomljeno kamenje sruči se na njegovu glavu.

Zaglušujuća buka od lomljenja kamenja odjeknula je zatim na drugoj strani ravnine.

— Peskado, skači brzo! — viknu Zapadnjak prigušenim glasom.

— Zar si poludeo Šejne? — huknu Meksikanac uplašeno.

— Brzo, amigo! — dreknu Zapadnjak — inače smo gotovi.

Peskado je prikupio svu svoju hrabrost. Skočio je brzo preko stene i već sledećeg trenutka Zapadnjak ga je prihvatio i bacio se s njim na zemlju.

Nišandžija je izgleda primetio taj skok, ali pucao je kasno. Sada je i Peskado bio u zaklonu.

Opasna pucaljka nalazila se na jednim kolicima iza visoke stene. Da bi mogli mirno da gađaju, dvojica momaka su odvezali magarce koji su prethodno vukli kolica. Životinje su mirno pasle travu, ne obazirući se nimalo na buku unaokolo. Bilo je očigledno da su već navikli na takvu galamu.

Šejn i Peskado su polako puzili zaobilaznim putem prema kolicima, a da ih pri tom niko nije primetio.

Kad su stigli na dvadesetak jardi ispred dvokolica ugledali su čoveka koji vadi municiju iz sanduka. Ali, na jednoj visokoj steni ugledali su i drugog momka koji je rukom pokazivao na koju stranu treba da poleti opasno zrno. Tamo kuda je on pokazao nišandžija je upravljao cev i tog trenutka odjeknuo bi đavolski prasak.

I taj momak gore na steni nosio je zelenu uniformu. Ali, ona je bila opšivena zlatom.

Peskado uze pušku i nasloni je na rame. Hteo je da smakne tog nitkova sa stene. Ali, Zapadnjak povuče njegovu „vinces-terku” naniže. Strelac i nosilac municije, koji su stajali pored oružja, svu svoju pažnju su bili usredsredili na čoveka koji se nalazio gore na steni, tako da nisu primetili Zapadnjaka i Peskada koji su se na sve četiri polako i oprezno približavali dvokolicima.

Bili su već tako blizu. Okrenuli se i osmotrili na sve strane. Nije bilo nikog u blizini.

Zapadnjak mahnu rukom i njih dvojica munjevito skočiše. Nišandžija je pucao kao da je poludeo, a drugi je već pripremao municiju. Obojica pucaroša pratili su kako davolski tačno pogađaju i uživali u tome.

Sejn i Peskado skočiše na ovu dvojicu u zelenim uniformama. Onesvestili su ih revolverima i ubacili ih u kolica.

Zapadnjak priđe opasnoj pucaljki i upravi njenu cev prema oficiru koji se nalazio gore na steni. Pre nego što je visoki čovek mogao da pritisne obarač, čovek sa stene je skočio.

Još je Zapadnjaku zujalo u ušima od pucnja kad je osetio kako ga Peskado vuče za rukav.

Sejn se okrenu prema njemu. Odmah je znao šta Meksikanac želi da mu kaže.

Njima su se u galopu približavali jahači. Prema proceni Zapadnjaka bilo ih je više od dva eskadrona.

Zapadnjak skoči na uska kolica i pokuša da okrene oružje na drugu stranu.

Peskado nije reagovao brzo. Prilikom okretanja oružja Zapadnjak ga je zakačio i Meksikanac ispade iz kolica.

Sejn je gledao kroz vizir. Ubrzo odjeknu i pucanj i dvokolica zadrtih kao da će se pri sledećem pucnju raspasti u paramparčad. Ali, za divno čudo nije se prevrнула.

Stotinak jardi ispred jahača, koji su se nalazili na čelu, zemlja polete u vazduh. Sedam granata, jedna za drugom. Jahači zašadoše.

Zapadnjakova ruka se odvoji od ručice za opaljivanje. „Makina” je iznenada prestala da sipa opasna zrna. Samo se još pušila.

Sejn opsova.

Prišao je dobošu i počeo da lupa po njemu. Ali, oružje nije htelo više da opali.

— Peskado! — grmnu Zapadnjak pogleda uperena prema jahačima koji su se već bili pribrali i u galopu jurili prema mestu gde su se nalazila kolica sa opasnim oružjem.

Peskado je ležao opružen u travi kao klada. Nije davao znake života. Njegove oči bile su zatvorene.

Zapadnjak opsova i osvrte se da potraži svoju pušku koju je Peskado povukao za sobom kad je pao sa kolica. Bio je brz, ali jahači su već pristigli. Zapadnjak je dobio žestok udarac u potiljak i sledećeg trenutka mogao je da oseti samo to kako se stropoštava na tlo, a zatim je nastao mrak.

IV

Kada je Zapadnjak došao sebi sunce je već sijalo visoko na nebu. Protrljao je oči i pokušao da se okrene u stranu. Ali, nije

išlo lako. Tek tada je bio svestan toga da su mu ruke i noge vezane. Polako je počeo da se priseca šta se sve dogodilo.

Desilo se ono što je u svakom slučaju morao da izbegava. Nalazio se u rukama vojnika Santa Sorina!

Sejn otvori očne kapke i pogleda unaokolo.

Pored njega ležao je Peskado. Bio je isto tako kao i on vezan. Ali, bandolero izgleda nije ni spavao niti je bio u nesvesti. Na samo oko desetak metara ležali su mrtvi ljudi, njih trojica, iz Dijegove bande. Zaravan na brdu ličila je na neki vojnički logor. Na sve strane vrvelo je od zelenih uniformi. Neke grupe su sedele na tlu, druge su stajale. U dugačkom redu nalazili su se konji, a svuda unaokolo vrzmali su se ljudi i oficiri kroz logor.

Pored Zapadnjaka i Peskada stajala su dva vojnika. Sem nekoliko oficira, uglavnom su to bili Meksikanci. Bila je to armija koju je predvodio Santa Sorino i koji je hteo da postane car Meksika.

On je kao mlad oficir pripadao armiji cara Maksimilijana. Na dvoru je posle njega čuana njegove vladavine bio asutant i iz njegove glave se nikad više nije iselio taj san o sjaju i veličini. Samog sebe je unapredio u generala. A sada je hteo, uz pomoć vojnika koji su ostali ovde u najdivljijoj oblasti sijere, da osvoji ceo Meksiko i postane car.

Jedan veliki čovek u istoriji Meksika više! Ali, to je bio jako opasan nitkov kad su u Vašingtonu odlučili da Zapadnjaka pošalju ovamo. Ti Dijegovi bandolerosi svakako nisu bili ni za mali prst ovom oficiru koji je imao jako velike ambicije.

Zapadnjak je bio poslat u Meksiko u strogo poverljivo misiju da spreči Santa Sorina u njegovim prijavnim poslovima, koji je ucenjivao američku vladu. Ubijao je američke trgovce koji su ovamo dolazili u Meksiko i spaljivao njihova preduzeća, a s druge strane, tražio je od Sjedinjenih Država da mu isporučuju oružje. Već je poslao tri ultimatumu u Vašington posle kojih su trgovci, zajedno sa svojim porodicama, bili likvidirani. Nedavno je samozvani general zapalio jedno čitavo naselje „Vels Fargoa“ u Salitiliju i naredio da se ubiju svi ljudi koji se tamo nalaze, konjušari, kočijaši i službenici u kancelarijama. Zločin na kvom nema ravnog!

Meksikanska vlada bila je bespomoćna. Dve čete su proganjale Santa Sorina u brdskoj oblasti između Monterija i Hermosilija, ali bez uspeha. Skoro da nisu uspeli da naiđu na neprijatelja.

Tamo gde je dospevala ruka Santa Sorina, tu je vladao samo on, a ne meksikanski zakon i pravda.

Zapadnjaka su iz Sedme brigade poslali da se upozna sa ljudima koji će mu pomoći da sazna gde se nalazi to carstvo Santa Sorina. Bilo je uopšte sumnje da li će on moći da dospe do te oblasti.

Šejn je bio jedini koji je verovao u to da će ipak uspeti. Uzdao se u sebe, a potom su naišli ta krhka devojka Agedin i kasnije Dijego.

Ali, izgleda ništa od te njihove pomoći!

Peskado otvori oči i pogleda u Zapadnjaka.

— Nisu uhvatili Dijega — reče on tiho iscerivši se. Sklopio je očne kapke kad se jedan od stražara okrenuo.

I Zapadnjak je zažmurio.

— Ako nas ovi kučkini sinovi ne smaknu Dijego će nas izbaviti odavde — šaputao je Peskado.

Zapadnjak krišom pogleda unakolo. Odred Santa Sorina sigurno je brojao stotinak ljudi. Ispred „makine” stajali su margarci.

— Ne verujem da će Dijego dobiti takvu priliku — šaputao je Šejn.

— Ne poznaješ ti dobro to gramzivo kopile — govorio je Peskado tiho. — Obećaj mi da ćeš i mene povesti do tog blaga ako Dijego uspe da nas oslobodi!

— Zar je on stvarno toliko veran drugar? — upita Zapadnjak tiho i osmehnu se.

— Od te tvoje priče o zlatu on je sasvim izgubio razum. Ja nisam. Ali, on je od samog početka verovao.

— Onda — reče Zapadnjak — nadajmo se da će Dijego doći što pre.

Neki oficir priđe mestu gde su ležali Zapadnjak i Peskado. Poručnik, primeti Zapadnjak kroz trepavice. Bio je to neki mladić četvrtastog lica.

Stao je ispred Peskada i prekrstio ruke na leđima.

— Otkad se taj Amerikano nalazi kod vas? — upita poručnik oštro.

— Oduvek, senjor — odvrati bandoleros.

— Šta ti to znači? Objasni!

— Od pre mnogo godina — tvrdio je Peskado uporno.

Zapadnjak se osmehnu. Izgleda da se Peskado uplašio da su ljudi Santa Sorine saznali nešto o blagu.

— Govoríš li meksikanski? — upita poručnik, obrativši se Šejnu.

— Si, sinjor — potvrdi Zapadnjak.

— Da li je tačno ovo što to kopile tvrdi?

— Jeste, ovde sam već četiri godine.

Poručnik obiđe oko Peskada i priđe bliže Zapadnjaku.

— A, šta tražite ovde u ovoj oblasti? — upita mladi oficir oštro.

— Policija nam je stalno za petama — odvrati Zapadnjak.

— I, hteli smo za izvesno vreme da malo predahnemo.

— Odakle dolazite?

— Iz San Feloa! — odgovori Peskado brzo.

— Neka on odgovori! — obrecnu se poručnik. Okrenuo se ponovo prema Šejnu.

— Koliko vas je bilo u toj bandi?

— Četrnaest.

— A, ko vam je vođa?

— Dijego! — odvrati Zapadnjak.

Poručnik uperi prst u mrtve bandoleroze.

— Da li se on nalazi među njima? — upita.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Odvežite im noge! — naredi on stražarima.

Jedan od njih dade svoj karabin drugome. Izvadio je nož i Zapadnjakove noge su ubrzo bile slobodne. Pomogao mu je da ustane.

— Napred, za mnom! — naredi poručnik.

Zapovest je važila samo za Šejna. Peskado ga je ispratio tužnim pogledom.

— Ali mi smo zajedno, senjor — doviknu on kreštavim glasom. — Mi smo prijatelji.

— Ne galami! — naredi jedan od dvojice stražara koji su stajali pored Peskada.

Zapadnjak je koračao iza poručnika praćen radoznalim pogledima ljudi u zelenim uniformama.

Tamo negde na zaravni odakle se brdo štrmo spuštalo Zapadnjak je ugledao kočiju. Oficiri su stajali pored kočije i čas-kali s nekom mladom ženom koja je bezbrižno sedela unutra. Bila je plava i lepa, a pre svega, elegantno odevena. Šejnu je odmah bilo jasno da je to Amerikanka.

Razgovor je prestao kad su ugledali poručnika i Zapadnjaka. Oficiri su se kliberili i s potcenjivanjem gledali u Šejna.

Poručnik stade mirno.

— Evo, pred vama je ta skitnica, senjorita! — viknu on piskavim glasom. — On se ovde po Meksiku muva već četiri godine. Govori naš jezik jako dobro tako da mu to moramo verovati.

Plavuša je imala oči samo za visokog, stasitog Amerikanca. Njen pogled bio je prodoran, ali Zapadnjak oseti da joj se dopao, sigurno.

Šejn zažmuri i pokaza svoje zube. Plava lepotica se nasmeši.

— Jeste li u Americi zagrizli u neki jako tvrd kamen? — htela je ona da sazna.

Govorila je meksikanski. Oficiri su radoznalo slušali šta se razgovara.

— Ništa veliko, senjorita — odvrati Zapadnjak. — Jedno najobičnije upucavanje na zahtev mog protivnika.

— Možda s nekim oficirom? — upita ona radoznalo.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. Oficiri podigoše obrve. Sada je privukao njihovu pažnju, jer ne dolazi tako često do dvoboja između oficira i jednog običnog lutalice.

— A, zbog čega? — upita ona i ponovo se osmehnu. — Da li se radilo o nekoj ženi?

Zapadnjak ponovo potvrdno klimnu glavom.

— Čula sam da već četiri godine živite sa bandolerosima, je li to tačno? — upita ona i njena desna ivica lepo izvajanih usana spustila se naniže.

— A, šta da kažem? — poče Zapadnjak. — Najpre sam se obradovao što su me ti ljudi prihvatili. A onda mi se taj život i dopao. Eto, tako je bilo.

Plavuša se okrenu prema oficirima i trepnu očima.

— A, kako bi se vama dopao ovakav život? — upita ona Zapadnjaka, pokazujući prstom na uniforme.

— Ne naročito! — promrmlja Šejn sebi u bradu.

— Da li ste možda služili u američkoj armiji? — upita poručnik.

— Ne!

— Onda biste ovde morali početi od samog početka — smejao se jedan od oficira.

— Mogli bismo da vas rasporedimo u jednu posebnu jedinicu — objasni mu plava senjorita. — Ali, velika većina tih ljudi su vaši zemljaci.

Zapadnjak udahnu duboko vazduh. Da li su to baš ti ljudi koji u ime Santa Sorina ubijaju ljude i pale?

— Kako se vi zovete? — htela je da sazna plavuša.

— Šejn!

— Mogli biste biti dobro plaćeni, mister Šejne — objasni mu ona. — Nije potrebno da se bojite toga da ćemo vas strpati u uniformu i da stalno budete vojnik. Imaćete svoju slobodu i možete svoj život da sredite onako kako vi želite.

— Želeo bih da znam, šta će biti sa mojim amigom Peskadam? — upita Zapadnjak mirno.

Ona odmahnu prezrivo rukom.

— Manite se tih prijava nitkova — reče ona na engleskom jeziku.

— Ali, ja sam s njima već četiri godine zajedno — odvrati Zapadnjak na meksikanskom. — Treba li da taj momak bude smaknut, dok se ja primam u neku nepoznatu četu? Mi smo za izvesno vreme hteli da nestanemo iz San Faelloa. To što smo natrapali na vojnike Santa Sorina nismo nikad ni sanjali. Računajte nas u bandoleroze koji su napadnuti i savladani od daleko brojnijeg protivnika. Mi nikad dosad nismo pucali na te vojnike u zelenim uniformama i nemamo ništa protiv njih.

Lepa žena se osmehnu. Bila je iznenađena.

— Znaš, vama je poznato da se ovde nalazi jedna jedinica Santa Sorinine armije? — upita ona.

— A, ima li nekog ko nije čuo za generala, madam? — upita Zapadnjak, izbegavajući da odgovori na pitanje lepe plavuše.

— Hoćete li da nju se pridružite?

Šejn je opet oklevao sa odgovorom.

— To nije čovek kakav je nama potreban — oglasi se jedan od oficira.

— Ipak, to je čovek koji nam je i te kako potreban! — reče žena polako. Pogledala je Zapadnjaka tako prodorno da su mu trnci prošli kroz telo. — Taj nas neće ostaviti na cedilu ako budemo u opasnosti, sigurna sam. A, to nije mala stvar.

Uhvatila je bičeve i kočija je odmah krenula. Oficiri se povukoše i pozdraviše. Iaka kola podigoše prašinu iza sebe.

Prema Zapadnjakovoj proceni ona nije smela tako daleko kroz divljinu. Ili se tu negde u blizini nalazi neki drugi logor generalov, ili pak postoji neki put u blizini.

— Spremni za pokret! — komandova jedan od oficira koji je sigurno bio komandant.

Ostali oficiri pozdraviše i krenuše prema svojim eskadronima i grupama.

Samo poručnik i Zapadnjak ostadoše.

— Šta je sada, poručniče? — viknu komandant. — Zar nisi čuo da je senjorita dozvolila, a generalu se dopada to što sada ne dolaze samo Amerikanci.

Poručnik pozdravi, povuče zatim Šejna za rukav, pa krenuše prema mestu gde se nalazio Peskado.

Zapadnjaku i Peskadu skinuli su i lisice s ruku. Četa je bila spremna za polazak. Jedan narednik odveo ih je do kola koja su služila za prevoz stvari neophodnih vojnicima i oni su se popeli u njih. Uskoro su krenuli.

— Hoće li nas smaknuti? — upita Peskado.

Zapadnjak se isceri.

— Pa valjda neće da ubijaju svoje sopstvene ljude!

Peskado ga je zabezeknuto posmatrao. Kao da nije verovao svojim ušima.

— Zar smo sada i mi isto što i oni, vojnici Santa Sorine?

— Jesmo! — odvrati Zapadnjak mirno. — Ja sam to ugovorio za nas obojicu. Bolje to nego biti mrtav čovek, ili ti misliš drugačije?

— Dobro je, Šejne. Ali, šta će biti sa zlatom?

Zapadnjak stavi svoju ruku na njegovo koleno.

— Nemoj ovde da pričaš o tome. Uzećemo ga kasnije. Najvažnije od svega je to da smo izvukli živu glavu. Naših pet minuta će tek doći.

— A Dijego i ostali?

— Ako su još uvek u životu mi ćemo ih pronaći — odvrati Zapadnjak, naslonivši se komotno na jednu korpu sa hlebom.

Šejn odlomi dobar komad hleba iz korpe i pola pruži Peskadu. Jeli su s apetitom. Zapadnjak je mislio na plavu senjoritu. Bio je siguran da će je ponovo sresti, i to uskoro.

kog planinskog sela skrenuli prema brdima. Neka ugažena staza preko koje je očigledno prošlo mnogo ljudskih nogu, konjskih kopita i točkova kola. Ušli su uskoro u jednu usku dolinu koja nije samo ličila na logor već je i bila logor vojnika.

Satori i barake u dugačkim redovima jasno su nagoveštavali da tu ima dosta vojnika. Zapadnjak proceni da armija Santa Sorina mora brojati više od hiljadu ljudi.

— Da li možda znaš gde se sada nalazimo? — upita Zapadnjak kad je kolona ušla u dolinu.

Peskado se osvrnu na sve strane i odrečno odmahnu glavom.

— U svakom slučaju nismo u Aldamu — tvrdio je on. — A, da li ćemo sada dobiti zelene uniforme, Sejne?

— Može biti!

— Ja sam nekad želeo da postanem kaplar. U konjici isključivo, razumeš!

Zapadnjak se isceri.

— Ti si već bio u konjici, a kod Dijega zauzimaš visok položaj. Kaplar? To nije ništa!

— Ja sam govorio Dijegu da se proglasi generalom. Ali, on o tome nije hteo ni da čuje. Da je pristao ja bih onda bio kapetan.

— Ili zamenik generala.

— Gde bi mogao sada biti Dijego? — uzdahnio je Peskado.

— Da nije, možda, išao za nama?

Peskado odmahnu glavom.

— Nije. Da je tako on bi nam odavno dao znak. A pogledaj ovo. U logor ne može da prođe ni ptica, a kamoli Diego.

— I ne mora — prekide ga Zapadnjak. — Svaki vojnik dobija povremeno izlaz. I, mi ćemo jednostavno odjahati do njega.

Peskado je vrteo glavom.

— Da li stvarno veruješ u to, Šejne?

— Sigurno! — odvrati Zapadnjak s puno puzdanja.

Ipak, Zapadnjak nije bio tako siguran da će se desiti tako **kako** je on zamislio.

Kolona stade. Pojavio se onaj isti kaplar. i Šejn i Peskado su morali da siđu iz kola.

Odjednom se oko njih stvoriše naoružani vojnici i ponovo ih vezaše. Peskado je zbunjeno gledao u Zapadnjaka.

— Hej, momci, kako vi to postupate sa svojim sopstvenim ljudima? — grmnju Zapadnjak ljutito.

— Tako je naredila senjorita. Sad će doći poručnik.

— Zatvori ta prokleta izdajnička usta! — rešao je kaplar.

Vojnici se povukoše unazad. Pridoše im dva Amerikanca. Jednog od njih Zapadnjak je poznavao. Sada mu je bilo jasno u kakav je gadan sos upao.

Onaj koga je Šejn poznavao zvao se Belfor. Tog revolve-raša Zapadnjak je upoznao pre godinu dana u Teksasu. Znači,

oni već znaju da sam tek pre nekoliko nedelja prešao preko Rio Grande, pomisli visoki čovek. Otkrili su me kao od šale, a zadatak koji sam dobio ostaće nezvršen,

Njih dvojica stadoše ispred Zapadnjaka.

— Je li ovo Šejn? — upita onaj drugi obrativši se Belfortu namrštena lica.

Belfort potvrdno klimnu glavom.

Za tim tridesetogodišnjim snažnim Belfortom sa krivim nogama bila je raspisana poternica s one strane granične reke, i to ne samo u Teksasu.

— Da, to je tai lupež. Džemse — potvrdi Belfort. — I ja bih ti savetovao da tog pasjeg sina dobro tresneš više puta preko njegove proklete njuške, kako bi propevao zašto se baš u ovom kraju pojavio. To obaveštenje će biti jako važno generalu. Jer, njega su poslali ni s one strane, to je sigurno.

Drugi je bio visok, uskih ramena i crnih očiju koje su hladno odmeravale Zapadnjaka. Nasuprot Belfortu Džems je na šesiru imao zvezdu izvezenu zlatnim koncem, veličine kokošijeg jajeta. Verovatno je to bio znak njegovog položaja u vojsci Santa Sorina.

Džemsov pogled zaustavi se na Peskadu.

— Poznaješ li ovog momka? — upita on.

Belfort odrečno odmahnu glavom.

— Ne, nikad ga u svom životu nisam video. Ko je taj kotlokrpa? — upita on obrativši se Zapadnjaku.

— Ja sam izvesno vreme jahao s njim i njegovim drugovima. — odgovori Šejn. — Ništa više ne znam. Zove se Peskado.

— Zatvorite te kućkine sinove u bunker — obrati se Džems naredniku. — Obavešću senjoritu.

— Da, senjor kapetane! — pozdravi narednik u stavu mirno.

Kapetan pogleda Zapadnjaku prave u oči.

— Znači da si ovamo došao s nekom namerom, pasji sine! Zapadnjak je ćutao.

Dvojica revolveraša se udaljiše, a narednik i vojnici povedoše Zapadnjaka i Peskada prema bunkeru.

Bila je to neka vrsta pećine u steni oko pet i po jardi dužine i isto toliko široka, i bila je zatvorena debelim balvanima. U toj ogradi nalazila se i mala kapija. Zapadnjak nije mogao da stoji unutra.

— Šta će sada biti s nama? — jadikovao je Peskado kad su vojnici spustili spolja gvozdenu šipku. — Hoće li nas upucati?

— Verovatno će biti tako — odvrati Zapadnjak. — A, može nam se desiti i nešto još gore da nas isprebijaju na mrtvo kao pse, ti nitkovi.

Peskado preblede.

— Zar Dijego ne bi mogao nešto da uradi kako bi nam pomogao da izađemo iz ove proklete jazbine? — promrmlja Zapadnjak.

— A kako? — upita Peskado piskavim glasom.

— Ako me ne nađe onda od zlata nema ni govora. On to jako dobro zna.

— Misliš samo tebe! — huknu Peskado.

— Ne pričaj gluposti! Dosad smo uvek bili zajedno. Stalno sam se trudio da te povedem sa sobom.

— Čak i u ovu prokletu rupu! — prekide ga Peskado.

— Zato da budeš tu kad Dijego dođe.

— Zar ti stvarno misliš da on može da se probije do nas pored ovih bandita kojih ima kao mrava?

— Siguran sam! — potvrdi Zapadnjak. — Može se ipak pojaviti ovde taj okrugli debeljko. I to baš u pravi čas.

Peskado je upravo hteo da odgovori, ali je zanemio, jer su se vrata iznenada otvorila.

Jedan vojnik promoli glavu unutra.

— Šejne, izlazi napolje! — naredi on.

Zapadnjak ustade. Krenuo je napred sagnuvši se. Ispravio se tek kad je prošao kroz vrata na ogradi.

Dva vojnika sprovela su ga kroz logor do jedne barake.

Već se smrkavalo. Tu i tamo sedeli su vojnici po grupama. Neki su pevali. Čule su se i gitare.

Njega očekuje senjorita! Ta plavooka žena iza koje se krije neka velika zagonetka.

Vrata su bila otvorena. Sveća je bacala svoje blede zrake unaokolo.

Vojnici gurnuše Šejna unutra i pozdraviše.

Plavuša klimnu glavom u znak pozdrava vojnicima. Uporno je gledala Zapadnjaka.

— Ostavite me nasamo s njim! — naredi ona.

Vojnici ponovo pozdraviše. Izašli su napolje i zatvorili vrata za sobom.

Zapadnjaka su bolele ruke. Mrdao je šakama kako bi ublažio bol.

— Neću da ti skinem lisice — reče ona i priđe bliže Šejnu. — Ti hoćeš da nas izdaš. Zašto?

Njen pogled ga je zbunio. U glavi mu se vrtelo.

Bila je dosta visoka i vitka. Na sebi je imala samo laku kućnu haljinu. Ništa drugo, primeti Zapadnjak. Jasno su se ocrtavale njene obline. Zapadnjak je skoro prestao da diše. Njegovе oči gutale su raskošnu lepotu pred sobom.

— Ne mogu da ti spasem život, ako si izdajica — nastavila je ona. — Kada si prešao ovamo preko Rio Grande?

— Želeo bih da te poljubim! — osmehnu se Šejn.

Ona se povuče malo unazad.

— Radi se o tvom životu, čoveče! Zar ne shvataš to?

Zapadnjakov pogled kao da nije umeo da se udalji od tog lepog tela.

Pogledala mu je pravo u oči.

— Ti visoka momčino, izgleda i ne čuješ šta ti ja govorim. Ili me nisi razumeo?

— Razumeo sam samo jednu stvar, senjorita, a to je da mi se vi dopadate!

— Kada si prešao preko granične reke i ko te je ovamo poslao? — upita ona ozbiljnim glasom.

Zapadnjak joj priđe bliže. Sagnuo se i poljubio je u usta.

— A, zar je to tako važno?

— Za mene nije, ali za tebe jeste.

Šejn je ponovo poljubi u usta. Polako, nežno.

— Ne mogu ništa da učinim za tebe — reče ona tiho. — Verovatno ćeš već sutra biti likvidiran. I to rano ujutru.

— Zar si me samo zato pozvala da mi to kažeš?

— Tvog amiga ćemo pustiti da odmagli.

— Pa, i bilo bi šteta da ga smaknete. To je jedan mali meksikanski bandit, mekana srca i dobre duše. Šta on uopšte zna o Santa Sorini i njegovim namerama, o caru i pobuni? Ništa.

Plavuša je ćutala.

— Ja bih hteo da upoznam Santa Sorinu — nastavi Šejn vatreno. — Kakav je to čovek? Neki ludak ili fanatik? Da li ti stvarno pripadaš njemu? Da mu nisi ljubavnica ili nešto slično? Moraš mi objasniti šta ti ovde u Meksiku tražiš? Uz to u ovoj divljini!

— Zar ne bi bilo bolje da najpre ti odgovoriš na moja pitanja! — reče ona. Gledala ga je pravo u oči — Za koga radiš i ko te je poslao u Meksiko? Odgovori iskreno. Možda ćeš time spasti svoj život.

Zapadnjak se samo osmehnuo.

— Belfort te dobro zna! Mi znamo ko si ti, Šejne.

— Što me onda pitaš?

— Ti kućkini sinovi iz Vašingtona su te poslali! Priznaj! Ali im ništa ne vredi. Mi imamo naše agente svuda. Oni su spremni svakog trenutka da onesposobe celu železničku mrežu tamo preko. Naši ljudi su već na putu i u celom Meksiku proteruju Amerikance. Mi imamo toliko bogatstvo da možemo Sjedinjene Države da nateramo da kleknu pred nas. To mi možeš verovati. Jednog dana moraćete nama da isporučujete oružje.

— Ti ovde radiš protiv svoje sopstvene zemlje! — reče Zapadnjak prekorno.

— Ja više nisam Amerikanka. Moje srce pripada Meksiku.

— A, zar ne pripada Santa Sorinu?

— Da! — uzviknu ona pobedonosno. U njenim lepim plavim očima sevnula je vatra.

— Tvoje srce pripada carici, pre svega njenoj kruni. Ti znači želiš da postaneš carica, zar ne?

Plavuša ispruži svoje ruke uvis.

— Da, Šejne! Ti sada razgovaraš sa budućom caricom Meksika.

— Čuj me, lepotice! Pakuj ti svoje prnje odavde pre nego što budeš obešena zajedno sa svim ovim tvojim ludacima. To ti ja savetujem.

Otišla je na drugu stranu prostorije gde se nalazio skupocen francuski писаћи сто.

— Napisaćeš jedno pismo u Vašington! — naredi ona dok je otvarala fioku. — Direktno predsedniku. Opiši šta si sve ovde video i čuo. Jer, predsednik jako mnogo stavlja na kocku ako nas ne bude snabdevao oružjem.

— Napisaću to pismo mojoj tetki Juditi. Ona takođe stane u Vašingtonu, i to baš onako kako ti kažeš. Jer, moja tetka Judita jako voli smešne priče.

— Šejne, ti se igraš sa svojim životom!

— Svako može svoj život da izgubi samo jednom. Ja sam svoj izgleda već prokockao, ili ti drukčije misliš?

— General je spreman da ti pokloni život. Znamo da si došao iz Vašingtona da vidiš šta se ovde dešava. Ti si taj zadatak izvršio. Pružam ti priliku da pošalješ izveštaj u Vašington, kako bi tamo ljudi saznali koliko je glupa ta politika koja želi da se zatvori prema novom Meksiku. Time nećeš samo spasti svoj život, dobićeš ponovo slobodu i odjezdi kud ti srce želi!

Zapadnjak odrečno zavrte glavom.

— Kad te sutra budu stavili uza zid nećeš moći da mi prebaciš da nisam ništa preduzela kako bih ti spasla život — reče ona oštro. Zatvorila je ljutito fioku i uputila se prema vratima.

— Straža! — viknu ona piskavim glasom.

Vrata se otvoriše brzo kao da ih je oluja pokrenula. Dvojica vojnika bili su iznenađeni kad su ugledali Šejna kako mirno stoji u sobi sa lisicama na rukama.

Pogledala je ozbiljno vojnike.

— Ništa nisam mogla da izvučem od njega — objasni ona vojnicima. — Odvedite ga kod Karingtona i kažite mu to.

Vojnici su pozdravili. Zgrabili su Zapadnjaka s jedne i druge strane i izgurili ga napolje. Plavuša besno zatvori vrata za njima.

— Sada si upao u balegu do guše — reče jedan od vojnika dok su vodili Šejna oko barake. U međuvremenu se bio spustio mrak. Tu i tamo gorela je vatra.

Zapadnjak oseti da je možda sada onaj pravi trenutak. Oba vojnika vodila su ga tako što su držali njegove ruke. Oružje im je bilo u slobodnim rukama.

Šejn je reagovao hladnokrvno. Munjevito se istrgao iz njihovih ruku. Zgrabio je jednog vojnika za gušu, skočio i pogodio nogom drugog u grudi tako da je on s treskom udario o zid barake. Obojica su bili onesvešćeni.

Zapadnjak leže na zemlju. Nijedan od dvojice vojnika se nije micao. Ali, iz barake su dopirali šumovi. Plava senjorita pojavi se odjednom na vratima. Izašla je napolje. Ali, nije mogla ništa da primeti, jer su Zapadnjak i vojnici ležali na zemlji s druge strane. Oslušnula je, okrenula se na sve strane i ponovo ušla unutra.

Zapadnjak se otkotrlja do vojnika koje je onesvestio. Okrenuo se u stranu i podigao ruke iznad jedne njihove puške. Samo minut kasnije bio je slobodan. Jednu pušku je uzeo, a drugu bacio u travu. Nije se usudio da ponese i nju. Uzeo je vojnicima municiju, a zatim se polako prikratio pećini odakle su ga doveli. Straže nije bilo. Vrata su stajala otvorena, a Peskado nestao.

Zapadnjak je pokušao da prodre svojim pogledom kroz tminu. Ali nije ništa mogao da vidi. Da li su ga pustili da odmagli, ili je Dijego uspeo da ga oslobodi? Teško je poverovati da su mu vojnici dozvolili da umakne, razmišljao je Šejn. Ali, nije bilo mnogo vremena za razmišljanje.

Ispružio je vrat. Gde li su samo konji? Morao je da umakne što pre, dok dvojica vojnika ne dođu sebi.

U tom trenutku neko je počeo da viče.

Zapadnjak opsova. Sagnuo se i polako pošao pored stene. Logor sigurno čuvaju stražari. Ali, gde su im mesta? Morao je da prođe, a da ga oni ne primete.

Logor je oživeo. Izdavala su se naređenja. Uzvici su se čuli na sve strane. Ljudi su trčali.

Začu se zvuk trube. Signal za uzbunu. Na uzvišicama i na oba izlaza iz doline upalile su se vatre. Zapadnjak stade. Jedna grupa vojnika približavala mu se trčećim korakom.

Za trenutak je pomislio da je najbolje ako se vrati i sakrije se u baraci plave senjorite, ali je ubrzo tu mogućnost odbacio.

Svetla su se kretala kroz logor. Tražili su ga fenjerima i bakljama.

Pogledao je uz stenu. U mraku mu nije izgledala tako strma. Obesio je karabin sebi oko vrata i prišao steni. Našao je brzo oslonac i počeo da se penje. Trudio se da ne pravi buku.

Upravo kad se nalazio tačno četrdeset stopa iznad tla, prasnuli su pucnji. Zapadnjak zastade i pogleda dole prema logoru. Svuda su se videli likovi koji su se kretali tamo-amo. Izgleda da su nasumce jurili. Ali, izgled je varao.

Četa za četom izlazila je iz baraka i šatora. Ljudi su bili do zuba naoružani i nosili su baklje i fenjere. Kad je Zapadnjak čuo da još i psi laju počeo je da se penje još brže.

Posle stotinu stopa našao se na vrhu stene. Pred njim je bio obronak pokriven travom i žbunjem.

Zapadnjak je puzio polako dalje, a zatim je zastao da predahne i osmotri unaokolo. Na zapadu je čuo glasove, ali je video da vatra gori samo na suprotnoj strani doline.

Sačekao je, jer se bio umorio. Dahtao je kao pas na vrućini. Njegova odeća bila je mokra od znoja.

Glasovi su se udaljavali. Zapadnjak ustade i potrča do šume. Slegao je. Odmeh iza prvih stabala legao je na zemlju. Bio je iscrpljen. Nogu su mu drhtale.

Bila je skoro ponoć kad je smogao snage i krenuo dublje u šumu.

Od plave senjorite je saznao koliko opasnim čovekom ga oni smatraju. Zato mu je bilo jasno da će ti nitkovi početi da ga traže čim zora zarudi. A, tada će videti da je on peške uhvatio maglu.

VI

Iznenada je Zapadnjak došao na kraj šume. Ugledao je zvezdano nebo iznad sebe. Do svanuća će morati da stigne do nekog predela koji je nepristupačan konjima. Mogao je da pretpostavi kakvom će ga upornošću goniti ljudi Santa Sorina.

Samo kad bi znao gde se nalazi! Jedina mu je nada bila da će preko dana ugledati neko planinsko selo prema kome će se orijentisati, a može zatražiti i pomoć.

Šejn je žurio prema zapadu. Obišao je neki stenovit predeo i kad je počelo da sviće potražio je sklonište.

Nalazio se u nekoj kotlini obrasloj bujnim rastinjem kad je prvi put čuo šumove. Bilo je već svanulo i na istoku se sunce nadnelo iznad bregova kao kakva vatrena kugla.

Bili su to ipak jahači! Zapadnjak ih je pre čuo nego što ih je ugledao.

Otrčao je do jednog širokog pojasa šiblja i zavukao se unutra.

Bili su to knjanici Santa Sorina! U dve kolone uzjahaše u kotlinu. Sa severa, pomisli Zapadnjak zadovoljno. Dakle niko nije mogao da otkrije njegove tragove! Još ne! Udaljavali su se. Izgledalo je da će projahati na velikom rastojanju od njega, skoro jedna milja.

Ali, tada je iznenada krenulo granje iza njegovih leđa.

Zapadnjak steže karabin i okrenu se.

Iza svojih leđa ugledao je Dijegovo okruglo lice. Stari ugursuz cerekao se zadovoljno, kao kakav komedijaš u cirkusu.

Zapadnjakovo srce je zaigralo od sreće. Ustao je i srdačno pozdravio ovog nitkova kao da su stari drugovi. Dok su se oni zagrlili iz žbunja se pojaviše Peskado i još četiri bandolerosa.

— Amigo mio! — kriknu Dijego i potapša Zapadnjaka po ramenu. — Šta si ti pomislio, gde smo mi, he? Zar je mogla da ti padne na pamet misao da su te tvoji prijatelji napustili, he? Ali ništa, amigo! Mi smo uvek bili u tvojoj blizini.

— Ne govori tako glasno! — reče Zapadnjak tiho. — Video sam vojnike Santa Sorina i mogu nas čuti.

— Već sam ih opazio, he! — objasni Dijego. Pustio je Zapadnjaka i pružio mu priliku da se pozdravi i sa ostalima. — Oni nas neće videti, sigurno. Oni su slepi i nisu opasni.

Zapadnjak krenu kroz visoku travu. Peskado potrčea prema njemu. Zagrlio je visokog čoveka. Šejn se pozdravi i sa ostalom četvoricom bandolerosa.

— Da li su te pustili da odmagliš, ili se neko pobrinuo da budeš oslobođen? — upita on Peskada.

— Dijego! — viknu Peskado. — Tebe su odveli na saslušanje, a on se pojavio kao da je iz zemlje iznikao. Svega deset minuta kasnije. Čekali smo te. Ali, stražari su stalno dolazili i proveravali. Zatim smo se useli uz stenu i čekali te tamo gore. Međutim, svuda su bili stražari i morali smo da uhvatimo maglu.

— Malo tiše! — reče Dijego.

Svi se okrenuše prema njemu. Klekli su na kolena i svoje poglede uperili prema drugoj strani kotline.

Ugledali su jahače. Vojnici, poređani u dve kolone, kretali su se lagano, osmatrajući teren unaokolo.

— Dvadeset ljudi — izbrojao je Dijego. — I svi imaju konje! Ti kućkini sinovi. Mi nemamo ni magarca. Možda da ih malo isprašimo, he?

— Pažnja! — šaputao je Zapadnjak. — Oni izgleda nisu sami.

Dijego ga ošinu pogledom.

— Otkud to da su se toliko naoštrili na tebe? — upita on, podigavši obrve. — Možda su čuli za zlato? Je li to razlog?

Zapadnjak neodređeno sleže ramenima.

Debeli Meksikanac opsova.

— Zlato pripada nama, Šejne! — siktao je on. — Samo nama. Nećemo dati ni najmanji grumenčić drugome. Nisi valjda odao mesto gde se zlato nalazi, Šejne?

Zapadnjak odmahnu glavom.

Dijego zadovoljno razvuče lice u grimasu.

— Već sam se bio zabrinuo da će batinama pokušati da isteraju priznanje iz tebe.

Zapadnjak ga potapša po ramenu.

— Ne brini, amigo!

Pažljivo su posmatrali vojnike. Jahači prokrstariše dolinu i zatim nestadoše negde prema zapadu.

Dijego se okrete Zapadnjaku. Njegovo lice razvuklo se u širok osmeh.

— A, sada idemo po zlato! — reče on svečano.

— Je li Aldamo daleko oдавде? — hteo je da zna Zapadnjak.

— Nije tako daleko! — odvrati Dijego. Njegovo lice se smračilo. — Ali, u Aldamu se nalazi glavno sedište Santa So-

rina. To kopile zauzelo je sa svojim ljudima zamak i tamo žive. Nadam se da je tvoje skrovište zlata mnogo dalje od tog zamaka, zar ne?

— Ništa to mene ne brine — odgovori Zapadnjak mirno. — Mi ćemo se došunjati noću do zlata i odnećemo ga.

— Slažem se — grmnu debeli Meksikanac zadovoljno. — To je dobro. Nadam se da ti nitkovi u međuvremenu nisu otkrili gde se blago nalazi.

— Ne verujem da su mogli — tvrdio je Šejn.

— Moramo nabaviti magarce! — mrmljao je Dijego zabrinuta lica. — Znam jedno selo u blizini Aldama. Siguran sam da ćemo tamo moći kupiti magarce. Ali, za to će nam biti potrebno dosta vremena. Jako mnogo vremena. Bojim se da Santa Sorinini nitkovi ne otkriju gde je sakriveno blago.

Zapadnjak se isceri.

— Ti kućkinci sinovi misle samo na osvajanje vlasti. Ništa drugo ih ne interesuje. Ali, ja imam jedan drugi predlog — objasni Šejn, osmehnuvši se zagonetno. — Da magarce uzmemo iz glavnog sedišta Santa Sorina u Aldamu.

— Ali, tamo ima samo konja — odvrati Dijego.

— Magarci su bolji — upade Peskado u razgovor.

— Ali, izgubićemo mnogo vremena — mrmljao je Zapadnjak.

Bandolerosi izmenjaše poglede.

— To će biti jako teško — huknu Peskado. — Nemam nameru da ponovo dopadnem u šake tim kućkinim sinovima.

— Hajde da najpre osmotrimo sedište Santa Sorina — predloži Šejn. — Zatim ćemo odlučiti šta da radimo.

— Glavna stvar je da oni u međuvremenu ne pronađu zlato — odseče Dijego oštro.

— Ne beri brigu, amigo — umirivao ga je Zapadnjak. — Pa to zlato tamo leži već nekoliko stotina godina.

Dijego ga je radoznalo posmatrao.

— Ali, nikad ranije nije u ovoj oblasti bilo toliko ljudi, amigo — zagrmje on. — Može se desiti da se neko spotakne o zlato i onda je gotovo.

— Onda da više ne pričamo u vetar — opomenu ga Zapadnjak.

Osmotrio je još jednom pažljivo kotlinu. Dvadesetorica jahača sigurno nisu bili jedini koji su pošli u potragu za njim. Vreme je bilo dragoceno. Hteo je da se krene.

Dijego i njegovi ljudi ustadoše. Zapadnjak takođe.

Debeli Meksikanac munu Šejna u rebra.

— Napred za Aldamo! — viknu on veselo. — Napred do našeg zlata, amigo mio!

— Dobro je što znaš put — reče Zapadnjak. — I pazi! Mnogo je njih koji me traže.

Dijego se isceri.

— Čuvaću te kao oči u glavi — smejao se on. — Ne brini, amigo mio!

— Onda, krećemo! — mrmljao je Zapadnjak.

VII

Dijego ispruži svoju debelu ruku ispred sebe i pokaza sivu liniju u daljini koja je vijugala kroz dolinu penjući se uvis.

— Put za Porto Riku i Aldamo — objasni on Šejnu.

— Verovatno i u Porto Riki Santa Sorina ima logor u kome se nalaze njegovi ljudi, zar ne? — upita Zapadnjak.

Dijego pređe rukom preko oznojenog čela.

— S tim moramo računati, amigo.

— Mislím da je bolje da ne idemo putem, bar dok ne prođemo pored onog planinskog sela — predloži Zapadnjak.

Debeli Meksikanac potvrdno klimnu glavom.

Krenuli su dalje. Peskado i ostala četiri bandolerosa išli su za njima.

Prešli su preko puta i ušli u žbunje na drugoj strani.

— Kočije — reče Peskado tiho.

Ljudi se brzo vratiše prema ivici puta.

Sa juga su se približavale kočije na dva točka. Zapadnjak nije mogao da veruje svojim očima. Ta elegantna kola su mu bila poznata. Unutra su sedeli neki nepoznat čovek i jedna žena. Plavokosa senjorita! Zar je to moguće?

Zapadnjak se još više približi ivici puta. Dijego krenu za njim.

— Videće nas, amigo — gundao je debeli Meksikanac.

Zapadnjak kleče pored jedne stene.

— Ova žena je verovatno ljubavnica Santa Sorina — šaputao je on. — Moramo je ščepati!

— A, šta ćeš s njom? — upita Dijego piskavim glasom. — Kad budemo imali zlata, biće žena koliko ti srce ženi.

— Mi moramo u Aldamo, ali još uvek nismo stigli — odvrati Zapadnjak.

Dijego ga odmeri mračnim pogledom.

— Potrebni su nam konji i da nas ne uznemiravaju vojnici Santa Sorina — objasni mu Šejn.

— Ako otmemo tu ženu još više ćemo privući pažnju Santa Sorina — odvrati debeli Meksikanac. — A, dosad nas niko nije primetio.

Zapadnjakov pogled bio je uperen prema kočiji koja se brzo približavala.

— Još nismo u Aldamu — procedi on kroz zube.

Dijego opsova i dade znak Peskadu i ostalima koji počese da skacu od zbuna do zbuna i šucuruse se desno od Sejna pored stene.

Zapadnjak se isceri. U kočiji su sedeli plava senjorita i onaj Džems sa velikom zvezdom na seširu. Kapetan Džems Karington! Ona je držala raširen suncopran u ruci. On je komotno sedeo pored nje i u rukama držao bic i uzde.

Sejn uze pušku u obe ruke ustade i skoči preko stena na put.

Karington povuče uzde, a plavuša iznenađeno zatvori kišobran. Izgleda da je tek tada primetila da se sunce vec pre jedan sat sakrila iza oblaka.

Konji stadoše tačno ispred Zapadnjaka.

Sejn obiđe oko kola i taman kad je stao ispred plavokose senjorite ugledao je cev Karingtonovog revolvera uperenu u njegove grudi.

— Stanite, Šejne, ili ću vas upucati! — viknu on.

— Nisam ja sam ovde. — Odvratil Zapadnjak mirno. Stavio je svoju ruku na ivicu kocija pored plavuše. Imao je oči samo za lepu senjoritu. — Vašem putu je sada, na žalost, došao kraj, mačam.

Ona ga ošinu pogledom punim vatre.

— Sta hoćete? — upita.

— Hoću da te poljubim! — odgovori Zapadnjak osmehnuvši se.

— Priberite se čoveče! — viknu Karington i podiže cev revolvera malo više. Sada je „kolt“ đavolski opasno bio uperen prema Šejnovom licu.

— Bezobrazan si Šejne — ciknu ona. Iz njenih lepih očiju sevala je vatra. — Karington će te upucati.

Zapadnjak se osmehnu.

Karington više nije imao priliku da to uradi. Dijego i njegovi ljudi su munjevitno poskakali sa stena i za tren oka opkolili kola.

Karington je spustio revolver, a zatim podigao ruke uvis.

Zapadnjak otvori vrata.

— Silazi, senjorita! — naredi on.

Plavuša je poslušala. Zapadnjak je uhvati za ruku i privuče je sebi.

— Znao sam da ćemo se opet sresti — reče on nežno.

— Santa Sorino će te ubiti — ciknu ona besno.

— Znam, pokušaće. Ali, da li će uspeti?

Iz njenih plavih očiju sevalo je stotinu otrovnih munja.

— Da pustimo ovo kopile neka odveze kočije — predloži Zapadnjak. — Tako će Santa Sorino saznati kakvu smo pticu uhvatili.

— Bolje da praznu kočiju ostavimo ovde — reče Dijego. — Taj će ionako brzo saznati.

Debeli Meksikanac bacio je svoj šešir u kola. Uzeo je Karingtonov šešir i stavio ga sebi na glavu. Odgovarao mu je.

— Sada sam ja general! — viknu on. — Pogledaj Šejne, he!

Bandolerosi zgrabiše američkog revolveraša i izvukoše ga iz kočije. Zatim su ga opljačkali. Skinuli su mu čak i čizme. Karington je stajao na putu samo u košulji i gaćama sav crven u licu od besa i srama. Izgledao je jadno, kao očerupana guska.

— Nije on general — smejao se Zapadnjak — već samo kapetan. — Šta s njim đavola; da radimo?

— Nama su potrebni magarci, bar deset — povika Dijego. — Zar on ne vredi deset magaraca? Razmenićemo ga. Sinjorita će nam jemčiti da sve bude pošteno. To je posao Šejne, he!

Zapadnjak se smejao.

— Što se mene tiče, slažem se — reče.

— Onda da se gubimo odavde, mučaćos! — dreknu Dijego.

— Šteta da ostavimo ovog lepog mrkova — jadikovao je Peskado.

— Onda, povedimo konje sa sobom — predloži Šejn.

Peskado ispregnu konje. Odveo ih je s puta.

Bandolerosi vratiše Karingtonu čizme i otpratiše ga uz breg. Dijego se znojio i huktao i stalno se okretao da vidi gde se nalaže plavuša i Šejn. Kočija ostade pored puta.

Napustili su dolinu. Dok su oni između stenovitih grebena žurili prema Porto Riku, na putu se pojaviše dva jahača koji su izdaleka primetili kočiju i poterali konje u galop.

Zapadnjak sa plavom senjoritom stade.

— Santa Sorino će pokrenuti svu svoju silu i goniće vas sve dotle dok vas ne uhvate — reče ona.

— Dok si ti u našim rukama, nama se ništa ne može dogoditi — odgovori Zapadnjak mirno.

— Santa Sorino neće pokleknuti pred jednom hordom bandita — siktala je ona. — Nikad! Jer, taj čovek je veliki i ima svoj ponos.

— Veliki i ponosan — podsmevao se Zapadnjak. — Da li ti, draga moja, imaš uopšte predstavu šta to znači? — pokazao je rukom prema bandolerosima. — Pogledaj te momke, senjorita. To su ljudi koji žive od pljačke. Sitni lopovi. Ali, oni su svesni toga. To su bandolerosi i tu nema šta dalje da se priča. Ali, Santa Sorino ne samo da pljačka; on ubija i spaljuje kuće i ognjišta kao neki vandal. A ti se usuđuješ da jednog takvog nitkova nazoveš velikim i ponosnim čovekom.

— On misli samo na Meksiko. To je nešto drugo — odvrati plavuša.

— Vidiš onog debelog Dijega, zar ne? On kad krene u pljačku misli samo na jelo i piće, a nikako da nekog smakne ili da mu zapali kuću.

— Ipak tu postoji razlika — odbrusi ona.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ubica je ubica — reče on, podigavši obrve. — Kakva razlika. Može li jedan čovek da odlučuje ko u Meksiku treba da bude ubijen, a ko ne! Možeš li to da mi objasniš? I to u interesu nekih viših ciljeva! Glupost!

— Ti ne poznaješ Santa Sorina! On želi da žrtvuje svoj život za Meksiko zajedno sa svojim prijateljima! Da li ti je to jasno.

Zapadnjak napravi grimasu na licu.

— A zašto se dosad već jednom nije žrtvovao?

Iz njenih lepih očiju sevale su varnice. Bila je besna kao ris.

— Zato što je jedan takav čovek nezamenljiv za novi Meksiko. Bez njega ništa ne bi uspelo. On mora živeti da bi stvorio novi Meksiko.

Zapadnjak je vrteo glavom.

— Neka ga đavo nosi — mrmljao je on. — Dobro zamišljeno, nema šta. On mora da živi, a ostali treba da umru. Kako se samo setio da tako nešto izgovori.

Za trenutak je izgledalo da će plavuša skočiti na Zapadnjaka i početi da ga grebe svojim noktima.

— Ta njegova požuda za svečanim ručkovima i gala predstavama ga je i dovela dotle — odvrati Zapadnjak i povede je dalje. On je mnogo gramziviji od Dijega, a nije bolji ni kao čovek. Ja tvrdim da je on mnogo gori pasji sin od ovog simpatičnog debelog vođe bandolerosa, koji sada tu stoji pred nama.

— Pokajaćeš se zbog svake reči koju si izustio, Šejne — siktala je plavuša besno.

— Taj tvoj Sorino imaće jako mnogo razloga da se kaje — prasnu Zapadnjak.

— Došao si ovamo u Meksiko da ga upucaš, zar ne?

Zapadnjak napravi grimasu na licu. Nije odgovorio ništa.

— Mučko ubistvo iz potaje! — ciknu ona. — Uz pomoć ovih bandita uspeo si da me zgrabiš i to samo zato da bi došao do Santa Sorina. Ali, jedno ti mora biti jasno, ja ću pre skočiti u najdublju provaliju nego da dozvolim da ti tog velikog čoveka ucenjuješ zato što si šcepao mene.

Odjednom je ljutito mahnula rukom i potrčala. Zapadnjak je u jednom koraku stiže i čvrsto steže za ruku.

— Ali, kada, leći? — upita on, osmehnuvši se. — Uz ovo strmo brdo? Jako je visoko. A dole je provalija.

Počela je besno da dobuje po Zapadnjakovim grudima. Pokušavala je da se oslobodi stiska njegove ruke.

Dijego je primetio da se tu nešto đavolski opasno dogodilo i dotrčao do njih.

— Zar ti, amigo, nećeš uspeti da ukrotiš tu divlju mačku! — uzviknu on veselo.

Zapadnjak je dozvolio plavuši da se praćaka kao ribica na udici, sve dok nije izgubila dah.

— Nije mačka, amigo, nego ris! — buknu Zapadnjak.

— Opasna ptičica he! — smejao se Dijego na sav glas.

Šejn pogleda plavoj ženi pravo u oči. Ona skoro da se ugušila od sopstvenog besa.

Za trenutak se sve utiša. Kao da su predosećali da će se nešto dogoditi. I stvarno. Odjednom prasnuše pucnji.

Ugledali su dvojicu vojnika koji su stajali pored kočija dole na drumu i pucali uvis.

Dijego nije oklevao. Zgrabio je „vinčesterku” sa ramena i odgovorio na vatru. Sve je grmelo.

Vojnici žurno obodoše konje i pojuriše istim putem dalje. Drveće i žbunje prekri gusti veo prašine i sakri jahače od đavolski opasnih kugli.

Debeli Meksikanac spusti „vinčesterku”.

— Dođi, Šejne! — zagrmje on. — Sada im je konačno jasno šta se dogodilo. Moramo potražiti neko sigurno sklonište. Ovde ih ima dosta, ali moramo odabrati najbolje.

— Santa Sorino će vas pronaći, pa da se u zemlju zakopate — vikala je plava senjorita.

Zapadnjak je povuče napred. Ispred njih je Dijego koračao dahćući.

— I treba da nas nađe — prasnu debeli Meksikanac. — Tebe i Meksikanca zameni ćemo za dvanaest magaraca, golubice moja. Nego šta si ti mislila, da smo se mi tek juče ispilili? Moći ćeš da se vratiš svom ljubavniku tek onda kad budemo sasvim sigurni da nas niko neće goniti, he! Šejne kaži joj da li će biti tako?

Plava senjorita koračala je pognute glave pored Zapadnjaka zadubljena u misli.

Šejn je sačekao da ona podigne glavu i da ugleda njene lepe plave oči, a zatim je potvrdno klimnuo glavom.

— Tako će biti, amigo!

— Čudovište jedno! — ciknu ona.

I pored svega delovala je tako privlačno. Neka neodoljiva čulna snaga izbijala je iz nje. Raj za oko!

— Kako si lepa! — uzviknu Zapadnjak oduševljeno.

Za trenutak je htela da ga ošamari, ali se predomislila.

VIII

Dijego je za sklonište odabrao jednu pećinu koja se nalazila na bregu iznad sela visoko gore sakrivena od pogleda odozdo, ali se sa malog platoa koji se nalazio ispred nje moglo videti celo selo. Isto tako pružao se pogled na put koji vodi gore prema zamku Aldamo. čiji je toranj visoko štrčac u nebo iznad stena u šumi.

Zapadnjak se uputi prema Dijegu koji je čučao napred na platou i osmatrao put.

— Kako nam se piše? — upita Zapadnjak.

— Loše, jako loše. — odvrati debeli Meksikanac. — Samo glasnici na konjima i poneka teretna kola. Ništa za nas.

Zapadnjak sede na stenu na koju je Dijego naslonio svoja široka leđa.

— Generalu izgleda treba dosta vremena dok prouči tu neprijatnu vest o tome da mu je zarobljena ljubavnica!

— Ma samo da nije tog zlata — jadikovao je debeli vođa bandolerosa. — Kad pomislim na to da mi sada ovde sedimo skrštenih ruku, a drugi za to vreme mogu natrapati na to blago dođe mi da puknem od besa. Eto, noćas nisam mogao oko da sklopim. Možda je bolje da te žute komade natovarimo na ova dva konja koje imamo? Oni su skoro jači od dvanaest magaraca. A mi ćemo polako gacati peške. Nije važno.

— Možda je bolje da pošalješ glasnika Santa Sorinu — predloži Šejn. Verovatno on to i očekuje.

— Stvarno tako misliš? — upita Dijego iznenađeno.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Vođa bandolerosa ga je gledao ukočeno.

— A koga, do đavola, da pošaljem? — zamisli se Dijego. — Možda jedino Peskada, he? Taj će napuniti gaće čim čuje da imam nameru da ga uputim kod tog pasjeg sina Santa Sorina.

— Ja ću krenuti, amigo — reče Zapadnjak mirno.

— Ti? — kriknu Dijego, ne verujući svojim ušima u ono što je čuo.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Da, ja! — odgovori.

Debeli Meksikanac je za trenutak bio zbunjen, a zatim uhvati Zapadnjaka za ruku i žestoko je prodrma.

— Amigo — počeo on tužnim glasom — zar se ne bojiš da taj pasji sin naređi da ti skinu glavu s ramena.

— Ne! — odvrati Šejn odlučno.

— A ja se bojim, amigo mio. Sav se naježim kad pomislim na to. Ti, a bez glave! Pa, ko će nas onda odvesti do tog mesta gde je sakriveno blago?

Zapadnjak stavi svoju ruku na rame debelog Meksikanca.

— Sve dok je s vama plava senjorita meni neće nedostajati ni dlaka s glave. Morate paziti na nju kao na svoje oči u glavi, inače je sve propalo. Ne dozvolite da vam pobegne ili da je neko odvede!

Dijego je razmišljao. Ipak, kao da nije verovao.

— Da li ćeš se stvarno usuditi na jedan tako rizičan korak, amigo?

— Razume se da hoću.

Dijego je neodlučno grizao svoju donju usnu. Posmatrao je put. Tamo se ništa nije micalo. Ali je zato u njegovim grudima vrilo. Nije nipošto hteo da izgubi Šejna, a onda je opet mislio

na to da neko drugi može pronaći zlato dok se oni ovde muvaju i čekaju vest od Santa Sorina. Osim toga, davo bi ga znao da li ova plava senjorita nešto znači Santa Sorinu?

— Pa šta je? — upita Zapadnjak zabrinuto. — Moraš se odlučiti. Ili ću ići, ili neću Trećeg nema.

— Zar si zaista tako hrabar da uđeš u lavlju jazbinu. Šejne? — upita Dijego tiho.

— Potreban mi je revolver, amigo.

Dijego mu pruži svoj „kolt“.

— Ako želiš da jašeš uzmi jednog konja.

— Ne, neću. Mislim da je bolje da krenem pešice. A, vi se sakrijte ovde i ne pojavljujte se za živu glavu. Čak ni onda ako ugledate ljude koji žele da uspostave kontakt s vama. Sve dotle dok se ja ne vratim. Jasno, amigo?

Dijegov revolver, kliznu u Zapadnjakovu futrolu na opasaču. Potapšao je još jednom debelog Meksikanca i krenuo.

Brzo je sišao niz obronak, prešao preko puta i uputio se pravo u selo.

U Porto Riki se nalazila jedna policijska stanica. Zapadnjak je ugledao dva policajca. Jedan je čuvao stražu ispred ulaza a drugi je sedeo na suncu u nekoj staroj rasklimatanoj stolici za ljuljanje.

Nedaleko odatle, samo dve kuće dalje, ispred jedne šupe pojavile se vojnici Santa Sorina. Svuda u selu mogle su se videti zelene uniforme.

Naročito ih je bilo mnogo ispred vinarskih podruma. To je pouzdan znak da je policijska stanica odavno otkazala poslušnost vladi Meksika i da su policajci sada brinuli o tome da slušaju naređenja Santa Sorina.

Zapadnjak uze „kolt“ iz futrole i gurnu ga ispod pojasa, tako da se od pantalona i jakne nije mogao primetiti.

Visoki Amerikanac uđe bez ikakvih smetnji u selo. Ipak, niko nije obraćao pažnju na njega. Možda je to bilo zato što su u trupama Santa Sorina služili mnogi Amerikanci i verovatno su ga smatrali jednim od njih.

Ispred vinskog podruma primeti Zapadnjak jednog oficira. Bio je to neki mršav stariji čovek koji je ostavljao utisak da ga je vreme već pomalo pregazilo. Bio je neobrijan, a njegova uniforma prljava i neuredna. Oči tamnosmeđe, a veliki nos izdvajao se na mršavom licu kao kakva ogromna kuka. Podizao je zbunjeno obrve kad mu je Zapadnjak prišao.

— Senjor poručniče! — obrati se Zapadnjak i podiže ruku u znak pozdrava. — Imam jednu jako važnu poruku za generala. Možete li da me odvedete do njega?

Poručnik podiže kragnu. Zapadnjak primeti da on štuca.

Oficir se isceri i pomeri masnu kapu sa desnog na levo uho.

— Za generala? — upita on, napravivši grimasu na licu. — Ne mislite valjda na Bonapartu?

— Ne! Poruka je upućena generalu Santa Sorinu. Siguran sam u to, poručniče.

Oficir odmeri Šejna od glave do pete.

— Lična poruka? — upita on.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

Poručnik se udari u grudi i razvuče svoje naborano lice.

— Ja već godinama služim u ovoj armiji i za to vreme imao sam priliku da samo iz daljine vidim generala — cerio se on. — A ti, prokleti gringo hoćeš odmah prvog dana k njemu.

— Radi se o životu jedne mlade plave žene! — reče Zapadnjak.

Oficir je buljio zabezeknuto u njega.

— Pre tri nedelje napali su me bandolerosi, opljačkali me i zarobili — tvrdio je Šejn. — Kako su mi ti nitkovi objasnili, hteli su da me prodaju kao roba rudnicima olova na zapadu. Pre dva dana oni su nedaleko odavde opljačkali jedne kočije i zarobili tu mladu ženu i jednog mog zemljaka. Navodno radi se o budućoj carici Meksika. I za nju bandolerosi traže otkupninu. Zahvaljujući tome oni su oslobodili mene. U stvari, ja sam odmah hteo da uhvatim maglu. Ali, osećao sam se obaveznim prema toj ženi da prenesem želju bandita kako bih saznao gde se ona nalazi. Ona je očajna, isto tako kao što sam ja bio pre nekoliko časova.

Tamne oči oficira se raširiše.

— Komandante! — uzviknu on i povuče Zapadnjaka za rukav unutra u podrum.

Zapadnjak pođe za njim. Ušli su u podrum. Za jednim stolom sedelo je više oficira. Šejnu je pao kamen sa srca kad je ustanovio da niko od njih ne poznaje.

— Senjoritu su oteali bandolerosi! — javi poručnik kreštavim glasom. — Ovog gringosa su ti nitkovi pustili da prenese generalu zahtev za otkupninom.

Ljudi skočiše sa stolica. Buljili su iznenađeno u Zapadnjaka.

— Ko ste vi? — viknu komandant.

Bio je to neki krupan čovek širokih ramena i tamne kože.

Zapadnjak ponovi svoju priču. Oficiri su s nestrpljenjem slušali svaku Šejnovu reč.

Komandant ustade.

— Kapetane, preuzmite ovde komandu! — naredi on. — Poručniče, kažite da se osedlaju konji! Ima li gringo svog konja?

— Nema — odvrati poručnik. — Pešice je došao u selo. Narediću da se i za njega osedla jedan konj.

Poručnik je pozdravio i brzo se udaljio.

— Gde se nalaze bandolerosi? — hteo je da zna komandant.

— Ne znam — tvrdio je Zapadnjak. — Ne poznajem ovaj kraj, a oni su me ne vezanih očiju izveli na put koji vodi ovamo.

— Te proklete kućkine sinove ćemo uhvatiti u njihovoj rupi! — uzviknu neki mladi oficir ljutito.

— Senjores! — obrati se komandant svojim oficirima. — Držite svoje čete i eskadrene u pripravnom stanju. Ja ću otići u Aldamo da dobijem potrebna uputstva.

Pozdravio je, mahnuo rukom dvojici mladih oficira i Zapadnjaku. Izašli su iz podruma.

Tri minuta kasnije Zapadnjak je jahao sa tri meksikanska oficira prema zamku Aldamo, a tri časa kasnije ušli su u zamak.

Šejn je bio iznenađen. Očekivao je ruševine, ali to što je ugledao bilo je nešto sasvim drugo. Vojnici Santa Sorina napravili su od zamka tvrđavu. Oko petsto vojnika bilo je stacionirano ovde, procenio je Zapadnjak.

Prihvatili su njihove konje. Komandant uđe u ogromnu glavnu zgradu, dok je Zapadnjak sa mladim oficirima ostao da čeka. Za to vreme oficiri su ga ispitivali. Hteli su da saznaju gde su ga bandolerosi zarobili, koliko ih ima i sve ostale pojedinosti. Zapadnjak je bez oklevanja odgovarao na njihova pitanja, trudeći se da njegovi odgovori budu daleko od istine i istovremeno se osvrtao unaokolo da slučajno ne primeti nekog vojnika koji ga poznaje. Vreme se oteglo u čitavu večnost, tako se bar njemu činilo. Najzad je iz zgrade izašao jedan ordonans i mahnuo rukom oficirima i Zapadnjaku.

Šejnu je srce sišlo u pete. Ipak, dobro je bilo što napolju nije sreo nikoga ko bi ga prepoznao posle one gužve u logoru.

Zapadnjak je za trenutak pomislio da se nalazi u nekom velelepnom dvorcu u Meksiko Sitiju. Crveni ćilimi pokrivali su podove. Zidovi su bili obloženi drvetom i svuda su gorele sveće u zlatnim čiracima. Ogromna ogledala i slike ukrašavali su zidove. Kirasiri sa šlemovima i prsnim oklopima stajali su u hodnicima i na ulazima. Santa Sorino se očigledno ponašao kao da je već gospodar Meksika.

Ordonans je išao napred. Kirasiri otvoriše jedna vrata. Obojica mladih oficira revnosno pozdraviše. Krv im je udarila u lice. Očigledno se prvi put nalaze u ovoj rezidenciji.

Ali, propustili su samo Zapadnjaka.

Šejn zastade na vratima. Niko od onih u Vašingtonu ni pet para ne bi dao za opkladu da će on dospeti u ovo osinje gnezdo. Čak ni on sam nije verovao da će mu to uspeti.

Omaleni, neupadljiv čovek koji se pojavio u raskošnoj uniformi bio je Santa Sorino. General i budući gospodar Meksika. Taj crnokosi čovek, u stvari, bio je Čarli Vitmen iz Teksasa koji je uzeo meksikansko ime samo da bi se dokopao titule cara Meksika.

Oficiri, ađutanti i ordonansi stajali su oko tog čoveka i svi su gledali u Zapadnjaka. Znači, obaveštenje koje je dobio u Vašingtonu bilo je tačno. Ali, sada se nalazio u Meksiku. Ne!

Taj čovek uopšte nije ličio na zločinca. Pre je ličio na nekog dobroćudnog hidalga. Da to nije neki drugi čovek?

Santa Sorino podiže ruku i mahnu. Bio je to elegantan pokret.

— Pridite bliže, senjor! — reče on tiho.

Zapadnjak mu priđe.

— Pričajte! — zahtevao je Santa Sorino. — Čuo sam za vašu zlu sudbinu. Da li je tačno da se senjorita Karmen de la Kosta nalazi u rukama učenjivača? Šta ti ljudi zahtevaju?

— Traže dvanaest konja, pola miliona u zlatu i garanciju da ih nećete proganjati niti tražiti njihovo skrovište.

Santa Sorino ga je uporno posmatrao.

— Da li ste mi doneli neki znak kako bih utvrdio da je ona još u životu? — upita on.

— Jedno lično i jako poverljivo saopštenje, generale! — tvrdio je Zapadnjak.

Zamor prestade. Pre nego što je budući car Meksika podigao ruku, svi prisutni se uputiše prema izlazima iz velike sale.

Santa Sorino je sačekao dok se zatvore vrata. Ostali su sami. On i Zapadnjak.

— Pa? — upita Santa Sorino radoznalo. Njegove oči su sevnule.

— Vaša sestra vas pozdravlja i moli vas, sve...

Desnica Santa Sorina je zadrhtala. Uplašeno se osvrnuo unaokolo i ponovo pogledao Zapadnjaku u oči, pošto se uverio da su zaista sami.

— Kako je mogla da vam oda tu tajnu! — viknu on.

Ali, Zapadnjak munjevito izvadi revolver.

Oči Santa Sorina se raširiše. Ustaknuo je korak nazad.

— Čarli Vitmene, ja sam ovde po nalogu vlade Sjedinjenih Država. Dobio sam zadatak ili da vas predam sudu u Teksasu, ili da vas isporučim meksikanskim vlastima. Dali su mi odrešie ruke, kako meni bude po volji.

— Ko ste vi? — viknu Santa Sorino.

— Šejn!

Santa Sorino preblede. Slegao je ramenima i spustio se u jednu stolicu. Njegove oči postale su bezbojne.

Zapadnjak mu brzo priđe i uhvati ga za kragnu.

— Nemoj praviti gluposti, momče! — šaputao je visoki čovek. Hajde, krećemo! Mogu se kladiti u svoj život da imaš neki skriveni izlaz iz ove ogromne zgrade. Kreni, nemamo mnogo vremena!

Santa Sorino je pogledao Zapadnjaka pravo u oči. U njima se ogledao strah i zabrinutost.

— Pozvaću stražu! — huknu on. Niz njegovo čelo slivale su se krupne graške znoja.

— Jedna jedina glasna reč i ja pucam! — zapreti Šejn namrštivši se. — Moraš krenuti odmah kako bi nestali sa ove pozornice, ako ne, onda pritiskam obarač. Tu više nema šale.

U glavi Čarlija Vitmena zavladao je kaos. Razmišljao je šta da uradi. Videlo se po njemu da se koleba.

— Platiću vam ceo milion! — kreštao je on. — I dva miliona ako treba!

— Ovde nije najpogodnije mesto da se pogađamo. Već sam vam rekao ko sam i čini mi se da vam je jasno sve. Dakle, napred, ili pritiskam obarač. A, ako i tvoji ljudi pokušaju da me upucaju, ti ćeš biti onaj prvi kome će se kugla zariti u srce, sigurno.

Čarli Vitmen se zagrcnu. Tek tada je Zapadnjaku bilo jasno da pred sobom ima pravog čoveka koga je i tražio. Samozvani general pogleda u zid i pokaza rukom. Zapadnjakov pogled brzo prelete preko površine koju je Čarli Vitmen pokazao. Ali, nije mogao ništa da primeti. Samo običan zid.

Šejn pritisnu gvozdenu cev revolvera na generalova leđa i oni krenuše. Stigli su do kamina, u stvari, nije bio kamin nego vrata, kako je Zapadnjak nekoliko trenutaka kasnije ustanovio odahnuvši.

Hladan ustajao vazduh zapahnuo je njihova lica. Čarli Vitmen gurnu pokretna vrata i oni se odjednom nađu u mraku.

— A, kako se ide dalje? — upita Zapadnjak. Odjednom ga je uhvatio neki nemir i počeo je da se znoji, mada je vazduh bio hladan.

— Ovde su stepenice. Sići ćemo dole i tamo se nalaze baklje.

Zapadnjak ga gurnu napred. Sišli su više od desetak stepenica. Zapadnjak je mogao da se kreće samo pognut. Očigledno je Santa Sorino mislio samo na sebe kad je naredio da se napravi ovo tajno skrovište.

Zapadnjak upali šibicu. Na zidu su se nalazile baklje. Upalio je jednu, a zatim uzeo Santa Sorinu skupocenu sablju. Pretresao ga je da vidi da li ima oružje.

— I pored svega nećete imati sreće, Šejne — reče on tiho. — Ja imam preko tri hiljade vojnika koji će me svi tražiti. Siguran sam da će se već sledećeg minuta izdati naredbe.

— Nemoj poželeti da nas uhvate, jer u tom slučaju moraće kući da odnesu mrtvog generala. Krećemo dalje! — naredi Zapadnjak.

Santa Sorino krenu. Zapadnjak je držao u levoj ruci upaljenu baklju. Krenuo je za njim.

Podzemni hodnik je vodio naviše. Zapadnjak je ponekad zadržao rukom Čarlija Vitmena i osluškivao. Ali, niko ih nije gonio. Ovde je vladala grobna tišina. Čuli su se samo njihovi koraci.

Čarli Vitmen je često uzdisao. Ovaj tajni prolaz poznavao je samo on. Sada mu se osvetilo to što nije imao poverenja u svoje najbliže i odao im tajnu.

Hodnik je bio dug čak više od milje. Poslednjih tristo ja-
di više nije bilo zida, već samo oграда od dasaka. Tu i tamo vi-

dela se zemlja. Čarli Vitmen se spotakao o jednu gomilu zemlje i pao. Zapadnjak mu je pomogao da ustane.

Sunce je već bilo zašlo kad su stigli do izlaza. Šejn povuče Čarlija Vitmena nazad i pogleda unaokolo. Ugledao je samo šumu i stene.

— Gde se to mi sada nalazimo? — obrati se Zapadnjak banditu u generalskoj uniformi.

— Zapadno od Aldama — odgovorio je Čarli Vitmen. Izvukao je belu maramicu iz džepa da bi obrisao znoj sa čela. — Nedaleko oдавде nalaze se konji. Ja ću ih dovesti. Ali, zar ovo nije mesto gde bi mogli iskreno da porazgovaramo? Mislio sam, vi ste uspeli da me otmete iz Aldama. Ipak, zar vam nije jasno da sada pred vama stoji onaj mnogo teži deo zadatka.

— O tome ćemo razgovarati kasnije — odvrati Zapadnjak. Hteo je da mu ostavi makar i zračak nade, kako bi lakše izašao s njim na kraj.

Čarli Vitmen se namršti i potvrdno klimnu glavom.

— Slažem se — huknu on i krenu napred.

Zapadnjak je oprezno išao za njim, pazeći na svaki njegov korak. Preskočili su preko neke stenovite barijere i krenuli niz strminu. Tamo dole nalazila se neka mala kotlina sa uskim izlazom koji je bio zatvoren ogradom. Zapadnjaku je već nekoliko trenutaka kasnije bilo jasno zašto.

Tamo dole pasli su konji!

Brzinom munje privukao je sebi Čarlija Vitmena, koji ga je zabazeknuto posmatrao.

— Šta je...

— Tiho — šaputao je Zapadnjak koji je bio siguran da se tamo dole nalazi neko ko se brine o tim životinjama i taj je svakog trenutka bio spreman da omogućiti bekstvo svojom budućem caru ili da i sam odmagli s njim. Sigurno je to bio jedini čovek kome je Čarli Vitmen verovao.

— Ovde nema nikoga — šaputao je samozvani general. — Uveravam vas u to.

— A ko se brine o tim konjima?

— Za ovu malu kotlinu znamo samo ja i moja sestra!

Zapadnjak se isceri. Znači, ipak je uhvatio pravog čovjeka!

— Naravno da mi ponekad navratimo, ona ili ja, da vidimo šta je sa životinjama i da li je sve u redu — reče Vitmen ubedljivim glasom.

Šejn je lagano koračao za njim. Njegov pogled je stalno lutao unaokolo. Kad su došli do poslednjih drveća Zapadnjak je primetio neku ogradu iza koje se nalazila kućica.

— Tamo se nalaze sedla, hrana i novac — reče Čarli Vitmen piskavim glasom. — Tu smo to sve sakrili. Pokloniču vam sav taj novac!

Zapadnjak je razvukao lice u grimasu. Okrenuo se unaokolo i osmotrio okolinu. Čarli Vitmen ga je posmatrao i čekao njegov odgovor.

— Ima mnogo novca! — uveravao ga je Vitmen.

Šejn se blago sineškao. Krenuli su prema tajnom skrovištu. Otvorili su vrata. Iznenada, Čarli Vitmen se baci napred, jer tu se nalazilo i cručje. Ali, Zapadnjak nije dozvolio da bude iznenađen. Tresnuo je po glavi slabašnog generala i ovaj je začas bio onesvešćen.

Znači, Čarli Vitmen je mislio na sve. On i njegova sestra! Toliko lane bilo je tu smešteno! Odeća, oprema svih vrsta, sedla, oprema za konje. A i ono najinteresantnije novac, i to u raznim valutama. Bilo je tu zlata čitavo brdo! Zapadnjak nije imao vremena da broji, ali nije bilo potrebno tako dugo da se gleda, pa da mu bude jasno, to je ogromno bogatstvo.

Šejn je osedlao dva konja i natovarao hranu, novac i zlato na trećeg konja, uzeo je dosta municije i odabrao jednu novu „vinčesterku” i „kolt”. Zatim je vezao onesvešćenog čoveka u sedlu jednog konja i uzjahao.

Mrak se već bio spustio u kotlinu kad je krenuo. Izašao je u neku drugu dolinu i tek tada je raspoznao gde se nalazi.

IX

Zapadnjaku je bilo mnogo jednostavnije da se vrati u Sjedinjene Države ili da ode do Salutilija, kako bi Čarlsa Vitmena predao sudu ili meksikanskim vlastima. Ali, nije hteo da razočara bandolerosa kojima je, ako se sve dobro odmeri, stvarno morao da zahvali za to što je tako daleko doterao i ima priliku da u potpunosti ostvari zadatak koji mu je dat u Vašingtonu.

Jutro je već svitalo kad je dospeo na mali plato skrovišta bandolerosa. Na straži je bio Dijego. Debeli Meksikanac nije mogao da veruje svojim očima kad je ugledao Šejna i Santa Sorinu. Protrljao je rukama svoje oči.

— Šejne, vodiš generala? — upita on razočarano. — Trebalo je da dovedeš dvanaest magaraca ili konja. Šta da radimo sa ovim momkom? Da li će on da nosi zlato umesto magaraca?

Čarli Vitmen se u međuvremenu pribrao. Njegove ruke i noge bile su vezane. Mrzovoljno je pogledao sa sedla vođu bandolerosa.

Zapadnjak sjaha.

— Ovo je Santa Sorino! — viknu on.

Dijegova usta ostadoše otvorena.

Zapadnjak se isceri. Skinuo je šešir i obrisao znoj sa unutrašnje strane.

— Trebalo je ipak da dovedeš konje i iznudiš garanciju da nas vojnici Santa Sorine neće progoniti sve dok ne odmaglimo, zar ne, amigo? — upita Dijego. Bio je još uvek zbunjen.

Zapadnjak priđe konju koji je nosio tovar i baci vreće sa novcem i zlatom na zemlju.

Dijego je bio uz njega.

— Šta je to? — upita on.

— Pogledaj, amigo. To je vaše.

Dijego je nepoverljivo obilazio oko džakova, najzad se sagnuo i otvorio jedan. Iscerio se prema Zapadnjaku i otvorio drugi. Bilo ih je ukupno četiri. Samo jedan bio je pun zlatnika.

— Da li je to sve? — upita debeli Meksikanac razočarano.

Zapadnjak je bio iznenađen.

— Jesi li izbrojao novac?

— Šejne! — rešao je Dijego. — Ti si govorio o zlatu. Da će ga biti toliko mnogo kao u snu i da nam je potrebno dvanaest magaraca da ga natovarimo na njihova leđa.

Zapadnjak uperi svoju ruku prema vrećama.

— Tu ima više od pola miliona! — uzviknu on.

— Možda je i tako! — odvrati Dijego namršteno. — Ali, i najslabiji magarac mogao bi bez po muke da nosi četiri takve vreće. To moraš priznati.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Jeste, tako je — odvrati on. — Ali ti si jedan od onih kojima nikad nije dosta.

Dijegovo lice se smrači, a njegova ruka zgrabi mačetu.

— Da li se sećaš našeg dogovora, ili si ga zaboravio? — upita on oštro.

— Moraš najpre probuditi ostale.

— Onda smo mi, znači završili naš razgovor? — upita vođa bandolerosa.

— To nisam rekao! — odvrati Zapadnjak razdraženo. — Probudi ostale. Ako odmah krenemo za tri sata smo na tom mestu. Onda ćeš moći da zapušiš tvoja pogana usta. Inače, nemoj zahtevati od mene da stojim tu kao neki kip.

— Naredio sam ti da dovedeš dvanaest magaraca — brecnu se Dijego. — Umesto toga doveo si Santa Sorina koji ne vredi ni pet para, jer već smo imali plavu senjoritu. Ako je ona njegova ljubavnica, onda će on morati da ispuni naše želje. Ali, nije potrebno da on zbog toga bude s nama. Dakle, vrati ga i dovedi konje koji su nam potrebni.

— Peskado! — viknu Zapadnjak ljutito.

Iz pećine izađe Peskado sa ostala četiri bandolerosa. Svi su se obradovali kad su ugledali Šejna i konje.

— Nemojte se ceriti — siktao je Dijego besno. — Ovo kople na konju je Santa Sorino, a ovde se nalazi papirni novac i jedna tako jadna gomilica zlata. D li ste zadovoljni s tim?

Petorica bandolerosa zastadoše i neodlučno pogledaše jedan u drugog.

Dijego je psovao.

— Peskado! — grmnu on. — Jedan jedan šešir zlata! A šta je nama Šejn obećao?

Petorica ljudi uperiše svoje poglede prema Zapadnjaku.

— Dobro, krećemo! — viknu Šejn. — Odvešću vas do mesta gde se nalazi zlato. Ali, zatim ću ja odjahati...

— Stoj — grmnu Dijego. Najpre nam moraš nabaviti dovoljno konja kako bismo mogli da odnesemo to blago. Tako smo se dogovorili, zar ne?

— Da li je to stvarno Santa Sorino? — raspitivao se Peskado vrteći glavom kao da ne veruje u ono što je čuo.

— To je on! — potvrdi Zapadnjak.

— I, zašto si ga doveo ovamo? — upita Peskado.

— To je moja stvar — rekao je Zapadnjak ljutito. — Vi ste hteli zlato. Dakle, spremajte se brzo. Odvešću vas do tog mesta. Meni ne treba nijedan novčić. Od samog početka интересовali su me samo Santa Sorino i njegova sestra. To je ta plavuša u pećini. Sada imamo pet konja. Oni mogu da nose više nego li dvanaest magaraca. Prepuštam ih vama. I ja ću odlučiti da li ćemo se zajedno vratiti ili ne.

— Najpre ti nama pokaži zlato — predloži Peskado.

Zapadnjak je ljutito gledao u Dijega.

— Na to sam bio uvek spreman — grmnu on. — Ali, hajde gde ste! Krenimo!

— Pet konja je stvarno dovoljno — priznade Peskado i pogleda u Dijega.

— Ne želim da tog Santa Sorina nosimo na vratu — prasnu Dijego. — Plava šenjorita nam je dovoljna kao talac.

Pogledao je besno u Zapadnjaka.

— Zašto si morao tim ljudima oteti cara. Oni su sada bez njega? — nastavio je ljutito. — Oni sada neće tražiti novog cara, već starog. I možda samo za jedan sat biće nam za petama. Svi oni.

— Nudim tebi i tvojim ljudima mnogo novca — obrati se Santa Sorino vodi bandolerosa. — Vežite ovog Amerikanca i odjašite sa mnom u Aldamo. Kažite koliko tražite, mučaćos? Isplatiću sve. Isto tako ću vas primiti u svoju armiju i bićete svi oficiri.

— Zaveži! — režao je Dijego. — Gringo nudi mnogo više. Smaknućemo ga i zakopati, tako da niko živi neće moći da ga nađe ovde, Šejne.

— Karingtona ćemo položiti pored njega — predloži Peskado. — Neka mu pravi društvo. A, onda nam više ništa drugo neće biti potrebno, jer imamo plavu senjoritu.

Dijego polako podiže pušku i uperi cev u grudi Santa Sorina.

— Ti nam nisi potreban, generale! — isceri se on.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Ako ga upucaš, Dijego, onda ćeš morati da se zadovoljiš sa onim što se tamo nalazi — mrmljao je on. Pokazao je rukom prema vrećama.

Dijego ga je odmerio ledenim pogledom.

— Šta to treba da znači, da ti sediš na višoj grani nego li ja? — upita vođa bandolerosa besno. — Ti uobražavaš da možeš i meni da naređuješ, he? I to samo zato što znaš gde se nalazi zlato, he? Varaš se! Ako ne kažeš dobrovoljno, onda ćemo mi lako da isteramo priznanje iz tebe batinama, amigo. Peskado, dovedi Karingtona iz pećine. Smaknućemo njega i generala. Ko će zaboga paziti na tolike zarobljenike. Šta nam sve nisi natovarao na vrat Šejne! A, ti Peskado, kreni već jednom!

Peskado je pogledao u Šejna, slegao ramenima i krenuo u pećinu.

— Skinite generala sa konja i odvedite ga tamo do stene! — naredi vođa bandolerosa.

Ljudi su poslušali. Bez ijedne reči prišli su konju i oslobodili su njegove noge. Bled u licu, general je bez glasa dozvolio da ga spuste sa konja.

Dijego priđe ivici stene.

— Hoćeš li ti sam da ga smakneš, Šejne? — upita on. — A, i ne moraš.

Zapadnjak munjevito povuče revolver.

Dijego se odjednom ukočio. I, ostali bandolerosi su zastali kao da ih je pogodio grom iz vedra neba.

— Ako protiv mene zaratite, uskoro ćete svi biti upucani — grmnu Zapadnjak oštro. — Ne šalim se!

Debeli Meksikanac podiže obrve.

— Upecao si nas, amigo mio! — reče on i razvuče lice u grimasu. — Neka bude kako ti kažeš. Penjite generala ponovo na konja!

Četvorica bandolerosa se zbunjeno pogledaše. Uхватili su Santa Sorina i ponovo ga vratili u sedlo.

Zapadnjak vrati revolver u futrolu. Dijego pljunu ljutito i uputi se prema konju ispred koga su se nalazile vreće u pesku.

Peskado se pojavi sa Karingtonom i plavom senjoritom. Zapadnjak se okrete prema njima. U istom trenutku Dijego iza njegovih leđa podiže pušku i nasloni je na svoje rame.

— Šejne! — grmnu on.

Hteo je još nešto da kaže, ali više nije imao prilike. Zapadnjak se okrete brzo kao da ga je zmija pećnula, sagnuo se i potegao „kolt” koji je istog trenutka opalio.

Dijego je isto tako pritisnuo obarač. Ali, promašio je. Debeli čovek sruči se na zemlju kao klada.

Zapadnjak se bio pripio uz tlo i hteo je polako da se uspravi. Ali, iz pravca gde su se nalazili konji sevnuše munje. Četvorica bandolerosa zasula su ga žestokom vatrom. Kugle iz njihovih revolvera zviždale su đavolski opasno oko njegove glave. Šejn ponovo munjevito leže na zemlju. Njegov „kolt” zagrmne. Jednog bandolerosa je pogodio i on pade. Drugi je dobio metak u levu nogu tako da je kriknuo i kleknuo na koleno. Trećem je zrno odnelo sombrero. Četvrti baci revolver i uplašeno podiže ruke uvis.

Izenenada odjeknu topot konjskih kopita.

Zapadnjak u istom momentu spusti oružje i potrča prema svom konju.

Santa Sorino je naterao konja u galop i odmaglio za tren oka.

Zapadnjak ošinu mrkova i krenu za njim. Posle stotinu jardi presekao je put Čarliju Vitmenu i zatégao uzde. Konji se sudariše.

Santa Sorino je pao s konja i pokušao da beži. Ali, Zapadnjak skoči i ubrzo ga sustiže. Pali su.

Samozvani general se nije branio. Zapadnjak ustade i podiže ga uvis.

— Sledeći put ćeš dobiti kuglu u potiljak, Vitmene! — zapreti on. Uhvatio je konje za uzde, mahnio generalu da krene i vratili su se kod ostalih.

Peskado je izveo na plato sestru Čarlija Vitmena i Karingtona. Njima su ruke bile vezane na ledima.

— Sto mu gromova, Sejné! — kriknu Peskado i kleće pored Dijega.

Zapadnjak slegnu ramenima.

— Jahači! Viknu neke.

Zapadnjak baci pogled na put. Jedan eskadron Santa Sorina zastao je dole. Bilo je očigledno da su čuli pucnje.

— Brzo krećemo! — naredi Zapadnjak. — Što dalje odavde!

Nije prošlo ni tri minuta a Šejn i bandoleresi zajedno sa tri zarobljenika krenuše dalje. Za njima su ostala dva mrtva čoveka.

X

Zapadnjak kliznu s konja obliven znojem. Pevukao je Santa Sorina za sobom. Pogledao je prema mrkovu na kome su jahali plava senjorita i Karington, a koga je Peskado vodio za uzdu.

— Još uvek su nam za petama, Šejne — dahtao je Peskado.

— Eno tamo, napred! — naredi Zapadnjak. Pokazao je rukom prema širokom otvoru u steni.

Peskado je grabio napred. Zapadnjak je mahnio rukom Rinaldu koji je vodio konja sa stvarima, kako bi i on požurio. Čovek sa ranjenom nogom i njegov drug su bili dosta zaostali, kako bi mogli da posmatraju kako se eskadron kreće.

— Odvedite konje kod Peskada i vratite se natrag — reče Zapadnjak. — Moramo izbrisati tragove.

Dao je Rinaldu uzde svoga konja i čekao sa Santa Sorinom. Nije se vratio Rinaldo već Peskado.

— Nije dobro sklonište — reče Peskado namrštivši se. — Kada Ruiz i Huan uđu, neće biti mesta za sve nas.

— Ko to može da tvrdi? — mrmljao je Zapadnjak, brišući tragove kopita nekim drvetom. Mahnuo je glavom Santa Sorinu da mu pomogne.

Peskado je gledao čas jednog čas drugog.

— Nisi razgledao tu đavolsku rupu — reče on odmahnuvši rukom. Ona je jako mala. Čini mi se da to nije dobro sklonište.

— Nemoj pričati gluposti nego nam pomози! — režao je Zapadnjak.

Čuo se topot kopita. Ruiz i Huan, dvojica drugih bandole-rosa su dotrčali. Šejn i Peskado skočiše.

— Adelante, napred — kriknu Ruiz, jedan stariji čovek. — Konjanici štede životinje. Sjahali su i nastavljaju pešice dalje.

— Sjašite! — naredi Zapadnjak. — Jedan od vas dvojice će odvesti konje, a drugi će nam pomoći da izbrišemo tragove.

Ruiz odvede konje do otvora u steni. Huan kleče na kolena i počeo da briše tragove konjskih kopita.

Zapadnjak i Santa Sorino došli su do ivice stene. Odjednom su stali i pogledali niz dolinu cbraslu žbunjem.

— Te momke vodi neki zaista hrabar kapetan — mrmljao je Santa Sorino. — Ali, to je samo jedan mali deo mojih trupa, i vi nemate mnogo izgleda da se spasete, Šejne!

— Dosta ste mi pomogli — reče Zapadnjak i krenu s njim unatrag kako ne bi ostavili tragove na tlu. Huan i Peskado im se pridružili tako da su i poslednji tragovi izbrisani.

Kad su stigli do stene ostali su već bili nestali. Kao da ih je zemlja progutala. Peskado se okretao na sve strane.

— Hej, vi! — viknu on. Hteo je još jednom da vikne ali je u istom trenutku primetio uzan otvor koji je vodio duboko u stenu, koji ranije nisu primetili. Zabezeknuto je buljio u Zapadnjaka.

Šejn je pokušao da se osmehne. Ipak, samo je gurnuo Santa Sorina i sagnuvši se pošao napred. Peskado i Huan su im se pridružili.

— Šejne, pa gde smo mi to sada? — huknu Peskado.

— Stigli smo do cilja! — odvrati Zapadnjak.

— Do kakvog cilja? — upita Peskado i ustade.

Zapadnjak se okreće i pogleda unazad.

— Pođi sa mnom i videćeš! — odvrati on.

Stigli su do jedne prostorije u steni u koju je svetlost padala kroz neki uzani otvor. Tamo su se nalazili Ruiz i Rinaldo sa zarobljenicima. Tu su bili i konji. Zapadnjak im predade i Santa Sorina. Huana je poslao napred kao stražu. Zatim je sa Peskadom krenuo dalje.

Jedan uzani otvor vodio je još dublje u stenu. Postalo je mračno. Zapadnjak se kretao dalje pipajući zidove. Peskado se

trudio da ne zaostane. Šejn je osećao da je bandoleros bio uzbuđen. Jedan deo puta morali su da prevale četvoronoške.

— Zlato, Šejne! — dahtao je on. — Hoćeš da mi pokažeš zlato, zar ne?

— Tačno. Peskado! Ali, seti se onih priča koje sam vam ispričao. Nemoj me upucati.

— To ja nikad ne bih uradio, Šejne! — uzdahnio je Peskado.

Posle oko tri stotine jardi mogli su ponovo da se usprave. Zapadnjak upali šibicu. Na jednoj strani bili su nagomilani skeleti. Peskado se strese. Ispred njih se nalazio neki otvor koji je bio toliko veliki da je čovek mogao da puze kroz njega.

Zapadnjak baci šibicu. Ispred otvora nalazile su se baklje i on zapali jednu.

Puzili su četvoronoške kroz otvor i ubrzo su se našli u prostoriji gde su mogli da se usprave. Peskadu je zastao dah kad je ugledao kako se sve unakolo presijava.

— Šejne! — uzviknu on oduševljeno. — Pa, to je stvarno zlato!

Zapadnjak se zadovoljio time da mu osvetli prostoriju. Korpe i sanduci puni zlatnih novčića i drugih dragocenosti nalazili su se na sve strane i đavo će ga znati ko je to sve ovde doneo.

Peskado priđe jednoj korpi i zari svoje ruke u zlatnike. Zatim ih je pustio da ponovo padnu i zveckaju. Ponovio je to više puta. Povremeno je gledao u Zapadnjaka i cerio se zadovoljno.

— Sad više ne misliš da sam lažov, zar ne? — upita Šejn posle izvesnog vremena.

Meksikanac ispusti zlato iz ruku i pođe prema uzanom otvoru da pozove i ostale. Ali, Zapadnjak ga zadrža. Peskado je bio ljut.

— Nemoj žuriti. Peskado! — reče Šejn polako. — Ja ne želim ništa od ovog blaga. Jedino što me ovog trenutka interesuje to su Santa Sorino i njegova sestra. Dogovorićemo se. Ja ću uzeti dva konja i noćas ću odjahati sa Santa Sorinom i njegovom sestrom.

— Ništa nećeš? — upita Peskado razrogačivši oči.

— Ništa!

— Šta ti nameravaš. Šejne? Da nas možda nećeš upucati?

— Ne brini, amigo. S moje strane nema opasnosti, ali seti se Dijega i onih priča koje sam vam ispričao — mrmljao je Zapadnjak. Dakle, pamet u glavu, momče!

— Ali, ja tebe ne razumem! — reče Peskado i pokaza rukom prema zlatu. — Došao si u Meksiko zbog svega ovoga i sada odjednom ne želiš to zlato.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ja sam u Meksiko došao da uhvatim Santa Sorina i njegovu sestru — objasni Zapadnjak. — Njih dvoje su Ameri-

kanci. Zločinci koje vlasti u Sjedinjenim Državama već dugo traže.

— Ti si, znači policajac, Šejne?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. Kako drukčije da objasni bandolerosu zašto je došao ovamo?

— Ipak te nisam razumeo, Šejne! Ova gomila zlata. Mi smo sada bogati. Nije ti potrebno da više budeš policajac. Šta ti, u stvari, nameravaš?

— Potrebna su mi samo dva konja i brat i sestra Vitmen — reče Šejn i tutnu mu baklju u ruke. — To ti nećeš razumeti bez obzira koliko ti ja objašnjavao. Eto, tako je. Doveo sam vas ovamo. Razmisli malo. Imao sam bezbroj prilika da se na ovom putu odvojim od vas. Zašto bih sada imao neke loše namere?

— Ako ti kreneš sa Santa Sorinom i njegovom sestrom Šejne, onda mi ostajemo na milost i nemilost vojnicima Santa Sorina, bez ikakve zaštite.

— Izdržaćete, Peskado. Danima i nedeljama. Napred se nalazi jedan izvor. Ima jako mnogo divljači, znači ishrana obezbeđena. A, neće sigurno mnogo vremena proći. verovatno samo nekoliko dana, a trupe Santa Sorina će raspasti i onda vam je put slobodan.

— Moram se dogovoriti sa ostalima — reče Peskado zamišljeno. Hteo je da krene, ali ga Zapadnjak uhvati za ruku.

— Ne, ti se moraš sada ovde odlučiti, Peskado! I to ovog trenutka.

— Imamo samo pet konja. Šejne!

— Vi se možete u svako doba vratiti ovamo. Sada znaš gde se nalazi blago i. ako ste složni možete povremeno dolaziti i isprazniti celu riznicu.

— A ti odlaziš sa Santa Sorinom i njegovom sestrom preko granice i nikad se nećeš vratiti?

— U svakom slučaju neću se vratiti ovde — isceri se Zapadnjak. — A, i zašto bih? Vi ćete odneti sve odavde, zar nije tako?

Peskado pruži ruku Zapadnjaku.

— Verujem ti! — uzviknu on. — Uvek sam ti verovao. U pravu si, Šejne. Zašto ne bih uradio to tako kako ti kažeš kad si mi pokazao gde se nalazi zlato?

Zapadnjak ga potaša po ramenu.

Jedan za drugim krenuli su četvoronoške iz prostorije.

— Šta je sa Karingtonom? — upita Peskado kad su se uspravili. — Šta s njim da radimo?

— Pustite ga neka ode.

Peskado odmahnu glavom.

— On zna ovo mestašće, pasij sin — rečao je bandoleros. — Taj će odmah odati tajnu. Biće najbolje da ga upucamo.

— Povešću ga ja sa sobom! — predloži Zapadnjak.

— Ali, ti ćeš dobiti samo dva konja, Šejne. Tako smo se dogovorili, zar ne?

Zapadnjak klimnu glavom.

— Nekako ću se već snaći.

Izašli su iz prostorija i uputili se prema ostalima.

Odjednom se pojavio Huan.

— Dolaze — reče on tiho. — Ceo eskadron!

Zapadnjak i Peskado krenuše napred prema izlazu iz pećine.

Prašina koju su podigli šezdesetak ljudi i konja upravo se bila podigla čak do zaravni koja se nalazila u blizini pećine. Ubrzo posle toga i prva dva vojnika stupiše na ravni plato. To su bili oficiri. Vodili su konje za uzde. Stali su i sačekali. Svi vojnici su vodili svoje konje za uzde.

— Ovi će ovde napraviti logor — reče Peskado zabrinuto.

Jedan od oficira naredi vojnicima da olabave sedla konjima.

— Možda će ovde samo predahnuti — šaputao je Zapadnjak.

Peskado opsova i povuče se sa Šejnom nazad.

Čitava dva sata odmarao se eskadron na platou. A onda su krenuli dalje. Šejn i Peskado odahnuše s olakšanjem. Sačekali su da i poslednji jahač nestane iza stena i vratili se ostalima.

XI

Senke večernjeg sutona sa bregova i stena već su se lagano spuštale u dolinu kada je Zapadnjak izveo dva mrkova ispred obronka stene. Za njim je koračao Peskado, vodeći tri zarobljenika.

Karignton i Vitmen uzjahaše jednog mrkova. Pošto su im ruke bile vezane na leđima Zapadnjak i Peskado su morali da im pomognu. Šejn zaveza njihove noge ispod tela životinje. Uzde je prebacio preko sedla drugog konja.

— Zašto ih ne upucaš? — šaputao je Peskado. — Pa mi smo sada tako bogati i komotno možeš prestati da budeš policajac, amigo. Možemo ih smaknuti sve troje, čak i ženu. Ona ti je obećala da ćeš biti likvidiran i ona je to i naredila Šejne. Budi razuman čovek. Ovde ima zlata više nego što svima nama treba.

Zapadnjak stavi svoju ruku na njegovo rame.

— Neka ti je srećno, amigo! — uzviknu on veselo. — Pa-zi dobro da te ne rastrgnu vukovi, ima ih dosta u ovim brdima.

Rukovali su se srdačno.

— Možda ćemo se nekad ponovo sresti — reče Peskado osmehnuvši se. — Ja ću se vratiti u San Faelo i kupiću celo to selo.

Munuo je nekoliko puta Zapadnjaka u rebra.

— Ako te put navede u te krajeve, nemoj me zaobići. Siguran sam da će ti svako dete pokazati dom don Peskada. Bićeš moj gost.

— Dogovoreno! — zagrme Zapadnjak. — Ti znaš da ja uvek i ispunim ono što sam obećao.

Šejn pride konju koji je plava senjorita već bila uzjahala. Zapadnjak se pope iza nje. Krenuli su.

Noć se već uveliko spuštala kad je Zapadnjak sa svojim zarobljenicima sišao u dolinu. Gore na zaravni ispred pećine ocrtavala se silueta Peskada prema nebu koje je već bilo pokriveno zvezdama.

Zapadnjak je jahao prema jugu da bi što pre izašao iz oblasti koju kontrolišu Santa Sorinine trupe. Cele noći ostao je u sedlu. Tek kada je dan počeo da najavljuje svoj dolazak, visoki čovek se osvrnuo i pogledao ima li nekog pogodnog mesta gde bi mogli da se sakriju. Krenuo je pored jednog potoka i zatim se zaustavio na jednom mestu pored obale koje je bilo okruženo žbunjem, visokim drvećem i stenama.

Dok su jahali, sestra Čarlija Vitmena nije progovorila ni jednu jedinu reč. Nije rekla ništa ni sada kad joj je Zapadnjak pomogao da siđe s konja.

— Prikupi malo drva da založimo vatru i uzmi nešto za jelo — reče on.

Ona samo mahnu glavom.

Zapadnjak se okrenu prema dvojici koji su jahali na drugom konju. Odvezao im je noge i pomogao im da sjašu.

— Sedite! — naredi on.

Čarli Vitmen-Santa Sorino je poslušao. Odmah se videlo da su naponi koje je imao poslednjih dana ostavile traga na njemu. Bio je umoran. Njegova sjajna uniforma bila je prljava.

Karington je ostao da stoji. Raširenih nogu razdraženo je gledao u Zapadnjaka.

— Kako misliš da se izvučeš, Šejne? — upita on piskavim glasom. — Nalazimo se usred Meksika, i usred njegove oblasti — dodade on, pokazujući glavom na generala.

— Sedi ti samo i odmori se — odvrati Zapadnjak. — Nemoj da razbijaš glavu mojim brigama.

Karington sede pored svoga generala. Zapadnjak skide sedla sa konja.

Plavuša je već bila prikupila drva za vatru. Zapadnjak joj pruži šibicu.

— Karmen de la Kosta! — podsmevao su Zapadnjak.

U njenim lepim očima sevnule su munje.

— Kaži mi, molim te, iskreno kako se stvarno zoveš? — upita Šejn, gledajući joj pravo u oči.

— Vitmen! — ciknu ona. — To već znaš.

— Karmen?

Ona je ćutala.

— Dobro, nije važno! — reče Zapadnjak pomirljivo. — Hajde, zapali vatru i skuvaj nam kafu. Svima će nam dobro doći posle ove proklete noći.

Naslonio se na svoje sedlo i stavio oružje preko kolena.

— Mogu li da odvežem ruke muškarcima kako bi mogli da piju kafu i da jedu? — upita plavuša, držeći u rukama šolje i sud za kuvanje kafe.

— Mora se ovako — odgovori on. — Bar nekoliko idućih dana.

Okrenula se i počela da hrani svoga brata i Karingtona.

Zapadnjak je čučnuo pored vatre i poslužio se sam.

— Sada ležite i spavajte! — naredi on posle doručka. — Čim se konji odmore ja ću vas probuditi i krećemo dalje.

Uzeo je čebe iz svog sedla i bacio ga u naručje plavuše.

Dok su njih troje pokušavali da se smeste što je moguće bolje i ubrzo zaspali, Zapadnjak je čuvao stražu.

Posle oko četiri časa pošao je da vidi gde se nalaze konji. Bio je zadovoljan i taman kad je hteo da probudi plavušu i dvojicu kad iznenada severno od njih odjeknu zvuk trube.

Karington, Čarli Vitmen i njegova sestra naglo ustadoše. Njihova lica se ozariše. Pogledali su Zapadnjaka. Karington je stegao usne. Oko njegove brade zategla se koža. Čarli Vitmen se osmehivao zadovoljno. Samo je u očima plavuše tinjala vatra. Bar tako mu se učinilo.

Zapadnjak uperi svoj pogled prema severu. Ali, nije mogao ništa da primeti. Samo visoke stene koje su štrčale iznad vrhova drveća.

Zvuk trube razlče se dolinom još jednom. Šejn je nervozno grizao svoju donju usnu. Ako se nije varao, to je bio poziv oficirima da se okupe. Sigurno neki komandant poziva oficire na dogovor. Zapadnjak opsova. Nepunih dve milje od mesta gde se smestila mala grupa, negde u brdima izgleda da se nalazi logor neke veće jedinice Santa Sorinine armije.

— Penji se na konja i hvataj maglu Šejne! — kreštao je Karington. To je tvoja poslednja šansa. Za nama je jedna čitava četa, je li ti jasno?

Zapadnjak je osedlao konje. Nije mu bilo baš priyatno da za sobom ima čitavu četvu vojnika. Ali, još ga nisu bili otkrili, a da ga Santa Sorinini vojnici traže, to mu je već odavno bilo jasno.

Plavuša mu priđe.

— Moj brat je spreman da ti ponudi sporazum — reče ona.

— Nemojte se truditi!

— Ali, makar ga saslušaj! — viknu on besno.

— Samo ćemo gubiti vreme.

— Šejne — poče ona tiho — imaćeš novca koliko god zaželiš, a kad postane car Meksika bićeš ministar.

Zapadnjak je pogleda oštro.

— Meksiko vam je u srcu? — upita on podrugljivo. — Hoćete da stvorite vladu koja će se od samog početka sastojati sve od samih hazardera? Meni se čini da tvoj brat, što se tiče plemstva, ima samo ono što je sam izmislio u svojoj ludoj glavi.

— Prihvati dok je vreme, jer on to neće dvaput ponoviti! — siktala je besno.

— Ja se nadam da je najbolje za vaš voljeni Meksiko, ako tvoj brat ne uspe da ostvari svoje želje.

— Gorko ćeš se kajati, Šejne! Otpratićemo te u pakao, i to prvom prilikom. Ja ti to garantujem.

Zapadnjak se cerio. Ova žena kao da je stvarno sam đavo lično, preobučen u haljinu. S njom zaista nema šale i ne treba se igrati vatrom. Pre svega, kad se razbesni i iz njenih očiju počnu da seavaju munje. A opet, bila je čak i u tim trenucima tako privlačna.

Ponovo je odjeknula truba. Zapadnjak je oslušnuo. Plavuša mu tutnu pesnicu pod nos.

— Oglašavaju tvoj poraz, Šejne! — ciknu ona.

— Glupost! — isceri se Zapadnjak i odmahnu rukom. — To truba označava promenu straže...

Okrenula se ljutito na drugu stranu. Zapadnjak je nastavio da sedla konje. Zatim je naredio Karingtonu i Čarliju Vitmenu da uzjašu i potom im vezao noge kao i ranije. Kad se vinuo u sedlo iza plavuše ona se odmakla što je više mogla napred u sedlu kako ne bi imala dodira s njim. Ali, kada je konj prešao u galop, ona se uplašeno naslonila nazad i uhvatila se za sedlo da ne bi pala s konja.

Zapadnjak se smejao. Bila je toliko ljuta da ga je udarala pesnicom.

On je poterao konja još brže da bi se ona morala nasloniti na njega.

Jahali su na jug. Zapadnjak je hteo da što pre stigne u neku oblast gde će se njegovi zarobljenici uplašiti da će ih neko prepoznati. Tu će oterati do đavola plavušu i Karingtona, a on i Čarli Vitmen nastaviće dalje. Da li će to stvarno uspeti? Nameravao je da se nekako probije između velikih gradova Monklove i Saltilija kroz brda i zatim južno od Lareda pređe granicu.

Ali, nije još bio daleko odmakao ni od Aldama, a jedna četa Santa Sorina logorovala je u neposrednoj blizini. Jedan sat kasnije svi njegovi planovi su pali u vodu.

Ispred njih se iznenada pojavi vojnička patrola. Kao da su iz zemlje iznikli odjednom se stvoriše pred njima. Ipak, Zapadnjak ih je primetio ranije i poterao konje kroz gusto žbunje u šumu, koja se nalazila nedaleko.

Bila su to četiri jahača koji su hitali niz blagi nagih brega sa severa i jahali prema jugu.

Zapadnjak podiže „vinčesterku“ i uperi cev đavolski opasno u grudi Čarlija Vitmena.

— Samo jedna glasna reč, odmah pucam! — zapreti on.

Na rastojanju od oko trideset jardi galopirali su vojnici Santa Sorina pored ivice šume, ali srećom nisu primetili tragove koje je za sobom ostavio Zapadnjak. Ali, on se tome nije mogao radovati. Još dok su njih četvorica galopirali pored šume, primetio je Šejn na obronku prema jugu nove jahače.

Zapadnjak opsova i potera konje dublje u šumu. Međutim, neka visoka stena oko stotinu stopa isprečila se pred njim.

Još dok se on neodlučno okretao i razmišljao kuda da krene ispred šume grmnuše pucnji. Četvorica vojnika jahali su u galopu i zastali baš tamo gde je Zapadnjak kroz žbunje krenuo u šumu.

Pola minuta kasnije počeo je lov na čoveka.

Da bi imao bilo kakve izgleda za spas, Zapadnjak se morao osloboditi tereta koji mu je ležao na vratu. Spustio je plavušu iz sedla, izvadio nož i odsekao Karingtonu kanap kojim su mu noge bile vezane ispod konja. Ovaj je shvatio o čemu se radi i odmah skliznuo na zemlju.

Zapadnjak kriknu i obode konje. U galopu je pojurio duž ivice stene prema jugu, prema onim vojnicima koji su još silazili niz breg, i koji nisu mogli da shvate šta treba da znači pucanj koji je ispalila patrola.

U pitanju je bio čitav eskadron, kako je Šejn mogao da oceni kad je sa Čarlijem Vitmenom pored stene izjahao iz šume. Vojska je zastala. Tamo u dolini jedan od četiri jahača jurio je pored šume i pucao iz pištolja.

Zapadnjak skrete iza stene. Uniforma Čarli Vitmena, ma kako da je bila prljava otkrila je vojničnu eskadrona o kome se radi. Šejn je uspeo da primeti još to kako oficir koji se nalazio na čelu kolone daje znak sabljom i potera svog konja. Žbunje mu je zaklonilo vidik.

Ispred Zapadnjaka se spuštala zemlja. Između visokih stena prošao je do nekog malog brdskog sedla. Baš kad je počeo da se spušta primetio je između stena eskadron. Vojnici su jahali disciplinovano u dva reda. Ali, odmah zatim predoše u trk i najbrži konji izbiše napred.

Zapadnjak potera konje napred. Čarli Vitmen je bio dobro prodrman. Ali, u njegovom pogledu bilo je samopouzdanja i sigurnosti u svoju pobeđu, kadgod bi ga Zapadnjak pogledao sa strane.

Praštali su pucnji. Ali, bilo je jasno da vojnici pucaju u vazduh.

Šejn je galopirao brdskim sedlom. Naišao je na gomilu stena i sakrio se od pogleda jahača koji su ga gonili. Zapadnjak je jahao celu noć, a konji su morali da nose dvostruki te-

ret. Bilo mu je jasno da neće moći izdržati trku sa odmornim konjima vojnika Santa Sorina.

Stavio je noge u uzengije i okrenuo konje. Prišao je steni i sjahao. Oslobodio je Čarlija Vitmena veza i pomogao mu da siđe s konja. Gurao ga je uz strme stene sve dok nisu došli do jedne zaravni. Trčali su i dahtali od umora. Žbunje ih je štitilo od pogleda vojnika.

Ubrzo konji vojnika stadoše pored dva mrkova na kojima su do malopre jahali Zapadnjak i Čarli Vitmen.

Čuli su se uzvici i psovke. Vojnici su počeli da se penju. Samo tridesetak stopa iznad njih nalazila se druga zaravan.

Pucnji su odjekivali. Sada su vojnici mogli da ih vide. Skoro pola eskadrona je već bilo pored stene. Vojnici su se penjali uz obronak i pri tom pucali nasumce.

Umorni i oznojeni Zapadnjak i Čarli Vitmen stigli su do druge terase. Šejn je pomogao slablašnom čoveku da se prebaci preko grebena i povukao ga u zaklon.

Zapadnjak je imao na nišanu sve one koji su se približavali. Otvorio je vatru i vojnici pobegoše u zaklon. Zgrabio je Čarlija Vitmena i potrčao s njim dalje. Teško dišući i stenjući trčao je on poslušno pored visokog čoveka, koji je povremeno morao da ga uhvati za ramena i nosi preko visokog kamenja koje im se isprečilo na putu.

Stena je sada oštro skretala prema zapadu, a zaravan se pretvarala blagom u uski kanjon koji je bio sve strmiji i strmiji. Bio je obrastao žbunjem. Zapadnjak je morao „vinčesterkom“ da krči put. Grane su ih udarale po licu. Čarli Vitmen je bio na izmaku snage. Ali, Zapadnjak ga je nemilosrdno vukao napred. Nije dozvolio da suvonjavi general padne i ostane tu da leži.

U gustom žbunju Šejn je izgubio pregled i morao je ponovo da se vrati prema steni i promeni pravac kretanja. Otkrio je jedan otvor kroz koji su prošli i ušli u neku kotlinu.

Žbunje i drveće prekrivali su zemlju koju je potok delio na dva dela. Zapadnjak potrča sa Čarlijem Vitmenom do kraja zaravni i počeo da se spušta niz obronak u kotlinu. Ovde će svakako imati više šanse da se spase. Čarli Vitmen je bio tako umoran da je stalno posrtao i Zapadnjak mu je pomogao da se održi na nogama. Najzad je ipak morao da ga stavi preko ramena i poneo ga niz obronak. Bujna vegetacija je bilo idealno mesto da se sakriju, ali Zapadnjak isto tako nije imao dobar pregled šta se iza žbunja i drveća dešava.

Ispod jednog visokog drveta spustio je Čarlija Vitmena u travu, naslonio se na stablo drveta i skinuo šešir. Dahćući je gledao u daljinu.

Nije video nijednog gonioca na horizontu. Tek tada mu je palo na pamet da nikog više nije ni čuo.

Iscerio se s olakšanjem i obrisao rukavom jakne znoj sa čela. Čarli Vitmen je ležao pored njega kao mrtav čovek.

Zapadnjak ga gurnu nogom.

— Ustaj! — naredi on. — Moramo dalje!

Čarli Vitmen otvori oči i pogleda u Zapadnjaka. Odmahnuo je glavom.

— Ne mogu više — reče on tiho. — Ostavi me ovde da ležim.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Pa da te pronađu ona kopilad! Ne!

Šejn se još jednom okrenuo na sve strane. Sagnuo se uhvatio slabašnog čoveka i prebacio ga preko svog ramena. Krenuo je dalje.

Jedan sat kasnije bio je već s druge strane brda. Do zalaska sunca nije bilo daleko i imao je dobre izgleda da tokom noći umakne gonocijama. Spustio je Čarlija Vitmena sa svog ramena na zemlju. Slabašni čovek se okrete na drugu stranu i protrese glavu.

— Ništa se više ne čuje — isceri se Zapadnjak. — Najzad smo ih se oslobodili.

— Znaš li gde se nalazimo, Šejne? — upita Čarli Vitmen, trljajući oči.

— Da, znam. Ovaj predeo mi je poznat.

— Hoćeš li pešice da ideš do granice?

Zapadnjak se osmehnu.

— Nije loša ideja — mrmljao je on. Ali, to bi trajalo jako dugo. Nemoj ti mučiti svoju glavu takvim mislima. Tu sam ja i već sledećom prilikom, koja se ukaže, nabaviću dva konja.

Slabašni čovek je ćutao. Bio je ogorčen.

Zapadnjak ga još jednom gurnu.

— Idemo još malo! — viknu on.

XII

Karmen de la Kosta koja se, u stvari, zvala Krista Vitmen izašla je na balkon velike zgrade i pogledala dole na ulicu. Jedan glasnik približavao se iz sela galopirajući. Ubrzo je bio ispod balkona. Odmah se vratila natrag u prostoriju u kojoj je pukovnik Činčila smestio svoj štab. On je stajao sa još četiri oficira pored stola sa raširenom kartom na kojoj je njegov adutant ucrtao sva mesta gde se nalaze čete i kuda se kreću. Crvenim mastilom bilo je ucrtano kuda se dosad kretao Šejn. Već dva dana znaju oni gde se nalazi Santa Sorino sa otmičarem Šejnom. Još uvek su obojica pešice gacali kroz jednu oblast koja je jako nepregledna i divlja, tako da je svakog trenutka pretila opasnost da ga izgube iz vida.

Vrata se otvoriše. Jedan ordonans saopšti vest. Pukovnik prenese ono što je čuo svom adutantu koji je odmah uzeo crvenu olovku i ucrtao liniju.

— Senjorita Šejn se sa generalom još uvek nalazi u Siera Gvadalupi — obrati se pukovnik lepoj plavoj ženi. Pre ili posle izgleda da će njegov krajnji cilj biti Bahan.

— Mislim da je najvažnije, da se taj čovek oseća sigurnim, pukovniče — reče ona oštro. — Naredite ponovo trupama da se izviđači i patrole čuvaju njegovog pogleda.

— To je već naređeno, senjorita.

— Ponovite naređenja! — ciknu on razdraženo.

— Svakako, senjorita — mrmljao je pukovnik sebi u bradu, a zatim se obratio adutantu.

— Napišite naređenje kapetane, i pobrinite se da ono što pre ode!

Kapetan se nakloni dvaput jedno za drugim. Jedan naklon je bio upućen pukovniku, a drugi senjoriti Karmen de la Kosta, koja je blago klimnula glavom. Zatim je brzo izašla iz sobe.

— Koliko mi sada imamo vojnika u Bahanu, pukovniče? — htela je da zna senjorita.

— Dve čete pešadije, senjorita — odvrati pukovnik učtivo. — Jedan eskadron je na maršu i uskoro bi trebalo da stignu. Onda tamo imamo sto pedeset ljudi.

— Ko je tamo komandant?

— Kapetan Esteban, jedan jako pouzdan i sposoban oficir, senjorita.

— Selo mora biti opkoljeno! — odbrusi ona vatreno. — A, taj nitkov Šejn ne sme primetiti nijednog vojnika. Tek kad uđe u selo obruč treba da se zatvori.

— Sve je tako naređeno, senjorita! — reče pukovnik i nakašlja se. — Ali, da li mogu da vas upozorim na to da su kapetanu Estebanu vezane ruke ako Šejn preti da će oduzeti život generalu. Na taj način on se može probiti kroz obruč od hiljadu vojnika.

Karmen de la Kosta je nervozno grizla usnu i pogledala kartu. Mada nije umela da je čita i neke znake nije razumela, udubila se i nekoliko trenutaka gledala tamo gde je krivudala crvena crta.

— Kada će Zapadnjak stići u Bahan? — upita ona.

Pukovnik je slegao ramenima.

— Sutra ili prekosutra.

Pokazao je rukom na kartu.

— Taj nitkov je odabrao đavolski težak put — nastavio je general zamišljeno. — Ali, to nam pruža priliku da se dobro pripremimo. Ja bih predložio da mi pošaljemo nekoliko probanih momaka u Bahan. Neka se preobuku u peone, i čim im se ukaže povoljna prilika neka likvidiraju Šejna.

— Mislim da to nije potrebno — odgovori plava senjorita i pogleda kroz prozor.

Čuo se topot kopita. Bilo ih je više, sigurno. Izašla je na balkon.

Bio je to Karington sa svojim vojnicima. On je komandovao specijalnom jedinicom koja se uglavnom sastojala od bivših američkih revolveraša. Kad je ugledala dvadeset jahača i u sredini zarobljene bandoleroze, okrenula se nazad i nestala sa balkona. Utrčala je u sobu.

— Karington se vratio, pukovniče! — uzviknu ona uzbuđeno.

Potrčala je niz stepenice i projurila kroz velika vrata na polje.

Zarobljeni bandolerosi bili su Peskado, Rinaldo, Ruiz i Huan. Oni isti koji su ostali u pećini da opljačkaju blago. Njena je ideja bila da uputi vojnike koji će savladati bandoleroze.

Karington se iscerio kad je ugledao plavu ženu kako izlazi iz zgrade. Odvojio se od vojnika i odjahao do nje. Sjahao je brzo.

— Senjorita! — uzviknu on. Skinuo je šešir i poljubio joj ruku.

Pogledala je preko njegovog ramena četvoricu preplašenih bandolerosa. Prepoznali su je, a i ona njih.

— Vaš ugled kod mene raste, Karingtone — reče ona osmehnuvši se. — Već sam se bojala da nećete stići na vreme sa svojim ljudima. Sva sreća što ti nitkovi nisu odmaglili.

— Otkrili smo basnoslovno bogatstvo, sve samo zlato — objasni Karington. — Ovi nitkovi su upravo hteli da ga odnesu.

— Zlato? — upita ona zbunjeno.

Karington potvrdno klimnu glavom.

— Zlato ogromne vrednosti — reče on polako. — Sada mi je jasno šta je Zapadnjak njima pokazao i zašto je te kućkine sinove stalno držao na uzici.

Jedinica je projahala kroz veliku kapiju.

Plava senjorita je pogledala zarobljene bandoleroze.

— Odmah te nitkove stavite pored zida! — naredi ona. — Uzmite najbolje strelce koji će za dlaku pucati pored njihovih glava. Prethodno im vežite oči maramama. Pošto ih tako ostavite izvesno vreme, dovedite mi Peskada i Huana. Drugu dvojicu zatvorite u podrum.

— Senjorita! — viknu Karington. Stavio je šešir na glavu, pozdravio je i odjahao do kapije.

Okrenula se. Prošla je kroz kuću i ušla u park.

Karington je naredio da vežu četvoricu bandolerosa za stubove. Osam njegovih momaka stalo je ispred njih spremni svakog trenutka da potegnu revolvere.

Četvorica bandolerosa su drhtali od straha, a onaj najstariji je počeo da plače. Karington je svakom od njih vezao oči. Radio je to polako.

Pucnji prasnuše.

Peskado kriknu. Ali, iznenada je uplašeno mahnuo glavom kad je osetio da ga zrno nije pogodilo.

Karmen de la Kosta uputila se u svoje prestorije. Dva-desetak minuta kasnije začulo se kucanje na njenim vratima. Bio je to Karington.

Otvorio je vrata, sklonio se u stranu i pored njega prođoše Peskado i Huan.

Karmen de la Kosta je posmatrala čas jednog, čas drugog bandolerosa.

— Tebi je poznato da se vaš život iskomplikovao, Peskado? — upita ona ljutito.

— Milost, senjorita! — kreštac je bandoleros.

— Milost, to je ona reč koju ti i tvoj prijatelj Šejn niste znali! — ciknu ona.

Peskado odmahnu glavom.

— Šejn nije bio moj prijatelj nikada — odvrati on.

— Cuti! — ciknu ona i pogleda Huana.

— Je li Šejn bio tvoj prijatelj? — upita ga.

— Ne, nije senjorita! — odgovori Huan, čovek snažne građe i širokih ramena.

— Moći ćeš da otkupiš svoj život, Peskado — reče ona i pogleda bandolerosa pravo u oči.

Peskado kleče pred plavom senjoritom.

— Ustani! — naredi ona. — Šejn još uvek ima u svojim rukama generala. Nijedan naš čovek ne može da mu se približi, jer postoji opasnost da će to kopile upucati generala. Hladnokrvno i bez ikakvog obzira. Ali, ti si njegov prijatelj.

— Nisam, senjorita! — odmahnu Peskado glavom.

— Ali, Šejn misli da si ti njegov prijatelj — reče ona, osmehnuvši se zagonetno. — On se zajedno sa generalom nalazi na putu prema Bahanu. Ti ćeš sad odmah zajedno sa Huanom odjahati u Bahanan i tamo ćete sačekati Šejna. Reći ćete da ste pobeegli Karingtonovim vojnicima i da želite sa Šejnom da bežite dalje. To što ste natrapali na njega je čista slučajnost. Sigurna sam da će vam Šejn poverovati, jer će mu biti drago što više nije sam. Iskoristićete prvu priliku i pucajte mu u leđa. Jasno?

Peskadove oči su pravile krugove.

— Niko te ne primorava da to učiniš, Peskado! — mrmjerala je ona. — Ali time ćeš sebi i tvom drugaru spasiti život.

Peskado potvrdno klimnu glavom.

— Da, senjorita! — povika on.

— Kad generala vratimo vi ćete istog trenutka biti slobodni i moći ćete da odete po zlato koje ste hteli da odnesete iz pećine. Eto, tako! — osmehnu se plava senjorita.

U Peskadovim očima sevnula je vatra.

— Smaknućemo Šejna, senjorita! — reče Huan odlučno. — Evo kunem se da će biti tako.

— Ne, nemojte da se kunete — reče ona. — Ako me prevarite, onda ću narediti da Ruizu i Rinaldu odrube glave, a ta ista sudbina čeka i vas, ako vas ponovo uhvatimo.

— Možete se pouzdati u nas, senjorita! — kreštao je Peskado.

— BAHAN su opkolile naše trupe — objasni im ona. — Vi ćete ući u to mesto, isto kao i Šejn, ali nećete moći da odete iz njega dok ja to ne naredim.

— Senjorita. . . — mucao je Peskado.

— Izlazite napolje! — naredi ona i vojnici izvedoše bandoleroze iz sobe.

— Ne bih želela da se odreknem vaših usluga, Karingtone — obrati se plavuša revolverašu. — Odjahaćemo do Bahana. Idem i ja.

— Na vašem sam raspolaganju, senjorita! — reče Karington naklonivši se.

— Hvala vam, Karingtone! Znala sam da mogu da se pouzdam u vas. Čim general bude slobodan moći ćete sa svojim vojnicima da odjašete i uzmete to zlato. Kažite to i vašim momcima.

— Senjorita! — pozdravi Karington i izađe iz sobe.

Karmen de la Kosta pređe u susednu prostoriju. Brzo se presvukla.

Crni šešir na plavoj kosi, bela bluza, žaket i pantalone, čizme, a uz to i elegantni pojas oko vitkog struka iz koga je virila drška revolvera, sve je stajalo kao saliveno s njenom zanosnom figurom. Uputila se u sobu gde se pukovnik Činčila još uvek savetovao sa svojim oficirima.

— Cela jedna četa nalazi se na maršu prema Bahanu — obavesti je on kad je ušla u prostoriju. — Dobio sam i obaveštenje da je major Raul sa svojim eskadronom napustio logor i uputio se prema jugu.

Posmatrao je s divljenjem.

— Ja ću odjahati sa kapetanom Karingtonom u Bahan — objasni ona zabezeknutim oficirima. — Karington je uhvatio te nitkove sa kojima je Šejn sve vreme jahao preko brda i dolina ovde u Meksiku.

U nekoliko rečenica objasnila je kratko pukovniku svoj plan. Zatim ih je pozdravila i brzo se okrenula. Oficiri pozdraviše i ispratiše je pogledima.

XIII

Malo selo nalazilo se ispred njih. Od zelenih uniformi Santa Sorina nije ovde bilo ni traga ni glasa. Čarli Vitmen je po-

tišteno uperio svoj pogled tamo gde je Zapadnjak pokušavao da raspozna ma i najmanju sitnicu.

Sunce je već bilo zašlo i Šejn je čekao da noć svojim krilima obaviše selo, pa tek onda da se krene.

Erdsko selo nalazilo se na suprotnom obronku. Kuće su bile zbijene jedna uz drugu. Koze su pasle na livadi ispresecanoj kamenjem koja se nalazila iza kuće.

Ispred jedne šupe stajali su konji i mazge. Zapadnjak je to dobro uočio.

Mrak je već bio pokrio sve unaokolo kad su se Zapadnjak i Čarli Vitmen uputili prema selu. Išli su putem koji je vodio kroz vinograde.

U tom malom gnezdu nalazila se i jedna krčma. Zapadnjak je bio gladan. A, rado bi popio i čašu vina. Već dva dana jeli su korenje biljaka i neosoljeno meso. Zaželeo se ovčijeg buta.

Ali, uniforma Čarli Vitmena, bez obzira koliko je bila isprlja i pocepana, bila je suviše upadljiva. Zapadnjak je već skinuo epolete i zlatne trake s nje. Uprkos svemu general je ličio na nekog šarenog detlića s kojim se nije smeo*usuditi da se pojavi među ljude, a da ne izazove sumnju.

Prešli su preko potoka i stigli do prvih kuća. Bile su osvetljene, a na ulicama su se fenjeri njihali pod udarom vetra.

Imanje, kome je pripadala šupa, ispred koje su videli konje i mazge, izgleda da je pripadalo nekoj firmi koja se bavila prevozom robe. U dvorištu je goreo fenjer. Više ljudi tovarilo je robu u teretna kola. Jedan od njih izađe iz kuće i donese vina. Radili su brzo. Verovatno će već zorom kola da krenu.

Trajalo je skoro čitav jedan sat dok ljudi nisu završili posao i pokrili tovar platnom. Zatim su ušli u kuću.

Konji i mazge nalazili su se u jednom malom koralu. Zapadnjak i Čarli Vitmen preskočiše plot i krenuše prema koralu. Kapija se nalazila baš pored kuće.

Zapadnjak je brzo otvorio. Kad su ušli isto tako brzo zatvori za sobom. Iznenada se vrata na kući otvoriše i pojavi se neka žena sa fenjerom u ruci. Zapadnjak i Čarli Vitmen bili su potpuno osvetljeni.

— Dobro veče! — reče Šejn na španskom. — Da li je gazda tu?

— Vi ste stranci?

— Da, senjora! — odgovori Zapadnjak. — Šalje nas krčmar. Reče nam da kod vas možemo da kupimo konje.

Frišla je bliže i podigla fenjer. Zapadnjak je jedino mogao da primeti da je mlada.

— Gazda? — upita ona ironično. — U kojoj krčmi ste se vi to raspitivali? Niste valjda u ovoj našoj u selu? Nema gazde, ovde je gazdarica, a to sam ja. Ne dozvoljavam da neko od mene krađe.

Pogledala je Čarlija Vitmena od glave do pete.

— Kakav si ti to čovek, hej? — upita ona. — Da li su vojnici vas tražili ovde?

— Da, nas traže — odgovori Zapadnjak.

— Vojnici Santa Sorina? — upita ona osmehnuvši se. — Šta li ste to mogli uraditi da taj krvožedni pasji sin šalje vojsku da vas progoni? Videla sam više od sto vojnika. Neki idu pešice, a neki su na konjima.

— Vi ne volite Santa Sorina? — upita Zapadnjak.

— Nikakvo čudo, ali izgleda da i vi tako mislite!

— Isto tako mislim kao i vi.

Osvetlila je Čarli Vitmena ponovo.

— Je li ovo neki oficir? — upita ona. — Meni se čini da ste vi izdali Santa Sorina i uhvatili magiu.

— Da li su vojnici još uvek tu u selu? — raspitivao se Zapadnjak.

— Ti si Amerikanac, zar ne?

— Da, senjora!

— Ne govori stalno senjora, ja sam senjorita. Eno, tamo gore su se ulogorili na bregovima unaokolo. Eto, tamo i tamo i ovde — reče ona pokazujući rukom u tamnu noć. — Uđite u kuću, ako vas traže. Ili, možda hoćete po mraku da odaberete konje? Ja imam konje, ali ne za prodaju. Možete uzeti mazge. Da li ste već dugo u bekstvu?

— Čitave dve nedelje — odgovori Zapadnjak.

Spustila je fenjer i pogledala njihova lica.

— Onda mora da ste gladni. Hajdete unutra! — naredi ona.

Ugasila je fenjer i krenula napred. Zapadnjak uhvati Vitmena za ruku kako mu ne bi pobegao u mraku.

U kući nije bilo nikoga. Izgleda da je ta mlada žena sama, pomisli Zapadnjak. Odmerio je od glave do pete. Vitka, visoka, crna kosa vezana na potiljku.

— A, gde su oni ljudi koji su malopre bili ovde? — upita Zapadnjak pošto je zatvorio vrata za sobom.

— Zato se i niste usudili da uđete, zar ne? — upita ona smejući se. — Sedite! — reče ona i pokaza rukom sto. — Trebalo je samo da kažete da bežite od vojnika Santa Sorina i svako bi vam u Bahanu pomogao da se sakrijete.

Sejn povuče Čarlija Vitmena na klupu i sede pored njega. Pušku je stavio na jednu stolicu.

— Nisam znao da ljudi ne vole Santa Sorina — reče Zapadnjak vrteći glavom

— Njegovi vojnici pljačkaju i krađu, a uz to još uzimaju od svih porez za njega. Ko bi onda mogao voleti to kopile?

Otišla je u ostavu.

— Ti si jedan iako dobar pasji sin — šaputao je Zapadnjak. — Kad bih odao ko si, ona bi sigurno uzbunila celo selo i ljudi bi ti zavrnuili šiju.

Lice Čarlija Vitmena se smrači, kao nebo pred oluju.

— Ne brini — hrabrio ga je Šejn. — Držaću jezik za zube. A, uostalom, zato me i plaćaju oni u Vašingtonu i ne želim nikako da te izgubim.

Senjorita se vratila i uputila se prema šporetu. Još jednom je pogledala vatru i zatim u jednom tiganju napravila kajganu. Isekla je slaninu i nalila vina.

— Želite li preko granice? — upita ona.

— Da — odgovori Zapadnjak. — Video sam da ste natovarili kola. Da li možda ujutru nekud kreću?

— Jeste — odgovori ona predusretljivo. — Možda želite da se sakrijete u kolima? Možete, ima još toliko mesta. A Kalipso, koji vozi kola tamo preko, pouzdan je i veran momak.

Radila je brzo i spretno i večera je bila začas gotova. Isto tako im je brzo postavila sto.

— Jedite i pijte vina! — reče ona osmehnuvši se. — Izgledate kao izgladneli vukovi, koji nedeljama nisu ništa jeli.

Ljudi su jeli dok je ona prala sudove i raspremala. U međuvremenu im je stalno punila čaše. Kad je i sama sela za sto da popije čašu vina Čarli Vitmen je već bio zaspao. Sedeo je na klupi pored zida i hrkao.

— Tvoj prijatelj spava — reče ona i odmah ustade. — Hajde, odnećemo ga u sobu.

— Neka on ostane ovde — reče Šejn.

— Zašto? Pa tamo može mirno da spava.

— Moram da pazim da ne odmagli — objasni Zapadnjak. Sela je ponovo za sto i zabezeknuto posmatrala čoveka koji je hrkao na klupi.

— Nije sve u najboljem redu sa njegovom glavom — tvrdio je Zapadnjak. — On hoće da pobegne i ubije Santa Sorina. Kao da na ovom svetu ne postoji ništa drugo samo to što je on naumio.

Ona je mahala glavom.

— Jadnik, mora da je mnogo propatio.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Mogli bismo da zaključamo sobu — predloži ona.

— Ali, on je nezgodan, skočiće kroz prozor.

Ona ustade.

— Hajde, nosimo ga. Soba nema prozor. Zaključaćemo vrata.

Zapadnjak ustade i uhvati Čarlija Vitmena u svoje ruke i ponese ga. Ona mu je držala vrata. Šejn ga je položio na krevet i senjorita ga je pokrila.

— San će ga okrepiti — reče ona. — Kalipso će doći rano.

— Da li možemo biti sigurni da vojnici neće kontrolisati kola? — upita Zapadnjak dok je ona zaključavala vrata.

— Razgovaraćemo sa Kalipsom, on sigurno zna — reče ona, pružajući mu ključ.

Seli su ponovo za sto.

— Kako to da ti nisi umoran? — upita ona. — Ti si izgleda snažan momak.

Osmehnula se i ispružila ruku napred. Dodirnula je njegovu desnicu.

— Kako se zoveš? — upita ona.

— Šejn!

— Ja sam Maribel. Moj otac je umro pre godinu dana i ja sam morala da preuzmem posao oko prevoza. Mislím da je mnogo bolje da sam bila muškarac.

— Ali, zašto, zaboga? — smejao se Zapadnjak.

— Zašto?

— Bila bi šteta.

Pogledala je pravo u njegove oči.

— Misliš? — upita ona.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

Nasula je vino i nazdravili su. Ispili su čaše.

— Da li stvarno morate sutra da krenete? Ovde vas niko neće tražiti, a vašem drugu će i te kako prijeti jedan dan od-mora. Tako je slab i iscrpljen.

— Taj će podneti sve ne brini!

Stavila je svoje ruke preko njegovih.

— Nije mi stalo do njega — reče ona zamišljeno. — Mis-lila sam na samu sebe. Retko kad ovde imam društvo.

— Videćemo šta Kalipso kaže — reče Zapadnjak osmeh-nuvši se.

Primakla mu se bliže. Njen topli dah Zapadnjak oseti na svom licu. Privukao je sebi i poljubio je.

— Izgleda da vojnici kontrolišu sva kola — reče ona posle izvesnog vremena.

— I ja imam takav osećaj — odvrati Zapadnjak i zagrlí je.

— Sreća što je tvoj drugar bio tako umoran — kaputala je ona. Obavila je ruke oko njegovog vrata. — Možeš li i mene da poneseš?

— Pokušaću — reče Zapadnjak vatreno.

Uzeo je u svoje naručie i podigao uvis. Privila se uz njega i pokazala rukom prema sobi kuda treba da je nosi. Čudio se kako je tako lagana. A možda se i njemu povratila snaga! Ovako sladak teret mogao bi da nosi i jednom rukom, sigurno.

XIV

Zapadnjak se iznenada probudio. Za trenutak nije znao gde se nalazi. Protrljao je oči. Neka kola su polako krenula iz dvorišta. Škripa teških točkova čula se u kući. Pipnuo je pored sebe. Mesto u krevetu bilo je prazno.

Ali, Maribel je već dotrčala. Na sebi je imala kućnu haljinu koju je brzo skinula i bacila je na stolicu pored vrata.

— Selo je opkoljeno — reče ona dok se pripijala uz njega u krevetu. — Kalipso misli da bi bilo jako opasno da ti i tvoj drugar krenete iz Bahana. Trupe Santa Sorina kontrolišu sve puteve i nikoga živog ne propuštaju, a da prethodno ne provere ko je on

Ohavila je svoje ruke oko njegovog vrata.

— Dakle ostaćeš kod mene!

— Da li moj drugar još uvek spava? — upita on podigavši obrve.

— Dubokim snom i hrče kao testera.

Pripila se još više uz njega.

U tom trenutku začu se neki neobičan zvuk. Maribel uplašeno skoči i pogleda u Zapadnjaka.

Šejn opsova. Skočio je iz kreveta i brzo obukao pantalone i obuio čizme. Potrčao je prema sobi gde se nalazio Čarli Vitmen. Otključao je vrata.

Čarli Vitmen je pokušavao jednim svećnjakom da probije drveni zid. Šejn ga zgrabi besno za jaknu i zavitla ga prema krevetu. Teški svećnjak pade na pod. Maribel se pojavi na vratima u kućnoj haljini.

Čarli Vitmen je zbunjeno gledao čas u devojkicu, čas u Šejna. Maribel mu priđe i stavi ruku na njegovo rame.

— Smiri se, čoveče — reče ona blago. — Ovde vas niko neće pronaći. Vojnici se nalaze tamo gore na brdima koja okružuju selo. Sigurno je da više neće dolaziti ponovo u selo. Jesi li dobro spavao? Odmah ću ja skuvati kafu.

Udaljila se i Čarli Vitmen se uspravi. Zapadnjak više nije bio tako ljut kad je ugledao tog jadnog čoveka pred sobom.

Kako je mogao dobiti takav izveštaj iz Sedme brigade u kome se tvrdi da je to čovek koji je naneo toliko zla.

— Najpre veliki krvoločni pas koji gazi preko leševa, a sada tako mali i jadan! — reče Zapadnjak odmahujući glavom. Zar si stvarno pomislio da ćeš tako lako da umakneš? Kad-tad doći će krčmar s računom koji treba da se plati.

— Nismo još prešli Rio Grande. Šejne! — viknu Čarli Vitmen škrgućući zubima. — Pričekaj. kopile! Videćeš ti svoga boga!

— Prestani da izigravaš divljeg mačka, jer ću te tresnuti tako da ćeš sve zvezde izbrojati.

— Narediću da te raščereče, kao petla — vikao je Vitmen.

— Oda je meni jasno po kakvom ću cveću gaziti, ako dignem ruke od tebe. Ali, sada zaveži i da više nisi pisnuo, jer će ti njuška biti razbijena i nikad više nećeš moći da pričaš gluposti. Hajde sada kreni za mnom. Ponašaj se uljudno prema senjoriti, jer ona te smatra pristojnim čovekom. A šta ona misli o Santa Sorinu, to si čuo sinoć.

Čarli Vitmen ustade.

— Mi se ovde nalazimo u Bahanu, Šejne, a to je tvoja poslednja stanica. Poznajem ja dobro svoju sestru. Prevrnuće ona i nebo i zemlju samo da me pronade.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Nebo neće, to znam — reče on otegnuto. — Sasvim sigurno. Možda samo pakao. Ali, kad smo kod toga, ne zaboravi da je đavo moj brat. Dakle, čuvaj se!

Ušli su u kuhinju i seli za sto. Maribel je već spremala kafu. Miris se osećao u celoj kući.

XV

Karington izađe iz šatora. Navio je sat i pogledao prema selu.

Belfort je stajao na ivici šume. Bio je na straži. S puškom u rukama prišao je Karingtonu.

— Jedna natovarena kola napustila su pre jedan sat selo — obavesti on. — Vojnici su prekontrolisali sve. Jedan mladić sa sedam koza sišao je do potoka. Ništa se drugo nije dogodilo.

Karington je uporno gledao unakolo.

— Zar i ti ne veruješ da je Šejn ušao u Bajan? — upita Belfort. — Kladim se da je taj kućkin sin iskoristio mrak i provukao se pored nas. Već smo se uverili koliko je lukav.

— Neka te neko smeni na straži, a ti osedlaj dva konja! — naredi Karington.

Belfort je začuđeno buljio u njega.

— Hoćeš u selo? — upita on. — Zar misliš da ćemo tog lupeža sresti na ulici?

Karington ga odmeri ledenim pogledom.

— A, zar ti nisi hteo da se kladiš da je on tamo?

Belfort se okrete i udalji se bez ijedne reči. Ispred šatora je pozvao smenu. Zatim se uputio prema mestu gde su se nalazili konji. Karington je pošao za njim i pomogao mu da osedlaju

konje. Taman kad su hteli da uzjašu prišla im je Karmen de la Kosta.

— Karingtone, kuda jašete? — upita ona.

— Hteo sam da vidim gde se nalaze Peskado i Huan — odgovori Karington. Prišao joj je, skinuo šešir i pozdravio je poljubivši joj ruku.

— A, ako vas Šejn otkrije? — upita ona prekorno. — Peskado sigurno nije imao priliku da ga vidi.

— Ne mogu da se otrgnem osećaju da mi ovde uzalud gubimo vreme — objasni Karington, namrštivši se. — Šejn je možda po mraku ušao u selo, uzeo konje i sad već jaše prema Gvadalupi.

— To bismo mi morali znati. Nije moguće tako nešto.

— One ćete sa suprotne strane dozvolile su da im vatra gori celu noć! — psovao je Karington. — Takav jedan pasji sin, kao što je Šejn, sigurno je to primetio i kreće se još opreznije.

— Ludaci! Zašto nisi poslao nekog tamo da ih opomene?

— Belfort je bio tamo. Oficiri su pili.

Ona besno cupnu nogom.

— Udešiću ja njih! — ciknu plavuša.

— Možda i treba nešto preduzeti kako bi se održala disciplina, senjorita.

Belfort dotrča do njih.

— Dolazi Peskado! — uzviknu on.

Uzvik je zbunio vojnike. Karingtonovi ljudi izadoše iz šatora. Svi su napregnuto gledali u jahača koji je u galopu jurio iz sela kroz dolinu ovamo gore.

Peskado još jednom potera konja brže, zatim povuče uzde i zaustavi se ispred plave Karmen de la Kosta.

— Od Šejna nema ni traga ni glasa! — izvestio je on. Skliznuo je iz sedla. — Nema ga nigde u selu. Niko ga nije video. Pitali smo sve ljude.

Zavladala je tišina. Karmen de la Kosta je slegla ramenima. Gledala je upitno u Karingtona. Ali, ni revolveraš nije imao nikakvih predloga.

Posle izvesnog vremena senjorita obori pogled.

— Jahaćemo za Gvadalupu — reče ona najzad. — Karingtone, šaljite izviđače napred i uputite glasnika kapetanu Estebanu. Neka napusti ovo mesto i krene prema Gvadalupi. Moraju da jašu što brže.

Karington je pozdravio i ponovio naredbu. Dao je znak svojim ljudima koji su pošli za njim u šator.

Karmen de la Kosta pogleda Peskada i osmehnu se.

— Ti i Huan ćete takođe jahati s nama za Gvadalupu. Potrudite se da stignete Šejna. Sigurno je krenuo tim putem.

Peskado uzjaha, obode konja i potera prema Bahamu.

Seniorita uzdahnu.

XVI

Zapadnjak zagrl i Maribel i poljubi je. Već tri dana zadržao se on u njenoj kući i sada mu je donela vest da su vojnici Santa Sorina otišli.

— Ne saopštavam ti to s voljom, ali znam da moraš sa svojim amigom dalje — reče ona uzdahnuvši.

Ruku pod ruku ušli su u sobu gde je Čarli Vitmen sedeo za stolom. Na sebi je imao tamno odelo koje mu je dala Maribel. Nekada ga je nosio njen otac. Seli su pored njega.

— Možete da krenete dalje, Čarli — reče ona. — Vojnici su otišli. Daću vam dve mazge. Ali, sutra rano ujutru jedna kola za Gvadalupu. To je sigurnije, a tamo ćete sigurno naći konje.

Čarli Vitmen i Šejn pogledaše jedan u drugoga.

— Krenućemo kolima — reče Zapadnjak.

Maribel mu sede u krilo i zagrl ga. Mislila je na noć koja je ostala za njima. Za nju i Zapadnjaka dani su bili dugi, ali noći kratke. Ona je bila divna žena, puna strasti, Maribel!

Kako bi samo rado Zapadnjak ostao duže u ovom divnom gnezdu! I, kad se ujutru oprostio od nje i s Vitmenom seo u kola, znao je da nikad neće zaboraviti njene vatrene poljupce i strasne zagrljaje.

Kola su krenula brzo. Maribel je stajala na kapiji i mahala im rukom.

Ubrzo nestadoše u daljini.

Deset časova im je bilo potrebno dok nisu ugledali Gvadalupu pred sobom.

Kočijaš se zvao Filip. Bio je to neki višljasti mladić od oko dvadeset godina.

Švićnuo je bičevima kad su ugledali krovove malog grada obasjane suncem.

Zapadnjak promoli glavu kroz platno.

— Zaustavi, amigo! Mi ovde silazimo.

Filip povuče uzde. Okrenuo se začuđeno natrag.

— Već ovde, Šejne? Zašto, pa od vojnika nema ni traga ni glasa nigde unaokolo.

Međutim, Zapadnjak je ipak sišao. Pomogao je i Čarliju Vitmenu. Zahvalio je mladom Meksikancu koji je ubrzo poterao kola dalje.

Šejn je polako koračao sa Čarlijem Vitmenom pored puta. Gledali su za kolima koja su se brzo udaljavala.

Zapadnjak se odjednom trgao. Sagnuo se i povukao za sobom Čarlija Vitmena. Na putu se pojaviše jahači i zaustaviše kola u kojima su oni pre nekoliko minuta sedeli. Bili su to konjanici u zelenim uniformama.

Šejn uhvati čvrsto Čarli Vitmena za ruku i kroz visoku travu podoše prema šumi. Tu su našli sigurnu zaštitu od pogleda sa puta. Zapadnjak je čekao da padne mrak.

Noc je spustila svo krila. Zapadnjak je oprezno išao s Vitmenom i nazad su ušli u grad. Doduše, general više nije imao svoju smešnu uniformu koja bi ih odala. Niko nije obraćao pažnju na dva čoveka koji su koraćali glavnom ulicom. Pored katedrale, ušli su u jednu krčmu da potraže prenoćište. Ali, iznenada se pred njima pojavi Peskado, kao da je iz zemlje iznikao. Meksikanac je bio još više iznenađen nego oni. Otvorio je nekoliko puta usta, pokušavajući nešto da kaže, ali mu to nije uspeło. Ali, zatim je odjednom potrčao prema Zapadnjaku i zagrlio ga.

— Šejne, amigo mio! — uzviknu on radosno.

— Peskado, hombre! — odvrati Zapadnjak. — Kako si samo dospeo ovamo? Gde su ostali?

Peskado ga je držao čvrsto u svojim rukama.

— Beži, amigo — prošaputa Meksikanac u Zapadnjakovo uho dok su radosno tapšali jedan drugog. — Svi su ovde. Playa senjorita i Karington. Trupe Santa Sorina su svuda unaokolo.

Razdvojili su se. Zapadnjak uhvati Čarlija Vitmena i taman kad je hteo da umakne primetio je da je već kasno. U krčmi su sedeli ljudi obučeni u meksikansku odeću, sa šeširima širokog oboda. Igrali su karte i domino i pili vino. Ali, bar polovina njih nisu bili Meksikanci, već revolveraši Karingtonove specijalne jedinice koji svi skočiše spremni da šćepaju Šejna i Čarlija Vitmena.

Zapadnjak nije više mogao da stigne do vrata. Kao munja brzo cev njegove „vinčesterke” pritisla je Čarlija Vitmena ispod brade i gurnuo ga prema zidu.

— Natrag! — viknu on.

Odjeknuše dva pucnja.

— Izdajice! — dreknu neko.

Peskado i još jedan čovek koji je pored njega stajao za šankom stropoštaše se na zemlju pogođeni kuršumima. Tek sada je Zapadnjak primetio da je onaj drugi čovek Huan.

Karingtonovi ljudi zastadoše. Niko se nije usudio da priđe bliže Zapadnjaku i Vitmenu.

— Oslobodite put prema vratima! — grmnu Zapadnjak. — Brzo! Ili pritiskam obarač.

Trojica se skloniše sa vrata da bi mu omogućili da izađu Zapadnjak i Vitmen. Bezvoljno su krenuli natrag prema svojim stolovima.

Taman kad je Šejn hteo da krene pokretna vrata se s treskom otvoriše kao da ih je oluja zavitlala.

Unutra utrčaše naoružani ljudi sa revolverima u rukama. Na čelu im je bio Karington.

Kad su ugledali Šejna i Čarlija Vitmena naslonjene na zid, ljudi su odjednom stali kao ukopani. Karington spusti revolver.

— Predajte se, Šejne! — viknu Karington oštro. — Nije samo krčma, već je okupiran ceo grad. Naši vojnici su svuda.

— Skloni se u stranu Karingtone i oslobodi mi put! — zah-tevao je Zapadnjak.

— Bacite oružje, Šejne! — viknu Karington. — Poslednji put vas opominjem!

— Čarli! — procedi Zapadnjak kroz zube. — Ovima izgleda više i nije stalo do vašeg života. Upitajte ih da možda nisu našli nekog novog cara!

Nastade komešanje iza Karingtonovih leđa. Ljudi se skloniše u stranu.

U krčmu ulete Karmen de la Kosta. Karington joj oslobodi prolaz ne ispuštajući iz vida Šejna.

Stala je pored Karingtona i osvrnula se unaokolo.

— Izlazite napolje! — naredi ona oštro. — Ispraznite krčmu! Vi se postarajte da niko ne uđe unutra, Karingtone!

Bez žurbe i guranja Karingtonovi ljudi izađoše iz krčme. Na kraju se i on sam udalji.

Ona je sačekala da se vrata zatvore. Okrenula je svoj pogled prema krčmaru koji je zbunjeno čučao iza šanka.

— Gubi se i ti! — viknu ona besno.

Čovek nije čekao da mu se kaže dvaput. Za tren oka se izgubio iza zadnjih vrata.

Karmen de la Kosta stade ispred svoga brata i razvuče svoje usne u letimičan osmeh.

— Kako ti je? — upita ona.

— Uradi već jednom nešto! — kreštao je Vitmen. — Zbogom, imaš tri hiljade ljudi na raspolaganju!

Pogledala je preko svog brata u Zapadnjakovo lice.

— Sve smo prilaze zatvorili — reče ona podrugljivo. — Opoljena je kuća, zatvorena ulica, a oko celog grada nalaze se vojnici. Ni ptica ne može da proleti.

— To mi je već rekao Karington — odvrati Zapadnjak. — Ti si ta koja će mi osloboditi put prema istoku i pobrinuti se da mi se niko ne približava.

Ona obori pogled.

— Siguran si u to? Zašto?

Zapadnjak se cerio.

— Ako upucaš moga brata, onda je to i tvoj kraj.

— Ti ćeš se postarati da do toga ne dođe.

Gledala je za trenutak pravo u njegove oči.

— Našem pokretu potreban je jedan heroj. Ako se desi da umre na vešalima onda on neće biti heroj.

— Krista! — ciknu Čarli Vitmen.

Posmatrala je svoga brata.

— Zar na toliko dugom putu nisi imao prilike da se oslobodiš tog gvođenog zagrljaja? — upita ona s prekorom u glasu.

— Oslonio sam se na tebe, na moju vojsku! — frktao je on. — Mislio sam s pravom! Uostalom, ja sam glavni komandant i vođa pokreta koji će, ako ja umrem, ostati šaka jada i propašće.

— Mislim da si u pravu — upade Zapadnjak u njihovu raspravu. — Ili ste možda našli nekog novog vođu.

Izenada se u njenim rukama stvori revolver koji je uperila u grudi svoga brata.

— Ja ću nastaviti njegovo delo! — ciknu ona.

— Krista! — kriknu Čarli Vitmen uplašeno.

Zapadnjak se osmehnu. Bila je tako blizu da je mogao da joj izbiye revolver iz ruke. Ali, ona u tom trenutku vrati „kolt” odakle ga je i izvadila.

— Šejn mora znati da mi tvoj život ne možemo da štitimo po svaku cenu — objasni ona. — Ne smemo dozvoliti da te odvede preko granice i da te preda Jenkima kao nekog zločinca.

Pogledala je Šejnu pravo u oči.

— Radije ću se postarati o tome da moj brat bude ispraćen na onaj svet uz sve počasti. Uz svečane plotune iz pušaka i kanonadu iz topova.

— I u celom Meksiku zvoniće zvona! — dodade Zapadnjak podrugljivo.

— A za vreme dok mi njega budemo prenosili na lafetu prema groblju, ti ćeš biti zatrpan gomilom zemlje kao kakav besan pas! — siktala je ona kao zmija.

— Raščisti mi put! — zatraži Zapadnjak. — Obavesti ljude tamo napolju. Dajem ti pet minuta. Onda ću proći kroz vrata. U protivnom znaš šta će se desiti.

Uputila mu je pogled pun mržnje. Okrenula se i brzo izašla napolje.

Krčmar je došao iz kuhinje.

— Hej, gringo! — reče on uplašeno. — Jesu li ovo neki banditi?

— Moglo bi se tako reći — odgovori Zapadnjak i gurnu Čarlija Vitmena ispred sebe prema šanku. — Kako izgleda napolju, postoji li neki sporedan izlaz? Možete li da promolite nos i da vidite ima li nekog?

Sakrijte se kod mene u podrum!

— Hombre! Znete li vi koga ja ovde imam u rukama i ko su ti ljudi tamo napolju?

— Da vi niste neki šerif onamo s druge strane? — upita krčmar, gledajući u Čarlija Vitmena.

— Ovo je Santa Sorino! — viknu Šejn. — A tamo napolju nalaze se njegove trupe raspoređene po gradu i oko grada.

— Santa Sorino! — uzviknu krčmar i razrogači oči. — Je li stvarno to on?

Zapadnjak opsova. Hteo je da se uputi prema zadnjim vratima kad je krčmar potrčao brzo prema njemu.

— Hajdete kod mene u podrum — reče on odlučno. — Zbog Santa Sorina su poslate trupe iz Salitilija i Monterija. Ceo divizion konjice i nekoliko brigada policije na konjima. Sakrijte se s njim u podrumu.

Ali, Zapadnjak nije hteo da prihvati. Njegovi neprijatelji znaju da se on nalazi u ovoj kući. Sigurno bi ga brzo otkrili.

— Pokaži nam sporedni izlaz! — doviknu on krčmaru. — Moram napolje iz ove zgrade.

— Kako vi kažete, mister — reče krčmar i otvori zadnja vrata koja su vodila u kuhinju.

U tom momentu Karington i njegovi ljudi jurnuše unutra. Pošto je Zapadnjak gurao Vitmena ispred sebe i ostavio nezaštićena leđa oni odmah počеше da pucaju.

Pravo je čudo kako nisu uspeli da pogode Šejna. On je odmah pao na zemlju i povukao Čarlija Vitmena sa sobom. Kugle su letele iznad njihovih glava i pogađale lonce i posuđe u kuhinji. Grmelo je i sevalo kao u paklu. Krčmar uplašeno skoči sa podignutim rukama uvis.

Zapadnjakova „vinčesterka” se oglasi. On se bacio u stranu i prevrnuo jedan sto. Pri tom ni za trenutak nije ispuštao Čarlija Vitmena iz ruke. Tek kad je „vinčesterku” uzeo u levu ruku, a „kolt” u desnu morao je da ga pusti. Vitmen se opružio pored njega na podu kao da je mrtav čovek. Zapadnjak za trenutak zastade, ali morao je da pazi na svoje protivnike. Preciznim gađanjem naterao je Karingtona i njegova tri čoveka koji su bili ušli u krčmu, da beže ko kuda stigne. Jedni kroz vrata, a drugi kroz prozor. Pucnjava je bila žestoka. Krčma je bila puna dima i mirisa baruta.

Čarli Vitmen je bio upucan. Ubili su ga njegovi sopstveni ljudi.

Baš to je bilo ono što Zapadnjak nije želeo! Opsovao je. Po njegovom mišljenju Čarli Vitmen je trebalo da izađe pred sud. Pa onda na vešala.

Nije mu ostalo mnogo vremena za razmišljanje. Sada se radilo o njegovoj glavi. Bio je siguran da će Karington napasti

krčmu sa svih strana čim sazna da je Santa Sorino mrtav. A, osim toga, znao je dobro koliko je osvetoljubiva njegova sestra.

Ustao je brzo i viknuo.

— Podrum!

Krčmar dotrča iz šanka u kuhinji.

Zapadnjak podiže Čarli Vitmena i ponese ga. Podrum se nalazio u hodniku pored dvorišnih vrata. Krčmar je već bio podigao poklopac. Zapadnjak pusti telo Čarlija Vitmena da klizne dole.

— Ako ga njegovi ljudi ne pronađu onda predaj leš regularnoj vojsci kad se pojavi ovde — reče Šejn. Zatvorili su poklopac. Ugasio je lampu u hodniku i otvorio vrata koja vode u dvorište.

— Natrag svi! — viknu Zapadnjak. — Ispred mene se nalazi Santa Sorino!

Bilo je mračno tako da se nije mogao videti ni prst pred nosom.

Zapadnjak potrča kroz dvorište u pravcu gde su se nalazile štale. Uskoro je ispred sebe ugledao neke prilike koje su se je-dva nazirale u mraku. Bacio se na zemlju, otkotrljao se u stranu i nastavio da puzi sve dok nije stigao do ograde koja je delila dvorište od susednog imanja. Uspravio se.

Iza štale prasnuše pucnji. Čuli su se povici i psovke.

Zapadnjak polako krenu pored ograde. Senke su ulazile u dvorište. Zapadnjak se odvoji od ograde i potrča s njima. Samo nekoliko koraka, a onda je zastao. Ostali su ga gurali u stranu i psovali.

Mrak ga je štitio. Uputio se prema kapiji. Jedna grupa ljudi dolazila mu je u susret.

— Izgleda da je to kopile uhvatilo maglu i pobeglo na ulicu! — doviknu on revolverašima na meksikanskom jeziku. Ljudi su protrčali pored njega. Oni nisu tražili jednog čoveka nego dva. Šejna i Santa Sorina!

Zapadnjak stade ispred kapije. Primetio je kako ljudi prođiru u krčmu. Tu je bila i velika grupa radoznalih posmatrača koje je privukla pucnjava. Prešao je na drugu stranu ulice, izbegavajući da prođe ispod svetlosti tri ulična fenjera.

Za trenutak je stao među okupljene ljude, a zatim se udaljio.

Računao je da će za njim krenuti potera. Pravac njegovog kretanja je bio i njima poznat. Morao je prema granici. Puto-vao je celu noć prema istoku i kada je ujutru dan najavio svoj dolazak potražio je sklonište. Popodne je nastavio put.

Tek tada mu je bilo jasno zašto niko nije pošao u poteru za njim. Kolone vojnika i policajaca kretale su se sa juga prema Gvadalupi.

Dva dana mu je bilo potrebno da stigne do San Faela. U krčmi ovog malog planinskog sela sreo je Agedin. Ona ga nije zaboravila kao što se on bojavao. Stajala je iza šanka i kad ga je ugledala ispustila je čašu iz ruke.

Potrčala mu je u susret i bacila mu se u naručje.

— Živ si! — šaputala je ona. — Zdrav si! I, ono najvažnije, tu si!

Zapadnjak se osmehnu. Podigao je njenu lepu glavu i poljubio je u usta. A, zatim se okrenuo i pozdravio krčmara i ostale goste koje je poznavao.

Seo je za sto sa Meksikancima. Agedin mu je donela vina, a kasnije i ovčiji but.

XVII

— Kada ćeš morati dalje? — upita devojka kad su kasnije ležali jedno pored drugo.

Šejn podiže pogled.

— Ne znam! — odgovori on. — Videćemo.

Njene oči se suziše.

— Ali, tvoj konj, sedlo i ostalo? — upita ona zabrinuto. — Ja sam sve to prodala.

Zapadnjak se smejao.

— Konja ima dovoljno — reče on veselo. — Ali, takvih lutkica kao što si ti ima malo.

Ona se nežno privila uz njega.

XVIII

Zapadnjak je stigao u Laredo. Tamo je poslao telegram u Vašington u kome je objasnio zašto njegov zadatak nije do kraja ispunjen onako kako je bilo zamišljeno, jer trebalo je Čarlija Vitmena da dovede živog u Sjedinjene Države.

Tri dana kasnije dobio je telegram da se javi u El Paso gde ga čeka novi zadatak.

Tek godinu dana kasnije kad je stigao u Vašington. Šejn je saznao da su se trupe Santa Sorina raspale. Ti vojnici više nikad nisu pokušali da ucenjuju vladu u Vašingtonu. Šejn je dobio odlikovanje. Napravio je kiselo lice. Koliko je **samo** vode proteklo remaka otada. Ali, lepa mlada Agedin i vatrena Mari-bel još uvek su bile u njegovom srcu.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 54

DŽEK SLEJD

BANDA U AKCIJI

Gradić Vuland ostao je dve milje iza njih.

Jahali su jedno pored drugog.

- Zar stvarno niste primetili da su ti momci hteli da vas šćepaju i odvedu u nekom nepoznatom pravcu, Doti?

Devojka zbunjeno pogleda Šejna. U njenim zelenim očima pojavio se strah.

- Mene? A zašto? Izvinite Šejne, nisam se ni zahvalila. Tako je...

On odmahnu rukom.

- Sve je jasno kao dan, Doti! Da su vas odveli tražili bi novac od vašeg oca. A, možda bi se ispililo nešto još gore. Jasno, ta trojica bandita su sigurno čekali samo vas i nikog drugog.

izlazi 16. novembra 1983.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.